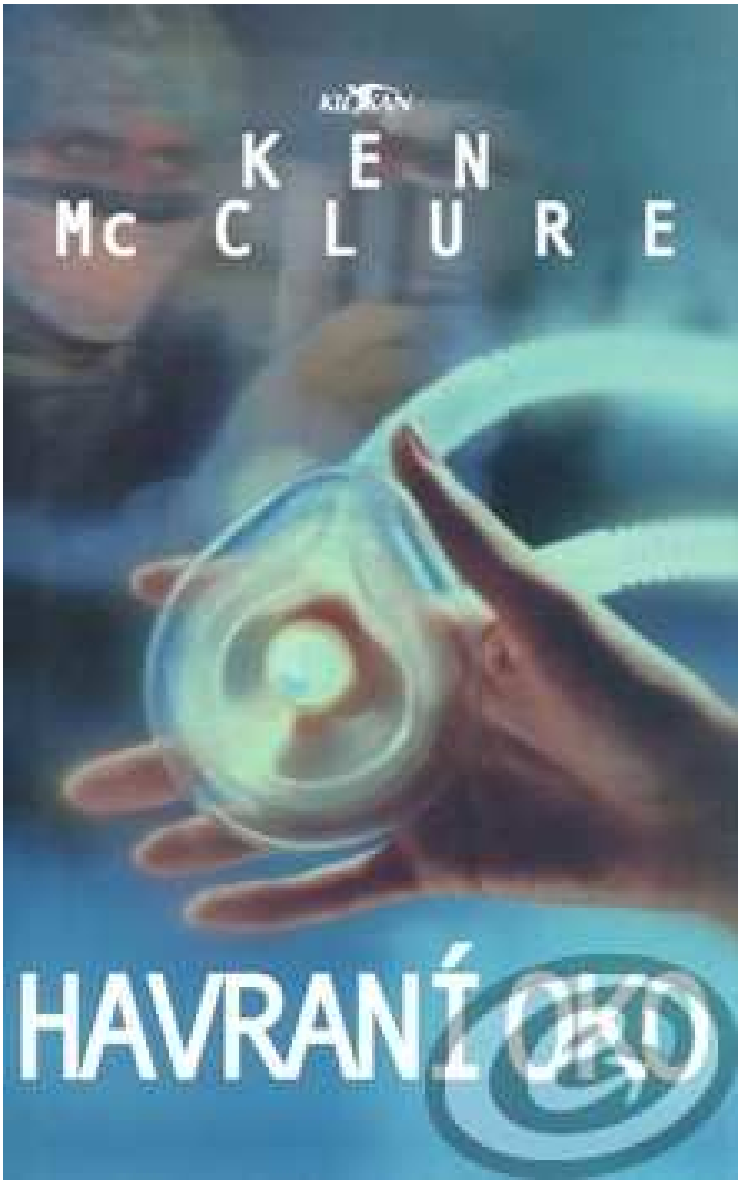

KEN
Mc CLURE
HAVRANÍ OKO

Ken McClure

Havraní oko

Alpress, 2004

V havranově oku nehledej slitování.
John Lyly (1554-1606)

Jedna

Reverend Joseph Lawson zůstal stát ve dveřích kostela a pohledem vyprovázel své věřící. Bylo jich celkem osm. Právě skončila nedělní večerní bohoslužba. Nedokázal si pomoct a zauvažoval – s humorem, jak si namlouval – že čeho se nedostává jeho kongregaci na počtu členů, to si vynahrazuje v počtu let. Odhadem posčítal věk jednotlivých oveček a dopracoval se k více než šesti stovkám. Když Willie MacPhee, stařičký bankovní úředník v penzi a poslední příslušník šourající se skupinky prošel po zarůstající pěšině kolem poničených náhrobků a přerostlých keřů k brance, obrátil se, aby ji zavřel. Díky hrbu na zádech a dlouhým rukávům ošuntělého pršiplášťě zápolil s klikou déle, než jeho netrpělivá manželka snesla. Duchovní pozoroval, jak se žena nespokojeně ošívá. Jakmile vzpouzející se rezavá západka se skřípěním dosedla na místo, zvedl Lawson ruku, aby dvojici zamával na rozloučenou, ale nikdo mu neodpověděl. Usoudil, že MacPhee ani jeho paní už nevidí na takovou dálku.

Reverend přibouchl těžká vrata kostela a na okamžik spočinul čelem na drsném povrchu staletého dřeva. Odněkud k němu doléhalo povykování výrostků, vykřikujících fotbalový hymnus. Zřejmě mířili do dřevěné boudy, sloužící jako klubovna, aby už druhý večer oslavovali sobotní vítězství svého týmu a zpíjeli se do bezvědomí. Lawson dobře znal slova oslavné písně. Měla víc co dočinění s náboženstvím než s fotbalem. Ne že by zpěváci přetékali zbožností. Náboženský fanatismus byl pro ně zkrátka srozumitelnější než agnosticismus nebo atheismus, jelikož filozofické směry vyžadují od svých hlasatelů poněkud intelektuální přístup.

„Pitomci," vyjádřil Lawson tiše své mínění. Tady, ve střední části Skotska, bylo rozumné nechávat si některé názory pro sebe. Zejména v kraji nazývaném „Oranžské hrabství", kde dodnes nesmí přijít na přetřes bitvy, které se odehrály v sedmnáctém století, a kde je král Vilém Oranžský stále považován za svrchovaného vládce.

Otočil se a vděčně nasál do nosu vůni leštěnky a levandule. Znovu začenichal jako pes a usmál se.

„Díkybohu.“

Tento týden se už ve vzduchu nevznášel zápach moči. Starou paní Fergusonovou nakonec přece jenom odvezli do nemocnice, kde upoutána na lůžko nejspíš stráví zbytek svého dobrého, avšak tuctového života. Lawson jí v duchu popřál brzké uzdravení a vkročil do hlavní lodi kostela, aby posbíral otrhané zpěvníky. Potom uklidil žalostnou hraničku zpátky ke vchodu.

Pohlédl na nástěnku zpravující věřící o událostech pořádaných zde, ve svatostánku svatého Jana. Potřebovala by obnovit. Letáčky povážlivě vybledly a zažloutlé rohy se kroutily kolem rezavějících špendlíků. Stejně je nikdo nečte, prolétlo pastorovi hlavou. Hodiny bible navštěvovali dva pojišťovací a knihovník. Skautská organizace sestávala z osmi děcek a vedoucího, o jehož kvalitách začínal duchovní pochybovat. V Klubu mladých matek se scházela čtveřice dívek. Ani jedna z nich ještě neoslavila dvacáté druhé narozeniny, avšak vdaná byla pouze jediná. Dvě dokonce neměly ponětí, kdo je otcem jejich robátek. „Pane Bože, dej mi sílu,“ zadrmolil reverend a unaveně se odvrátil.

Ne že by Lawson pochyboval o své víře, měl však jakýsi neurčitý dojem, že jej Pán podrobuje zkoušce. Netrpěl jako proslavení mučedníci – nezakoušel tolik bolesti a utrpení. Soužila ho lidská lhostejnost a pocit zbytečnosti. V sakristii zazvonil telefon a přetrhl tak proud pastorových truchlivých myšlenek.

„Reverend Lawson.“

„John Traynor, zástupce ředitele místní státní nemocnice, pastore. Omlouvám se, že vás ruším v neděli večer, ale Hector Combe nás požádal, abychom vás zavolali.“

„Copak se nemůže dočkat středy?“ otázal se Lawson. Vytušil, že se na pokojný odpočinek ve společnosti nejnovější knihy rébusů od Iana Rankina těšil zbytečně. Státní nemocnici v Carstairs navštěvoval pravidelně každou středu, což podle jeho názoru bohatě stačilo. Jednalo se totiž o přísně střežené zařízení pro duševně choré vězně – skotská obdoba Broadmooru v Anglii. Rozhodně se nejednalo o místo, kde po něm pacienti vyžadovali duchovní útěchu. Tamější chovanci netušili, co je to láska či lidskost.

„Obávám se, že tak dlouho nevydrží, pastore. Je na tom mizerně. Doktoři si myslí, že nepřežije noc.“

„Dobrá. Za hodinu jsem tam,“ povzdechl si Lawson. Čekala ho úmorná, čtyřicetiminutová cesta pustými vřesovišti. Navíc potmě. Předpověď počasí slibovala vytrvalý déšť zpestřený silným západním větrem.

Reverend se převlékal v sakristii a přemítal o pacientu Combeovi. Doposud ho o schůzku nepožádal. Čím víc o něm uvažoval, tím jasněji před ním vyvstával mužův pohrdlivý úsměšek, jímž pastora častoval během bohoslužeb. Cynický škleb očividně vyjadřoval převahu nad božím poslem na zemi. Combe považoval víru za projev slabosti. Avšak zákeřná choroba zločince nakonec zohavila tak, že pozbyl jakéhokoliv výrazu. Podrobil se totiž léčbě rakoviny, jež vyústila v radikální zásah na spodní čelisti.

Lawson dospěl k závěru, že musí změnit přístup. Pacient umírá a on, jakožto duchovní, je povinen ho navštívit. Nemělo by ho udivovat, že tváří v tvář smrti psychopat hledá cestu k věčné spáse. Mnozí darebáci nakonec přilezli ke křížku, když na ně ukázala zubatá s kosou… Jen tak, pro všechny případy.

Jak se obával, sotva nasedl do svého starého fordu Escort, začalo pršet. Uprostřed pustých vřesovišť se nebesa přímo protrhla. V jednu chvíli musel skoro zastavit. Zuřivý vítr proti němu hnal proudy vody, málem neviděl na cestu. Lijavec bušící do střechy vozu pastora rozčiloval, vytrhoval jej ze soustředění. Nemohl přemýšlet. Nejradši by otočil volantem a vydal se zpátky k domovu. Ale pokud má splnit Hectoru Combeovi poslední přání, je jeho povinností se k němu dostat. Cítil se provinile. V koutku duše doufal, že má zástupce ředitele pravdu a pacient se skutečně nedožije rána. Nerad by se za ním plahočil pro nic za nic. Má-li se jednat o poslední požehnání, pak ať je doopravdy poslední. Déšť poněkud zeslábl. Reverend mohl jet o něco rychleji, třebaže na silnici se z každé prohlubně znenadání stalo jezero. Pokoušel se jim vyhýbat či jimi opatrně projíždět. Obával se, aby se rozstřikující se voda nedostala do elektrických rozvodů starličké fordky.

Lawson doufal, že se mu dařilo před Combem utajit pociťovanou nelibost. Hector byl psychopat. Usvědčený vrah, který připravil o

život čtveřici lidí, aniž by projevil lítost. Zjevně ho netrápily výčitky svědomí. Kněz si uvědomoval, že s ohledem na své poslání by měl být schopen nabídnout umírajícímu spásu. Očekává se od něj veřejné prohlášení, že každému musí být odpuštěno. Osobně však o tom pochyboval. Práce s chovanci v Carstairsu ho přesvědčila o opaku. Občas na tom proklatém místě přímo hmatatelně cítil ďáblovu přítomnost. Zlo vyzařující z tamějších chovanců představovalo neviditelnou, zato hmatatelnou nenávist, jež vyzývala na souboj každý projev civilizovaného jednání.

Auto vystřelilo zpoza hradby vysokých stromů a Lawsonovi se stáhl žaludek jako pokaždé, když před sebou spatřil oplocení věznice – vlastně nemocnice, jak se zařízení zatvrzele oficiálně říkalo.

Kužely silného světla ze strážních věží nepřetržitě přejížděly po spirálách ostnatého drátu vypínajících se až k obloze. K potřebné dramatičnosti tu chyběla snad jen ryčná Wagnerova hudba.

„Dnes přece nebudeme povolávat na pomoc Boha. Nebo snad ano?“ divil se naoko důstojník u brány, když kontroloval Lawsonovu propustku.

Pastor pochopil mužovu dvojsmyslnou narážku. „Bylo mi řečeno, že umírá Hector Combe,“ odvětil krotce.

„Zaplať pánbůh,“ mínil bez obalu strážný a vpustil Lawsona dál. Ten zaparkoval vůz a vešel do kanceláře, kde vyčkal příchodu služby, která ho doprovodila do kanceláře zástupce ředitele.

„Děkuji vám, že jste se dostavil tak brzy, pastore,“ pravil úředník jménem John Traynor, sotva Lawson překročil práh jeho svatyně. Duchovní setřásal z ramen kapky deště. „Příšerná noc.“

Služba za nimi zavřela dveře a Traynor pokynul reverendovi, aby se posadil.

„Musím říct, že mě váš telefonát překvapil,“ přiznal Lawson. „S Combem jsem nikdy nehovořil. Nechápu, proč pro mě nechal poslat.“

Traynor přikývl. „Upřímně řečeno, ani já nevěřím, že se na smrtelné posteli obrátil na pravou víru. Vždycky mi připadal tvrdý jako křemen a studený jako ledovec. Zřejmě proto jsem nikdy nepátral po jeho lepším já.“

Úředník pochopitelně žertoval. Lawson věděl, že v případě trestanců nemá Traynor porozumění pro to, čemu posměšně říkal „moderní psychologický žvásty“.

„Jak je mu?“

„Je při vědomí, ale jde to s ním rychle z kopce.“

„Co příbuzní?“

„Nikdo, kdo by se o něj zajímal,“ odvětil Traynor.

„Tak jdeme na to,“ přikývl Lawson.

Zástupce ředitele zmáčkl knoflík a objevili se dva dozorci. „Buďte tak hodní a doprovoďte reverenda Lawsona ke Combeovi.“

Když pastor kráčel chodbou za urostlým vazounem, uvědomoval si, jak déšť zběsile bubnuje do kovové střechy. Stočil pohled ke stropu a důstojník, pochodující mu po boku, broukl: „Psí počasí.“

Prošli třemi katry, než muž jdoucí vpředu prohlásil: „A jsme tady.“

Lawson věděl, kde se octli. V nemocnici uvnitř takzvané nemocnice. Tady hospitalizovali pacienty, když je kromě duševní choroby sklátil nějaký neduh fyzické povahy. I zápach se změnil. Místo odéru zatuchlého jídla a moče se ve vzduchu vznášelo nasládlé aroma potu a dezinfekce. Urostlý dozorce odemkl dveře.

„Chcete, abychom zůstali, pastore?“

Lawson zavrtěl hlavou. „To bude v pořádku.“

„Dávejte si pozor,“ radil mu vazoun. „Vypadá sice slabý jako kotě, ale u takového parchanta si nikdy nemůžete být jist. Buďte ve střehu. Možná si vzal do palice, že si vás odvede s sebou na věčnost, aby se v pekle tolik nebál.“

Robustní ošetřovatel, jenž svými necelými dvěma metry tělesné výšky připomínal spíš boxera než zdravotnický personál, vzal reverenda na vědomí pokývnutím hlavy. Společně s ním přistoupil k pacientově posteli.

„Je tady pastor, Combe,“ pravil překvapivě vlídným, šišlavým hlasem.

Hector Combe otevřel oči. Levou část obličeje děsivě poznamenal marný boj se zhoubným nádorem. Chirurgové muži odstranili kus čelisti, ale zohavení se ukázalo zbytečné. Metastázy se již rozšířily do zločincova těla. Lawson zíral do třpytících se

bezcitných očí. Takové si je pamatoval. Vždycky mu připomínaly pohled supa, pátrajícího po další kořisti.

„Nechal jste pro mě poslat," pravil duchovní a posadil se na židli, kterou mu přinesl ošetřovatel. Při každém hnutí děsivě skřípala, proto se pokoušel sedět klidně.

„Umírám," zachroptěl Combe. Rty pohyboval jen s obtížemi.

„Všechny nás to čeká," povzdechl si Lawson. Provinile si uvědomil, že hovoří nezvykle břitce, ale nedokázal si pomoct.

„Zpověď."

Lawson zrozpačitěl. Co když je Combe katolík? Raději se ho zeptal.

„Ne… Nechci se vyzpovídat… Doznám… další… smrt…"

Reverend cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Znepokojeně se ošil a židle pod ním zasténala.

„Chcete se přiznat k další vraždě?" otázal se.

Combeova dlaň znenadání vystřelila a sevřela Lawsonovo zápěstí. Pastorovi prolétlo hlavou, co všechno už asi tiskla. Hrdla, škrtící smyčky, dýky… Jednu z obětí dokonce vykuchal. Pokusil se mu ruku vytrhnout, ale voskově žlutý pařát s vystupujícími namodralými žílami jej pevně držel.

„Julie Summersová… Byl jsem to já."

„Kdo?"

„Julie Summersová… chůva… To já ji zabil."

Uběhlo již několik let, ale Lawson si na vraždu školačky dobře pamatoval. Odehrála se v jedné vesnici u Edinburghu.

„Myslíte to děvče z West Lintonu?" vyzvídal opatrně kněz.

Combe ulehčením vydechl a povolil smrtící stisk. „Jo…"

„Ale toho chlapa přece chytili. Dobře si na ten případ pamatuji," oponoval Lawson. „Psali o něm ve všech novinách."

Zdálo se, že se pacient výborně baví reverendovými rozpaky. Ačkoliv se kvůli zohavení nedokázal zasmát, veselí prozrazovaly prohlubující se vějířky vrásek kolem očí.

„Zašili… nějakýho ubohýho mizeru, to jo… Čert ví proč."

„Hovoříme vůbec o stejném zločinu?" zarazil se Lawson. „Měli proti pachateli nezvratné přímé důkazy."

„Dyť vám povídám…, že jsem to byl já,“ trval na svém Combe. Znenadání vypadal naštvaně. Popuzovalo ho, když o jeho činech někdo pochyboval. Pastor vycítil psychopatovu netrpělivost a narůstající nepřátelství.

„Proč?“ zeptal se Lawson. Ničemu nerozuměl. Podobná otázka však byla na místě.

Combe se na něj podíval jako na naprostého pitomce a pak sarkasticky poznamenal: „Protože… tam byla…“

Reverend vyčetl z vrahových očí, že to měl být povedený vtip. Zmocnila se ho hrůza. Nechápal, jak může někdo žertovat ohledně něčí smrti. Náhle pohlédl do Hectorova nitra a zachvěl se děsem.

„Co jste vůbec ve West Lintonu pohledávali“ pokračoval ochraptěle.

„Vracel jsem se… do Manchesteru… Z práce… Hýla tam… vrtěla prdelkou… kozičky jí poskakovaly… Sama v noci… Chtěl jsem si s ní užít. Přece bych nemohl takový koťátko nechat bez povšimnutí?“ usmíval se. „Nebo jo?“

Lawson nevěřil vlastním uším. Cítil se dočista vykolejený, otřesený. Nejraději by vstal a odešel. Jenže zde musel zůstat. Combe se svěřoval knězi. A duchovnímu nezbývalo nic jiného, než ho vyslechnout. „Zkraťme to,“ zamumlal. „Tvrdíte, že jste to byl vy, kdo znásilnil a zabil Julii Summersovou?“

„Do píči já nic netvrdím.“ vyštěkl zlostně Combe. „Já to udělal! Chtěl byste znát každičkej zkurvenej detail, že jo?… Šukání vás zajímá, co?… Při svý práci jste moc kundiček v ruce neměl, pravda?“

Combe se dal do vyprávění a Lawsona začaly obcházet mrákoty. Vyděšeně naslouchal podrobnostem brutálního znásilnění a následné vraždy. Zdálo se, že psychopat se na pastorově znechucení přímo pase a čerpá sílu z každého knězova úšklebku, pokaždé když se zbožný muž otřese hnusem.

„Poškrábala mě…, tak jsem tý krávě zlámal prsty… Vařila myšička kasičku na zeleným rendlíčku… křup! Tomu dala… křup! Tomu taky…“

„Přestaňte!“ nařídil mu Lawson. Bojoval s nevolností a pokušením nemocného udeřit. Jen s obtížemi že ovládl a přinutil se

zeptat: „Proč mi to vykládáte? A proč se nesvěříte řediteli, policii, justici?“

Combe reverenda naprosto ignoroval a pokračoval: Malá hloupá děvka… Nemusela přece vřeštět… že jo? Musel jsem jí zavřít držku dřív, než probudí celou tu zatracenou vesnici.“

„Proč jste si vybral zrovna mě, Combe?“ vyjel pastor zvýšeným hlasem.

Třpytící se oči si Lawsona udiveně prohlížely.

„Je přece mojí povinností smířit se s církví… dřív, než se setkám se Stvořitelem… Nebo snad ne?“ mínil umírající. „Dohlédněte…, aby všechno proběhlo tak, jak má. Chci… to dát… do pořádku.“

Lawson se domníval, že ho šálí sluch. Skutečně si Combe myslí, že ke spáse duše stačí upřímné doznání na smrtelném loži?

„Do pořádku?“ opakoval nechápavě.

„To je vaše práce… nebo ne? Smejváte… z lidí… vinu. Přiznej se… a bude ti odpuštěno… že jo?“

Lawson hovořil jako robot. „Vy jste tedy došel k názoru, že přede mnou stačí kápnout božskou a Pán vám automaticky promine všechny hanebné skutky, které jste v životě spáchal. Je to tak?“

„Jo,“ přikývl Combe. Knězovo očividné váhání ohledně věcí, jež pokládal za samozřejmé, ho zjevně rozčilovalo.

„Tak to funguje. A vy to dobře víte. Je to obchod. Spasení a všechny ty žvásty, nemám pravdu?“

„Ne,“ ucedil Lawson. Cítil, kterak jím vzlíná nepotlačitelný vztek. „Hectore Combe, pokud existuje nějaká spravedlnost, potom… nepochybně shoříte v pekle.“

„Co… Co jste to za zkurvenýho faráře?“ zuřil pacient. Pokoušel se posadit, ale marně. Neovladatelně se rozkašlal a sklouzl zpátky na loket. V mžiku se objevil ošetřovatel a přidržel u znetvořené tváře kovovou misku, aby zachytil to, čeho se zbavovaly Combeovy rozežrané plíce. Lawson si uvědomoval, že ho psychopat, vychrchlávající krev a hleny, nespouští z očí. Zračila se v nich nenávist. Pokoušel se odvrátit, ale nešlo to. Zločinec jej držel uhrančivým pohledem v šachu jako tvora z jiné planety, jehož chování nechápe.

Nakonec odstrčil misku stranou.

„Ty… zkurvenej… idiote,“ soukal ze sebe. „Co jsi to za posranýho…“

Nedopověděl. Jako by zkameněl uprostřed věty. Lawson, stále lapený v osidlech psychopatovy nezměrné zloby, strnul spolu s ním. Zášť se z pronikavého zraku zvolna vytrácela. Vrah zachroptěl a svezl se do polštářů. Mrtev.

„To nebyla poslední slova hodná zaznamenání jako v případě Oscara Wildea, co?“ zašišlal ošetřovatel. Všiml si kněžova ztrápeného výrazu a pospíchal k posteli.

Lawson přijal v kanceláři zástupce ředitele nabízenou whisky a spolkl dva pořádné doušky. Teprve potom dokázal mluvit. Alkohol příjemně pálil v hrdle a přinášel mu alespoň dočasnou úlevu.

„Combe to nemohl spáchat,“ pravil Traynor. „Policie usvědčila vraha Julie Summersové na základě přesvědčivých důkazů. Dostal doživotí a osmý rok sedí v Barlinnie. Chvíli to vypadalo, že ho pošlou sem, ale soudní znalci ho označili za naprosto příčetného a duševně zdravého.“ Traynor si pohrdlivě odfrkl. „Znásilní a zavraždí třináctiletou školačku a oni ani nevyrukují s poruchou osobností. Pak člověk nemá o psychiatrech pochybovat.“

Lawson úředníka vnímal jen zpola. Stále zůstával v zajetí zhmotnělé noční můry, jíž bylo setkání s Combem. Když dopíjel zbytek whisky, ruce se mu povážlivé třásly.

„Combe trval na tom, že pachatelem je on.“

Traynor na něho s porozuměním pohlédl a prohlásil: „Nemůže jím být, pastore. Přesto sepíšu oficiální hlášení a předám je příslušným policejním složkám.“

„Proč by se přiznával k něčemu, co neudělal?“ přel se Lawson. Pálenka vykonala své. Konečně se vzpamatoval a vrátilo se mu jasné uvažování.

Traynor pokrčil rameny. „Dávno jsem se vzdal snahy o pochopení toho, co se děje v hlavách psychopatů. Nepřemýšlejí stejným způsobem jako vy nebo já. Netrapte se tím, pastore.“

Lawson, jenž právě zakusil jeden z nejhorších okamžiků svého života, se na úředníka udiveně zadíval. Ten chlap snad nechápe, o co tu jde! Jistěže se tím bude trápit! Děsuplný prožitek jej bude

pronásledovat po zbytek pozemských dní. Avšak nahlas řekl pouze: „Ježíšikriste!“ Zavrtěl hlavou a sklopil oči k podlaze.

Traynor se o hloubku knězova traumatu dál nestaral. „Co se týče Combeova pohřbu – chcete jej osobně celebrovat, pastore?“

Lawson mu věnoval pouze prázdný pohled. Proto úředník nevzrušeně pokračoval: „Za těchto okolností byste možná obřad rád přenechal někomu z kolegů.“

„Ano, někomu z kolegů,“ přikývl Lawson.

Dvě

„Julie Summersová!“ vykřikl detektiv inspektor Peter McClintock z policejního okrsku Lothian a Borders. Na brunátné tváři se zračil údiv. „Combe se přiznal k vraždě Julie Summersové?“

„Tady se to píše,“ potvrdil seržant Mark Ryman.

McClintock se na hlášení nedůvěřivě podíval, pak rázně zavrtěl hlavou. „Hloupost. Tenkrát před osmi lety svědčily proti Davidu Littleovi nezvratitelné důkazy.“ A po několikaminutovém uvažování dodal: „Proč by se vůbec cvok Combeova typu namáčel do případu Summersová? Nedává to smysl.“

Ryman pokrčil rameny. „Svěřil se nějakému pastorovi Skotské církve. Včera v noci pro něj nechal poslat.“

„Někteří hošánci zkrátka vždycky slíznou smetanu,“ zabručel McClintock.

„Jmenuje se Joseph Lawson. Je pastorem v Upgate. V hlášení se píše, že se jednalo o zpověď na smrtelné posteli,“ ozval se Rivers. „Krátce poté se Combe odebral na nebesa.“

„Konečně dobrá zpráva,“ zavrčel McClintock. „Tedy pro Boha asi ne.“ Avšak duchem už dlel někde jinde. V myšlenkách se probíral podrobnostmi případu zavražděné dívky, což nebylo zase tak obtížné, jelikož se jednalo o ostře sledovaný mord.

Třebaže pachatele nakonec usvědčili na základě přímých důkazů a zavřeli, událost po sobě zanechala viditelnou stopu. Několik policistů na jejím základě rezignovalo na své posty. Dvě původně podezřelé osoby navíc spáchaly sebevraždu. Bobby Mulvey a jeho matka Mary.

Na příbězích zmizelých dětí si tisk vždycky smlsne. Takové příhody stojí dlouho v centru pozornosti. Ještě před nalezením těla předvedli k výslechu Bobbyho Mulveye. Téměř devadesát kilogramů těžký a sto osmdesát tři centimetrů vysoký chachar s inteligencí osmiletého chlapce byl podroben běžnému dotazování. Bydlel ve stejné ulici jako Julie a svědci uvedli, že s ním v osudný den hovořila. To samo o sobě stačilo, aby proti němu bulvární plátky rozjely nechutnou kampaň.

Ačkoliv Bobbyho otevřeně neobviňovaly, přilévaly olej do ohně a podporovaly vlnu nenávisti, která se začala šířit vesnicí. Ke své smůle Mulvey vypadal jako dokonalý prototyp úchyla. Snědá pleť, dlouhé špinavé vlasy, hladový výraz v obličeji. Lidem se zdálo, že po nich „chlípně pokukuje“. McClintock si dobře pamatoval na důstojníka vedoucího vyšetřování. Detektiv inspektor Bili Currie tehdy prohlásil, že Bobby Mulvey je jediný člověk, s nímž se kdy setkal, který vypadá přesně jako podobenka z identikitu, přístroje sloužícího k sestavení přibližné podoby pachatelů.

I když měl Mulvey čistý trestní rejstřík, občas ztropil mezi místními výbušnou scénu. Většinou poté, co se mu děti posmívaly. Jeho matka trvala na svém. Není zlý, pouze se neudrží, když ho ti malí neřádi dlouho provokují.

Pomluvy a šeptanda zvolna přerůstaly v otevřené obvinění, podporované údajnou policejní neschopností. Frustrovaná veřejnost si začala na rodině Mulveyových vybíjet zlost. Lidé jim házeli do oken cihly, dům popsali nechutnými slogany. Matčino tvrzení, že Bobby by Julii nikdy neublížil, protože ji měl rád, pouze podpořilo nenávistné nálady. Sousedé se shodli v názoru, že dívce jistě činil nevhodné návrhy a když ho odmítla, popadl jej vztek.

Tisk vyzýval dobrovolníky, aby se zapojili do veliké pátrací akce. Sešly se jich stovky. Po třech dnech bylo nalezeno Juliino nahé, umučené tělo. Dívka ležela v lese necelé tři kilometry od vesnice. Připomínala poničenou panenku. Kdosi ji pohlavně zneužil a uškrtil podprsenkou.

Média spustila hysterickou kampaň. Žádala okamžité uvěznění podezřelého. Currie usoudil, že Mulvey musí být vinen, a znovu ho

zabásl. Pokoušel se ho zlomit tím, že ho po šestatřicet hodin nepřetržitě vyslýchal a občas mu nějakou vrazil.

Mulvey zoufale toužil po klidu. Chtěl uniknout z dosahu rozzuřeného muže, který ho bez přestání z něčeho obviňoval. Nakonec se zhroutil a přiznal ke znásilnění a vraždě Julie Summersové. Pravděpodobně by na sebe vzal vinu i za zhroucení římského impéria a podíl na smrti Johna F. Kennedyho, kdyby to po něm Currie žádal.

Když nešťastné matce konečně povolili návštěvu uvězněného syna, zhrozila se. Chlapec měl potlučený obličej a tělo samou modřinu. Pokoušela se vznést oficiální stížnost, ale bohužel narazila na policejního lékaře, George Huttona. Ten o zaznamenání a vyšetření zranění jejího syna neprojevil sebemenší zájem.

K vrahovi Julie Summersové cítil stejné opovržení jako ostatní. Věřil, že by si u veřejnosti dvakrát nešplhl, jestliže by se zastával chladnokrevného úchyla. I kdyby se někdo o potlučeném vězni doslechl, nic by se nestalo. Všichni by mu nějaké to fyzické nepohodlí s potěšením přáli. Kromě toho byl Hutton Currieovým parťákem v golfovém klubu. Mimoto sdíleli další společný zájem – aby se už novinářská bouře přes ně rychle přehnala a měli oba konečně klid. Zdálo se, že veřejnost jasně žádá Mulveyovu hlavu, a ochránci pořádku se jí snažili co nejdříve vyhovět. Alespoň to tak vypadalo.

Proto Currie a jeho tým nevěřili svým očím, když zpráva ze soudní laboratoře hlásala, že DNA z důkazního materiálu nepatří obviněnému. Mulvey je nevinný. Pachatelem nemohl být on. Trapas. Museli Mulveye propustit a začít znovu. Avšak chudák Bobby se dostal jen z deště pod okap. Ještě tu noc jej napadl dav rozvášněných spoluobčanů. Lidé nechápali, co vedlo k jeho propuštění. Mylně se domnívali, že nějaký mazaný starý právník využil mezery v zákonech a mentálně postiženého chlapce z obvinění vysekal. Hlasitě prohlašovali, že právo vždycky stojí na straně provinilců.

A to všechno jenom proto, že Currie a jeho nadřízený, superintendant George Chisholm, odmítli veřejně přiznat chybu. Pochopitelně ještě méně toužili po tom, aby vyšlo najevo, za jakých podmínek z Mulveye vypáčili přiznání. Shodli se na krotkém

prohlášení, že Mulvey byl propuštěn na základě „posunu ve vyšetřování“, a to také předhodili dychtivým novinářům. V souvislosti s Bobbym se v něm pečlivě vyhnuli výrazu „nevinný“ a skromně se zapomněli zmínit o vlastním pochybení. Od domu Mulveyových odvolali policejní hlídku. Několik hodin poté do něj vtrhl navztekaný dav, vyvlekl Bobbyho ven a ztloukl jej do bezvědomí. Jeden z rozvášněných mstitelů mu dokonce vyřízl nožem do zad nápis „prznitel“. Chlapcova matka tomu jen bezmocně přihlížela.

Následující tři týdny strávil Bobby Mulvey v nemocnici, kde se zotavoval z početných zranění. Tehdy jeho matka dospěla k přesvědčení, že čeho je moc, toho je příliš. Stárne a pomalu nestačí na péči o mentálně postiženého syna. Kdo se o něj postará, až tu ona nebude? Po tom, co jí předvedla policejní složka, přestala všem věřit, včetně státních institucí. Zoufalá a vyčerpaná Mary Mulveyová sebrala každou tabletu a prášek na spaní, které doma našla. Rozdrtila je a přidala do koly, kterou si každý den se synem dopřávali před spaním. Smrtící koktejl vykonal své. Uštvaná matka s křivě nařčeným synem naposledy vydechli na koberci v obývacím pokoji svého domu, jehož fasádu hyzdila falešná obvinění. Rozbitými okny na ně padal zimní déšť.

Currie se opět ocitl pod nesnesitelným tlakem. Společnost se znovu dožadovala urychleného vypátrání Juliina vraha. Proto nevěřil svému štěstí, když jedna ze soudních laboratoří nahlásila nalezení vzorku DNA, jenž se shodoval se stopou zajištěnou na místě činu.

Novým podezřelým se stal David Little, který bydlel ve stejné vesnici jako nebohá Julie. V rámci vyšetřování byly všem tamějším mužům odebrány tělní stěry na analýzu DNA. Ačkoliv měl Little čistý trestní rejstřík, policie ho již vyšetřovala ohledne pornografie nalezené v jeho služebním počítači. Následně jej však propustili, aniž by proti němu vznesli obvinění.

Vzorek Littleovy DNA se naprosto shodoval s analýzou spermatu nalezeného v těle oběti. Navíc se ukázalo, že muž Julii dobře znal. Několikrát Littleovým hlídala děti. David se přesto dušoval, že je nevinný. Nicméně nezvratné důkazy hovořily proti němu.

Soudce doporučil alespoň pětadvacetiletý trest. Vrah nakonec dostal doživotí.

Bulvární noviny, ve snaze zbavit se podílu viny na předchozí štvanici a také opětovně podpořit prodej, začaly pohlížet na tragédii z jiného úhlu. Zaměřily se na nešťastnou sebevraždu Mulveyových. Zčistajasna „pocítily potřebu odhalit kriminalistické praktiky tvrdých pěstí“, jichž policie údajně používá v časných stádiích vyšetřování. Vykřikovaly, že právě proto se Mulveyovi rozhodli odejít z tohoto světa.

Otevřeně nařkly policii ze zodpovědnosti za úmrtí „dvou sociálně zranitelných osob“. Barvitě psaly o tom, že kdykoliv je zapotřebí urychleně odhalit společensky nebezpečného člověka, k jehož řádění se upírá oko veřejnosti, sáhnou detektivové ke staré osvědčené taktice a ze zločinu obviní „obecního blázna“. Aby podpořily svá tvrzení a vzbudily náležité pochyby, vyrukovaly s několika podobnými případy z posledních let. Veřejnost se k osočování ze strany tisku s chutí připojila. Zejména proto, aby zmírnila svůj vlastní hanebný podíl na smutném případu.

Na základě těchto skutečností byl Currie nakonec nucen požádat o propuštění ze zdravotních důvodů a odejít do předčasného důchodu stejně jako jeho nadřízený, George Chisholm. George Hutton, policejní lékař, který nedokázal Mulveye ochránit a jenž odmítl prošetřit stížnosti Mulveyovy matky, když si stěžovala, že vyšetřovatel se svým týmem syna bije, také skončil ve starém železe. Podobně jako druhý doktor zasvěcený do případu, patolog Ronald Lee.

„Proč by nás Combe takhle tahal za fusekli?“ stále nechápal McClintock.

„A co když to doopravdy udělal?“ zkusil to seržant.

„Analýza DNA nelže,“ usadil ho McClintock. „V Littleově případě se ukázala stoprocentní shoda. Omyl je téměř vyloučen.“

„Možná nás Combe chtěl jenom potrápit. Třeba doufal, že případ znovu otevřeme a začneme se v něm vrtat.“

„Tenhle nápad se mi zamlouvá víc,“ bručel McClintock. „To by bylo tomu parchantovi podobný.“

„Tak co? Odložíme to a zapomeneme?“

„Ne. Budeme postupovat podle předpisů. Vykutáme spis Julie Summersové, přesvědčíme se, že nikde nedošlo k pochybení – jako že nedošlo – a Combeovu výpověď založíme hezky na konec."

Asi o hodinu později, kterou strávil ve společnosti svého nadřízeného, jemuž osobně telefonoval ředitel státní nemocnice, našel McClintock na stole desky se jménem Julie Summersové. Okamžitě ho udeřila do očí samolepka s upozorněním, že: Jakýkoliv důkazní materiál přidaný do spisu po uzávěrce, k níž došlo 4. května 1993, musí být neprodleně ohlášen policejnímu inspektorátu SciMed se sídlem v Londýně."

„To by mě zajímalo, o co jim jde," brblal McClintock. Věděl, že zmíněná instituce se zabývá pouze důmyslnými zločiny ze světa vědy či medicíny. Sice se domníval, že Combeovo takzvané přiznání by mělo být součástí spisu, ale… záleží na tom vůbec? McClintock si pohrával s myšlenkou, že ten zatracený papír zašije někam jinam. Pak si ale vše rozmyslel. Vždycky hrozilo nebezpečí, že podobnou lahůdku vyčenichá t isk. Polovina tohohle zatraceného národa visí denně na telefonu, aby bulváru prodala svůj „příběh". Ne, bude hrát přesně podle pravidel a pošle kopii doznání do Londýna. Ať si ji ta slavná SciMed pohřbí sama. Stejně to tak dopadne, až ti chytrolíni zjistí, o co se jedná – o snůšku žvástů umírajícího psychopata.

John Macmillan, vedoucí policejního inspektorátu SciMed, zadumaně zíral na zavřený spis Julie Summersové, jenž spočíval na stole před ním. Potom zmáčkl tlačítko intercomu. „Slečno Robertsová, buďte tak hodná a pošlete mi sem Dunbara."

Ten již seděl v sekretariátu a zubil se na Jean Robertsovou, jež mu gestem naznačila, že může k šéfovi vstoupit. „Hlavně se od něho nenech příliš buzerovat," pošeptala mu spiklenecky.

„Pokusím se," špitl Steven Dunbar. Ve skutečnosti s ředitelem výborně vycházel od samého začátku, kdy nastoupil k policii jako jeden z lékařů-vyšetřovatelů.

Policejní středisko Sci-Med, řízené Johnem Macmillanem, fungovalo jako malá laboratoř specializující se na nesrovnalosti na poli vědy a medicíny, zaváněj ící průšvihem. S těmito aspekty

moderního života nestačili běžní policisté udržet krok. Ačkoliv již existovaly specializované skupiny zaměřené na šedou ekonomiku či padělání obrazů, jakmile došlo na lékařství a vědu, tápaly orgány spravedlnosti většinou v temnotách. Proto vzniklo toto pracoviště. Lékaři a vědci zaplňovali vzniklou mezeru, prováděli vyšetřování a zajišťovali důkazy, které, pokud bylo zapotřebí, předávali společně s odbornými posudky a doporučeními týmům zkušených kriminalistů.

Ačkoliv byl Steven plně kvalifikovaným lékařem, medicíně v tradičním pojetí se nikdy nevěnoval. Po ukončení studií a nezbytné praxe se upsal armádě. Nejprve sloužil u výsadkářů, později u speciálních jednotek. Díky rozmanitým vojenským misím procestoval celý svět a stal se z něho odborník na polní medicínu. V rozličných podmínkách si mnohokrát prověřil hranice svých schopností. Jednou operoval pod hvězdnou oblohou v Iráku, jindy rovnal zlámané kosti v jihoamerické džungli.

Když opustil armádu, táhlo mu na čtyřicítku. Uvědomoval si, že jako chirurg se v civilu neuplatní a na studium jiného oboru je pozdě. Co se kariéry týkalo, zkrátka mu ujel vlak. S těžkým srdcem se připravoval na život podnikového lékaře nějaké velké nadnárodní firmy či farmaceutického reprezentanta, když tu znenadání obdržel dopis ze Sci-Medu. Policejní inspektorát mu nabízel mnohem atraktivnější a docela jiné uplatnění.

Laboratoř Sci-Med hledala nového lékaře-vyšetřovatele. Představovali si fyzicky zdatného člověka s praxí a bystrým úsudkem. Steven se jim zamlouval. Dokázal pracovat ve velice náročných podmínkách, odolával extrémnímu tlaku a všemi zkouškami prošel bez zaváhání. Tým laboratoře nakonec pochopil, že ve skutečném životě jsou překážky a nároky mnohem vyšší než na takzvaných kurzech přežití. Několik dní strávených slaňováním a střelbou na hliněné holuby se vůbec nedalo srovnávat se situacemi, kdy člověku kolem uší hvízdaly opravdové kulky a hranice mezi životem a smrtí se zdála až znepokojivě tenká. Časem se Steven stal jedním z nejlepších vyšetřovatelů.

„Předevčírem jsem od jistého policejního okrsku obdržel dodatek ke spisu," pravil Macmillan. „Právě se jej chystali založit, když si všimli naší nálepky."

„Něco zajímavého?“ otázal se Dunbar.

„Nejsem si jist,“ odvětil šéf. „Nevím, zda si na ten případ vzpomínáte, odehrál se před osmi lety. Tehdy byl jistý David Little usvědčen z obzvlášť brutálního znásilnění a vraždy třináctileté školačky. K činu došlo ve vesnici poblíž Edinburghu.“

„Pamatuji si na to,“ přikývl Dunbar. „Tenkrát toho byly plné noviny. Ta holčina se starala o děti. Little bydlel někde poblíž. Jednalo se snad o nějakého akademika. Proč jsme se začali zajímat o ten případ?“

„Little nebyl jen tak ledajaký učenec,“ prohlásil Macmillan. „Doktor Little patřil v medicíně k předním vědeckým kapacitám. Ve svém oboru platil za jedničku. Nemocnice v Edinburghu právě zřizovala nové výzkumné zařízení a přetáhla ho z Harvardu.“

„To znamená, že je Američan?“

„Ne, Angličan. Ale z pochopitelných důvodů roky pracoval ve Státech. Mají tam lepší vybavení, víc peněz, větší akademickou svobodu a tak dál. Přesto neodolal lákavé nabídce ze starého dobrého království. Slibovali mu tehdy pořádný balík. Mohl si vybudovat vlastní vědecké pracoviště podporované nadačními fondy a Lékařskou vědeckou radou.“

„Čemu přesně se věnoval?“ vyzvídal Dunbar.

„Buněčné biologii. Byl odborníkem na kmenové buňky. Tehdy prohlašoval, že díky jeho přičinění budou transplantace orgánů do deseti let minulostí. Pohrával si myšlenkou, že přesvědčí kmenové buňky každého pacienta, aby opravily poškozené orgány. Tím pádem by odpadl problém fyziologického odmítnutí darované tkáně, jenž hrozí při každé transplantaci.“

„A Nobelova cena by ho neminula,“ podotkl Steven. „Přesně tak. Jenomže on místo toho znásilnil a zavraždil školačku a skončil do konce života v base.“

„Podle toho, co jsem o tom případu slyšel, dopadl ještě docela dobře,“ zdůraznil Steven.

„Stejný názor zastává většina lidí,“ souhlasil zadumaně nadřízený. „Takže čeho se týká ta novinka?“

„Vrah, který si odpykával trest ve skotské státní nemocnici v Carstairsu za několikanásobný mord, psychopat jménem Hector

Combe, se na smrtelné posteli svěřil místnímu pastorovi. Julii Summersovou prý zabil on.“

„Ale o důkazech, svědčících proti Littleovi, přece nikdy nebylo sebemenších pochyb,“ připomněl Dunbar.

„Přesně tak,“ přikývl Macmillan. „Analýza DNA dopadla naprosto přesvědčivě. Prokázala, že sperma nalezené v těle oběti patří bezesporu jemu. Lepší důkaz snad ani neexistuje.“

„Takže vrahem nemohl být Combe.“

„Ne, nemohl,“ souhlasil šéf. „Což zároveň vzbuzuje otázku, proč se někdo dozná ke zločinu, který nespáchal?“

Steven pokrčil rameny. „Možná byl dočista mimo. Neříkal jste, že umíral?“

„Na rakovinu. Ovšem ve zprávě se uvádí, že byl v době přiznání naprosto při smyslech. Krátce nato zemřel v přesvědčení, že vrahem Julie Summersové je on. Tamější policie se domnívá, že je chtěl pouze dostat do potíží. Snažil se je přimět, aby se znovu vrátili ke starému případu. První z podezřelých totiž spáchal sebevraždu, čímž se místí vyšetřovatelé dostali pod palbu kritiky. Kromě něho totiž skoncovala se životem i jeho matka. Tisk jim to tehdy dával za vinu. Proto nemají žádnou chuť se v tom znovu hrabat.“

„Pochopitelně. A co to má společného se mnou?“ otázal se Steven.

„Projděte si ten spis. Pokud dospějete ke stejnému závěru jako policie, odložíme jej. Pakliže se vyskytnou nějaké nesrovnalosti, prověříme je.“

„Do toho, kdo píchá do každého mračna, jednou udeří blesk,“ citoval s úsměvem Steven.

„Alespoň víte, za co jste placený,“ opáčil nadřízený. Předal mu fascikl a dodal: „Slečna Robertsová pro vás připravila nějaké doplňující materiály. Vyzvedněte si je, až budete odcházet.“

Steven opustil budovu inspektorátu a mávl na taxík, který ho odvezl domů. Bydlel v pětipodlažní budově na břehu řeky. Než ji přestavěli na byty, býval to sklad. Výraz „na břehu řeky“ je ovšem drobet nadnesený. Plat zaměstnance Sci-Med neumožňoval žití v atraktivnější lokalitě, avšak když se Steven podíval z okna, v proluce

mezi budovami Temži alespoň viděl. Uvařil si kávu a posadil se k oknu, aby prostudoval přinesené spisy.

Začal s původní policejní zprávou. Brzy zjistil, že se jedná o nervy drásající čtení. Julie Summersová byla bystrá, velice pohledná školačka, která obyvatelům vesnice s chutí hlídala děti. Onoho kritického večera, 5. ledna roku 1993, dohlížela na potomky manželského páru, který se vypravil na podnikový večírek. Manželé se vrátili o půlnoci. Pán se nabídl, že Julii doprovodí. Dívka odmítla s tím, že bydlí nedaleko. Ve skutečnosti se jednalo přibližně o půlkilometrovou vzdálenost. Domů nikdy nedošla. O tři dny později ji nalezli zavražděnou.

Posmrtné ohledání odhalilo, že byla nejprve znásilněna jak vaginálně, tak análně a posléze uškrcena vlastní podprsenkou. Kalhotky jí vrah nacpal do úst – patrně aby nekřičela. Tři prsty pravé ruky měla zlomené. Pravděpodobně se bránila.

Steven se zadíval na fotografii, kterou poskytli Juliini rodiče policii poté, co nahlásili dceřino zmizení. Usmívala se na ní hezoučká dívka lízající zmrzlinu. Porovnal obrázek se snímky, které pořídili policejní specialisté, a zmocnila se ho vlna zoufalého smutku. Přestože byl lékař a na vlastní oči již spatřil mnoho nechutností, počal se mu malinko zvedat žaludek. Částečně proto, že i on je otcem dcery. Člověk se neubrání znepokojivé myšlence: co kdyby? Jenny je sice pouhých šest, ale před psychopaty není nikdo v bezpečí. Julii Summersové se stala osudnou jediná noc v tiché, mírumilovné vesnici necelých pět set metrů od domova.

Kolik lidských bestií běhá v tuto chvíli volně po světě? Steven se zadumal a nepřítomně pohlédl z okna. Kolikpak jich vyrazilo do ulic dnes večer? Někde se potloukají a číhají na svoji příležitost.

Obrátil pozornost k policejní fotografii Davida Littlea. Na první pohled nevypadal podezřele. A v tom je právě ta potíž: šílenci zpravidla nevypadají jako šílenci, ani se nechovají jako šílenci. Jeden by nespočítal, kolik vyšinutých násilníků a vrahů bylo svými sousedy popsáno jako „nenápadný tichý pán, který si nikoho nevšímal“. Nejodpornější zlo bývá většinou pečlivě skryto. Vyčkává. Na příležitost či správný podnět.

Little každým coulem odpovídal obecně vžité představě vědce. Čupřina pocuchaných vlasů, povislá úzká ramena a protáhlý jízlivý obličej. Podle policejního metru, u něhož stál, neměřil ani sto sedmdesát pět centimetrů.Vyzařoval z něj vzdor, možná i určitá nadřazenost. Na nose mu seděly brejličky s kovovými obroučkami. Zkrátka vypadal, jako byste ho vytáhli z hollywoodského šuplíku s nápisem „rozliční učenci“.

Potom se Steven začetl do složek, které mu připravila Jean Robertsová. Littleova práce na něho skutečně učinila dojem. Na rozdíl od mnoha takzvaných výzkumných projektů, jejichž jediným účelem bylo chytře vymámit peníze z grantových fondů a kapes vědeckých rad, aby předkladatelé nepřišli o pohodlné zaměstnání, mělo Littleovo snažení opravdu šanci uspět. Proto se osud nadějného biologa, usvědčeného z brutální vraždy a uvězněného na doživotí, jevil ještě tragičtěji.

V době konání procesu mu bylo pětatřicet let. To znamená, že nyní je mu třiačtyřicet, možná už čtyřiačtyřicet. Ženatý, dvě děti. Dcery. Dneska jim bude třináct a deset. Rodina žila ve stejné vesnici jako Julie Summersová. Přestěhovala se tam z bytu v Edinburghu, který si pronajali po svém návratu ze Států. Ke změně bydliště došlo v létě roku 1992, kdy se na trhu s nemovitostmi objevil pohodlný, prostorný dům ve West Lintonu, tedy nedaleko od města.

V této souvislosti muselo každého zákonitě napadnout, že v době spáchání vraždy měl Little všechno, po čem touží průměrný člověk. Práci, kterou miloval, uznání a respekt, čtyři miliony na výzkum a neomezeně volnou ruku, o čemž se každému vědátorovi jenom zdá. Měl ženu, dvě děti, nádherný dům a on všechno tohle zahodil kvůli… tělu nezletilé školačky.

Zvláštní. Ale Steven dobře věděl, jakou hnací silou dokáže být pohlavní pud. Když to člověka popadne, pak jde všechno, včetně zdravého rozumu a logického uvažování, stranou. Stačí se podívat do historie a naleznete stovky dostatečně zdokumentovaných a prověřených případů. Když vás to chytne, můžete být třeba prezidentem Spojených států, riskovat mezinárodní ostudu, prestižní místo i skvělou pověst, a přesto vám nějaká ta orální rychlovka za to stojí.

Stevenovi neušlo, že policejní psychiatr se o Littleovi zmiňuje jako o nespolupracujícím, agresivním individualistovi, nejevícím nejmenší poruchu osobnosti. Vyšetřovaný neustále trval na své nevině a odmítal se přiznat.

Littleova žena, Charlotte, se rok po ukončení procesu nechala s manželem rozvést a zpřetrhala s ním všechny styky. Společně s dcerami se odstěhovala k rodičům do Cromeru v Norfolku. Nedávno odmítla nabídku televizní stanice Channel 4, aby se zapojila do natáčení dokumentu o následném trápení a potížích bývalých partnerů a rodin usvědčených vrahů.

Steven se znovu začetl do doplňujících materiálů a užasl nad Littleovými vědeckými úspěchy. David vyrůstal ve skromných poměrech jako jediné dítě pojišťovacího agenta a zdravotní sestry. Edinburghskou univerzitu absolvoval s červeným diplomem, studoval přírodní vědy. Poté obhájil doktorát na Oxfordské univerzitě. Téma jeho práce znělo „Odlišnosti savčích buněk, příčiny a kontrola“. Pak přijal nabídku postgraduální stáže na UCLA v Kalifornii, kde se věnoval výzkumu transgenických myší. Poté se vrátil zpátky do Anglie na univerzitu v Leicesteru. I on nakonec podlehl takzvanému „odlivu mozků“ a přesunul se do Států, konkrétně na Harvard, kde na jaře roku 1990 přijal místo učitele.

Po dvou letech se jeho ženě začalo stýskat po Anglii. Stále na manžela naléhala, zda by o možném návratu nemohl alespoň uvažovat. Zvěsti o nespokojené choti a vědci pod tlakem se rychle donesly k těm správným uším a Little dostává lákavou nabídku od Západní všeobecné nemocnice v Edinburghu. Kromě štědré finanční dotace se samosebou rozumělo, že do roka bude mít židli na tamější univerzitě. Představa, že bude váženým panem profesorem, vedoucím vlastní vědeckou laboratoř, Littlea pochopitelně nadchla a to rozhodlo. Bohužel, svým způsobem tak bylo rozhodnuto i o předčasném konci života mladičké Julie Summersové.

Seznam Littleových vědeckých publikací a článků doplňovala zmínka o cenách a vyznamenáních. Složka dále obsahovala kopii lékařských záznamů, prohlášení o zdravotním stavu v době konání procesu a posudek vězeňského psychiatra. Závěr byl jasný. Little je vysoce inteligentní, byť neomalený muž, jehož čin si nikdo nedokáže

vysvětlit. Nyní si odpykává trest ve věznici Barlinnie v Glasgow. Nemá žádné návštěvy.

Tři

Jediným vodítkem, s jehož pomocí by snad bylo možné zjistit, co se odehrává v hlavě Davida Littlea, zůstávala nepříjemnost z univerzitní laboratoře, zřízené v Západní všeobecné nemocnici v Edinburghu. Jednoho dne se zhroutil počítačový systém a Little na závadu osobně upozornil příslušného pracovníka. Správce sítě následně objevil, že v počítači v Littleově pracovně je uložena pořádná dávka tvrdého porna. Onen muž nezaváhal a okamžitě na to upozornil nadřízené.

Stevena napadlo, že zmíněné autority by určitě potěšilo víc, kdyby programátor nebyl tak aktivní. Poslední věc, po níž každá univerzita touží, je pořádný skandál týkající se muže, kterého zlanařila za pořádné peníze. Každá podobná mrzutost spolehlivě uzavírá kohouty, jimiž přitékají prostředky na výzkumné granty. Hrozí ztráta dobré pověsti i prestiže. Avšak tenkrát se nedalo nic ututlat. Na harddisku vězel usvědčující materiál a horlivý správce sítě o něm sesmolil písemnou zprávu. Nezbylo nic jiného, než předat provinilce do rukou policie.

Little vehementně popřel, že by o něčem podobném věděl. Zdůraznil, že jeho počítač – stejně jako ostatní komputery na oddělení – je volně přístupný a k dispozici každému, kdo jej potřebuje. Nikdo ho nehlídá, takže může být snadno zneužit kterýmkoliv studentem nebo členem personálu. Za výpočetní techniku nikdo osobně neručil. Programy pracující s důvěrnými údaji byly chráněny hesly a citlivé informace se zásadně ukládaly na diskety.

Jak představitelé univerzity, tak policisté se s tímto vysvětlením vděčně smířili. Všichni si oddychli, protože se jim podařilo odvrátit hrozící ostudu. Očistili dobré jméno renomovaného vědce a celou trapnou záležitost prohlásili za přehnaný studentský žertík. Nic dalšího se však nestalo a skandální událost naštěstí neprosákla na veřejnost.

„To jsem blázen," mumlal si Steven pod vousy, když listoval spisy. Z toho, co se o Littleovi zatím dozvěděl, nevyplývalo, že by se stával terčem legrácek mladých darebáků. Dokázal si udržet respekt. Většina lidí vůči němu pociťovala spíše posvátnou úctu než lhostejnost. Studenti častokrát vtipkují na účet těch vyučujících, kterých si příliš neváží. Kromě toho Stevena zarazila další maličkost. Počítače v laboratořích bývaly pochopitelně společné, ale že by se šéf projektu nesobecky dělil i o přístroj ve své pracovně? Jako nezávislému pozorovateli se mu při zpětném pohledu zdálo pravděpodobnější, že Little si sprosťárničky stahoval a ukládal sám. Což o něm cosi vypovídalo.

Dále nešlo přehlédnout samotnou povahu zmíněného kompromitujícího materiálu. Zahrnoval velký počet fotografií ze serveru specializujícího se na sadistické praktiky. Samé mladé dívky. Pro ilustraci byl jeden takový snímek přiložen k vyšetřovacímu spisu.

Stálo na něm: „Tracy dostává lekci." Nahé děvče stálo zády ke kameře. Jakýsi muž je bičoval okovanými důtkami. Čerstvé rány na zádech krvácely, na zadku se černaly ošklivé podlitiny. Steven se zašklebil.

„Silácký úlety, Davídku? Tak o tom to celé je?" mumlal si pro sebe Steven.

Uvařil si novou kávu a jal se probírat novinovými výstřižky. Zájem tisku byl obrovský a odpovídal všeobecně zažitému stylu. Po zděšení následovalo rozhořčení, pak přišla na řadu kritika policie a závěrem všeobecný výlev zlosti, v němž převládaly výrazy jako „bestie" a „monstrum". To vše v souvislosti s prosťáčkem Mulveyem, který byl právě tou dobou obviněn a uvězněn.

Stevenovi neušlo, že po zatčení Littlea se novináři chovali úplně jinak – diskrétněji a opatrněji. Skoro jako by jim bylo trapné, že poté co nakydali na ubohého Mulveye tolik špíny, se na scéně objevil uznávaný vědec. Pohotově proto změnili názor a jali se pranýřovat policii za to, že zapříčinila Bobbyho smrt. Little, pravý vrah, nepředstavoval to pravé sousto. Tichý, nenápadný, nudný, tajemný a posedlý. „Vychytralá zrůda", jak ho nazval jeden z bulvárních plátků.

O Littleově pozoruhodné vědecké práci nikde nepadlo ani slovo. Přesně podle zažitého vzoru, že usvědčenému darebáčkovi se nesmí nic připsat ke cti. Jedno z periodik upozornilo na skutečnost, že poslední dobou přibývá zločinů páchaných vysoce vzdělanými a uznávanými lidmi. Autor svoje úvahy podložil případy několika lékařů, kteří v posledních letech vraždili své pacienty.

Po hodině a půl listování žloutnoucími výstřižky došel Steven k závěru, že v nich nenašel nic, co by stálo za pozornost. Usoudil, že dříve než se pustí do záznamů Hectora Combeho, zaslouží si přestávku.

Podíval se na hodinky. Nejdřív by měl brnknout dcerce a potom se najíst.

Jenny žila u Stevenovy švagrové a jejího manžela ve skotské vesnici Glenvane v Dumfriesshiru. Richard pracoval jako advokát a Sue se kromě schovanky starala o dvě vlastní děti, Mary a Robina. Jenny se k nim nastěhovala po matčině smrti. Stevenova manželka a zároveň sestra Sue, Lisa, zemřela před třemi roky na rakovinu. Děvčátko si na tetu rychle zvyklo a nyní se u ní cítilo jako doma. Steven je navštěvoval, jak to jenom šlo. Pokud mu povinnosti dovolily, trávil v Glenvane každý druhý víkend. Kromě toho dcerce dvakrát týdně volal, aby vyslechl, co je nového ve škole a mezi jejími kamarády.

„Jak se daří?“ otázal se Steven, když Sue zvedla sluchátko.

„Naprosto skvěle,“ odvětila švagrová, z níž jako obvykle dobrá nálada vyzařovala na sto honů. Pohodovějšího člověka Steven neznal. Sue s každým báječně vycházela a na všem zlém dokázala najít něco pozitivního. V tom se velice podobala svému nekonfliktnímu muži Richardovi, jenž se stal společníkem právnické firmy v Dumfriesu, kde se staral o finanční záležitosti. Po Lisině předčasném odchodu vzali příbuzní malou Jenny bez rozmýšlení k sobě, za což jim Steven bude navždy vděčný. Týdny a měsíce po manželčině smrti patřily k nejčernějšímu období jeho života.

„Jak se má moje malá příšerka?“

„Výborně. Dneska ráno jsem se ve dveřích školy srazila s učitelkou. Podle jejího názoru je Jenny rozená organizátorka. Dokud ji všichni poslouchají, je naprosto spokojená.“

„To je celá ona,“ souhlasil Steven.

„Dám ti ji.“

Steven zaslechl, jak Sue Jenny volá. Nato se ozvalo tlumené: „Nemám čas!“

„Máš na drátě tatínka!“ objasnila Sue.

Ozval se dusot drobných nožek a udýchané: „Ahoj taťko! Právě natírám slona.“

„Usoudila jsi, že mu šedivá nesluší, brebto?“

Jenny se zachichotala. „Zase jsem tě nachytala, hlupáčku. Není to opravdový slon, ale postavička z omalovánek!“

„Aha,“ pravil nepřítomně Steven, jelikož mu dceřino škádlení okamžitě připomnělo prostomyslného Bobbyho Mulveye, což byla jedna z nevýhod jeho povolání. Občas se nedokázal úplně odpoutat od případu, na němž právě dělal.

„Samozřejmě je šedý. Má bílé kly… a modré oči.“

„Modré oči?“

„Ano… Co je na tom špatného?“ ptala se opatrně Jenny. Vytušila, že tu něco nehraje.

„Vůbec nic.“

„Taky má velikánské uši. A víš proč?“

Steven se chystal odpovědět, ale včas se zarazil. „Ne, brepto. Pověz mi to.“

„Protože je to slon africký, hlupáčku.“

„Aha, takhle je to,“ vydechl Steven.

Jakmile si s holčičkou dosyta poklábosil, vydal se na průzkum kuchyně. Při svých kulinářských schopnostech se stěží zmohl na něco víc, než jen dovařit polotovar nebo přihřát donesené jídlo. Dneska se rozhodl pro činu z Jade Garden, kde byl jednou týdně pravidelným zákazníkem. O pokrm se postarala mikrovlnka, o chlazené pivo zase lednička. S plným podnosem že přesunul do obýváku, kde zhlédl podvečerní zprávy na čtvrtém kanálu a přitom se najedl.

Násilnosti na Středním východě vystřídaly třenice v Irsku a potíže v Zimbabwe. Potom došlo na domácí politické hašteření týkající se zemědělských subvencí. Zaznělo důrazné varování o nárůstu cen potravin. Přehlídku truchlivých vyhlídek uzavírala

dojemná reportáž o kotěti, které „kdesi na pustém břehu někde v Kentu vlezlo na kládu, na níž plulo po rozvodněné řece“. Následovala série záběrů neohrožených záchranářů, kteří tvorečka obětavě spasili. Steven spolkl poslední sousto a televizor vypnul.

Složka Hectora Combeho se od vědcovy naprosto lišila. Littleův spis byl až do nešťastné události s počítačem pouze výčtem všech ctností a nešetřil chválou. Zato Combe vedl od počátku svých dní život vyšinutého zločince. Narodil se jako nemanželský syn glasgowské prostitutky. Od útlého věku projevoval sklony k násilí. Ve věku sedmi let byl matce odebrán a svěřen do ústavní péče. V průběhu následujících dvou let si ho vzaly do pěstounské péče tři manželské páry a pokoušely se ho pře vychovat. Marně. Tehdy se Hector poprvé představil policii coby mladistvý potřeštěnec se sklony k násilnostem.

Po pubertálních prohřešcích následovaly pobyty v polepšovnách a nemocnicích. V glasgowském podsvětí si Combe brzy vydobyl pověst nezlomného drsňáka. Chlapa, co se ničeho nezalekne a neví, co je to svědomí. Ve čtrnácti letech psychiatři prohlásili, že se chlapec pohybuje na hranici psychopatie. V osmnácti poprvé vraždil. Jeho obětí se stal třiadvacetiletý mladík, jemuž se nelíbilo, že Combe sprostě povykuje na jeho přítelkyni. Hector mu rozpáral břicho dýkou. Podle svědků stál nad umírajícím mužem a divoce se chechtal. Údajně jásal nad tím, jak se nebožákova střeva plazí po chodníku před nočním klubem.

K všeobecnému překvapení se Combe z maléru snadno vysekal. Nestydatě prohlašoval, že jednal v sebeobraně, což posléze váhavě dosvědčili i svědci, očividně zastrašovaní Hectorovými kumpány, kteří svého neohroženého vůdce nepokrytě obdivovali. Komu Hector Combe jednou zkřížil cestu, ten rád zaplatil za takzvanou ochranu, popřípadě svědomitě držel hubu. Combe s chutí zasáhl všude tam, kde šlo o prachy či o zpupná nočňátka, jež se s ním odmítla dělit o ubohé zisky.

Pravda, nakonec sice skončil ve vězení za zabití, ale za pět let byl venku. Soudní psychiatři se nemohli shodnout v názoru ohledně Combeova duševního zdraví, z čehož opět profitoval – pustili ho na

podmínku. Podle dobrozdání glasgowských policistů byl Combe „pořádně zlej parchant“, ale poněvadž se tato kategorie nevyskytuje v psychiatrickém lexikonu, octl se násilník nečekaně rychle na svobodě a mohl pokračovat v „kariéře“.

V několika příštích letech se Combe mužům zákona vyhýbal. Ne že by se polepšil. Dál znásilňoval a ubližoval, ale oběti si zásadně vybíral mezi sobě rovnými. A podsvětí se kriminálce nesvěřuje, takže střetům se zákonem zůstal ušetřen. Prostitutky, jež zaměstnával a které občas „navštěvoval“, ho nenáviděly, ale neopovážily se mu vzdorovat. Věděly, že kdyby ho odmítly, vzal by si je tak jako tak, a bylo by to o to horší. Nakonec obrazně řečeno ztratily tvář poté, co se jedna z nich po Combeově návštěvě podřezala.

Ačkoliv Hectorovo jméno nefigurovalo na žádném oficiálním zatykači, policie jej sledovala. Jakožto zkušený ranař občas cestoval po státě a obstarával ochranu bossům rozličných gangů. „Služební cesty“ ho zavedly do mnoha měst Velké Británie. Když tajná služba nahlásila další z Combeho výletů, glasgowská policie ze zdvořilosti informovala kolegy v cílovém městě.

Tato situace trvala až do června roku 1995, kdy se Combe zhlédl v dívce pohybující se mimo podsvětí. Dotyčná pracovala v květinářství v centru Glasgowa, zpočátku jí Hectorova pozornost lichotila. Peníze pro něho nic neznamenaly. Vozil ji v rychlých autech a hostil v drahých restauracích, což na děvče vydělávající čtyři libry za hodinu učinilo patřičný dojem. V průběhu šesti týdnů si s ním proto několikrát vyšla. Jak se později svěřila kamarádce, v Hectorově společnosti se nikdy necítila dobře. Nedokázala se zcela uvolnit. Připouštěla, že ctitel se občas chová „divně“ a nahání jí strach. Obávala se, že by mohl být nebezpečný.

Jednoho dne, kdy Combe v luxusním podniku vyhrožoval barmanovi fyzickou likvidací, se neudržela a vmetla mu do tváře, že se už s ním nebude scházet. Prohlásila, že s hrubiánem nechce mít nic společného. Jenže Hector se nedal odradit. Neustále ji obtěžoval. Dokonce bývalé přítelkyni vyhrožoval, že pokud si najde někoho jiného, zaživa ji vykuchá. Vyděšená dívka se nakonec svěřila policii, jež Combeho následně varovala, aby se od ní držel dál.

Combe poslušně svěsil uši. Nějakou dobu se zdálo, že si vzal ponaučení k srdci. Jenže člověk jako on neuznává porážku. O měsíc později se jednou v noci objevil v dívčině bytě. Napřed děvče strašlivě zmlátil, potom znásilnil před očima bezmocných rodičů, které přivázal k židlím. Když se vyřádil, zavraždil je. Všechny tři. Rodiče uškrtil, milé podřízl hrdlo.

Po zatčení neprojevil sebemenší lítost. Prohlašoval, že holka dostala, co si zasloužila. Poté, co mu policista přečetl obvinění, se náramně divil, proč se jedná o trojnásobnou vraždu. Očividně zapomněl, že ublížil i rodičům své někdejší přítelkyně. Dostal doživotí. Psychiatři ho konečně označili za naprostého psychopata. Steven vstal, aby si nalil gin s tonikem. Tušil, že jej bude potřebovat.

Combe byl přijat do státní nemocnice v Carstairsu, kde při sebemenší příležitosti předváděl záchvaty zuřivosti. Uklidnil se až na jaře v devadesátém osmém, kdy se mu na levé straně spodní čelisti objevil zhoubný nádor. Co se nepovedlo lidem, podařilo se zákeřné chorobě – úplně ho zlomila a ochromila.

V zoufalé snaze udržet se při životě souhlasil s radikálním chirurgickým zákrokem i následnou intenzivní chemoterapií po tom, co se mu rakovina rozšířila do celého těla. Léčba si vybrala svoji daň, přesto jako by stále zůstával škodolibým stínem svého starého já. Před deseti dny odešel na věčnost. Hořký konec jednoho darebáka. Nikdo jej neoplakával. Nic po něm nezůstalo. Až na podivný odkaz – doznání zločinu, který rozhodně nemohl spáchat.

Steven si dolil sklenku, zhasl v místnosti všechna světla a otočil se na židli tak, aby z okna viděl přímo na oblohu. Panovala jasná noc. Dokonce se ukázaly hvězdy, třebaže díky městskému osvětlení poněkud nevýrazné. Stejně jako všechny zasvěcené, i Stevena psychopat svým přiznáním dokonale zmátl. Podle výpovědi pastora Skotské církve během doznání neprojevil sebemenší lítost. Prý se domníval, že pokud se na smrtelné posteli přizná ke všem hříchům, bude mu automaticky odpuštěno. Pokud je však Combeho doznání doopravdy jen bouda ušitá na policii, proč se nakonec rozběsnil, když mu duchovní odmítl přislíbit věčnou spásu? Na druhou stranu, kdyby Combe skutečně prahl po odpuštění, proč by se hlásil ke zločinu, jejž nespáchal? Copak se nedopustil mnoha jiných

odporných poklesků? Ten člověk v životě chyboval snad na každém kroku, pomyslel si Steven, jistě se má před Bohem z čeho zpovídat. Proč by si tedy měl vymýšlet další hřích?

Od psychopata přece nemůžeš čekat, že se začne upřímně kát, napomenul v duchu sám sebe. Takoví jedinci nemají ponětí, co je svědomí nebo lítost. Většinou jsou však natolik chytří, aby je dokázali předstírat a obstáli tak ve společnosti normálních lidí. Naučí se říkat „promiň“, aniž by chápali, co ten výraz vlastně znamená. Zkrátka časem přijdou na to, že když udělají něco špatně a vzápětí vypustí z pusy tohle kouzelné slůvko, je jim odpuštěno a tím celá nepříjemnost hasne. V podstatě se jedná o jednoduchou kalkulaci.

Přetvářka pochopitelně občas nepomáhá. Pokud se zmíněná osoba dopustí stejného přehmatu podruhé, „promiň“ většinou nezabere tak, jak si provinilec představoval. V takové chvíli psychopat nechápe, proč „systém“ přestal fungovat. Je zmatený a reakce ukřivděného jej vyvádí z míry. Přidržíme-li se této zákonitosti, dostane Combeho jednání smysl. Z Hectorova hlediska šlo o jednoduchou rovnici – přizná se k činu, za nějž dosud nepykal, a za to mu bude na onom světě automaticky odpuštěno. To by rovněž vysvětlovalo záchvat zuřivosti, který se ho zmocnil poté, co mu Lawson neodkýval, že se tak určitě stane. Combe v té chvíli považoval Lawsona za pitomce, který nerozumí pravidlům hry.

Steven se znepokojeně ošil. Uvědomoval si, že Combe byl typem agresora, který by se mohl a s chutí by se dopustil zvěrstva spáchaného na ubohé Julii Summersové, zatímco Little vraždícího šílence v ničem nepřipomínal a do poslední vteřiny se dušoval, že je nevinný. Combe se k zločinu sice přiznal, nicméně proti Littleovi svědčí nezvratné přímé důkazy.

Steven zatáhl závěsy a znovu rozsvítil. Začal se probírat dokumenty ze soudní laboratoře. Interpretovat zjištěné závěry nebylo nikterak složité. Analýza DNA výtěru odebraného z vnitřku Littleovy tváře se naprosto shodovala s DNA spermatu zajištěného na místě činu. Steven před sebou držel sérii laboratorních fotografií. Hovořily jasně. Porovnávané vzorky jsou identické.

„Bingo,“ zavrčel.

Na okamžik se zadumal. Výtěr z tváře prováděli všem mužům z vesnice. Proč se tomu Little nepokusil vyhnout? Bádal na poli medicíny. Musel si dobře uvědomovat dosah svého jednám. Analýza DNA je nezpochybnitelný důkaz. V papírech však nikde nestálo, že by zkoušku odmítal či se jí vyhýbal. Mohl se lehce vymluvit na svou práci a zmizet z města. Mohl poukázat na závazky na jiné univerzitě nebo v rámci výzkumu odjet do zahraničí. Nicméně odběru se podrobil jako jeden z prvních.

V průběhu dalšího čtení Steven nejspíš pochopil proč. Na zevním genitálu Julie Summersové byly objeveny stopy čistícího prostředku, stejně tak jako ve vagíně a konečníku. Patolog do zprávy poznamenal, že se jedná o zjevný pokus o umytí oběti za účelem zničení stop. Little zřejmě podcenil citlivost testu. K provedení zkoušky stačí docela nepatrné množství semene. Anebo se domníval, že v rámci očisty odvedl dobrou práci.

V průběhu dalšího zkoumání předložených materiálů Steven zaznamenal, že soudu nebyl předložen dostatek usvědčujících důkazů. Zvláštní. Obžaloba většinou vyrukuje s každou maličkostí potvrzující pachatelovu vinu. Ve spise stálo, že se obžalovaný s obětí znal, ale o tom přece nebylo nejmenších pochyb. Vždyť u Littleů občas hlídala děti. Prokurátor před porotou zdůrazňoval, že usvědčený pachatel bydlel ve stejné vesnici jako zavražděná. Osudný víkend pobýval doma sám, jelikož manželka odjela na návštěvu k rodičům. Onemocněl jí otec. Žalobce vyrukoval s tím, že Little si snadno od místních zjistil, komu Julie Summersová onu kritickou noc opatruje děti, a počíhal si na ni. Potom ji odvlekl do nedalekého lesíka, znásilnil ji a následně uškrtil, aby se vybitý vrátil do svého domu, kde spaly jeho děti.

Little vše vehementně popíral. Ale když mu vmetli do tváře, že analýza DNA prokázala stoprocentní shodu mezi jeho vzorkem a spermatem odebraným z těla oběti, zmohl se pouze na jedinou větu: „Někde došlo k zásadní chybě.“

Steven si nepřestával lámat hlavu tím, proč nebyl kromě analýzy DNA předložen žádný doplňující důkaz. Třeba státní zástupce usoudil, že ho není v tomto případě zapotřebí. Přesto by zmínka o

nalezených vláknech z oblečení či bláta z místa činu na Littleových věcech postavila celou kauzu do jiného světla.

Nikde se nepsalo o zlomeninách prstů, které podle patologových slov dívka utrpěla při potyčce s vrahem. Proč ne? Proč chybí záznamy o vzorcích odebraných zpod nehtů oběti? Dalo by se z nich vyčíst další spojení s Littlem. Jak to vypadalo, odsoudili vědce pouze na základě dvou laboratorních fotografií. Jedna pocházela z buněk odebraných z vnitřní stěny Littleovy tváře, druhá ze spermatu nalezeného v těle mrtvého děvčete.

Porota se nedostatkem doplňujících důkazů očividně neznepokojovala. Analýza DNA má v kriminalistice cenu zlata, a tak po dvaceti minutách zazněl rozsudek: vinen. Že by se jednalo o promyšlený tah z prokurátorovy strany? dumal Steven. Nebo je za tím něco jiného?

Netrpělivě listoval již prostudovanými dokumenty, dokud nenarazil na to, co hledal. Seznam lidí, kteří si na případu Summersová vylámali zuby. Byl mezi nimi i doktor Ronald Lee, soudní patolog. Zajímavé. Proč musel Lee z kola ven?

Nečekané přiznání reverendem Lawsonem zjevně otřáslo. Combe mu barvitě vylíčil, co prováděl nevinné Julii, a pastor zaplatil za jeho slova těžkým šokem. Přesto se Steven nedokázal zbavit dojmu, že to, co duchovní nadiktoval do protokolu, je silně umírněná verze odporného zvěrstva. Lawson nejspíš nedokázal zopakovat děsivé detaily, které vyslechl.

Na kněze obzvlášť zapůsobil způsob, jakým psychopat zlámal dívce prsty poté, co ho poškrábala. Postupoval systematicky, hezky prst po prstu. Přitom recitoval dětské říkadlo. Vařila myšička kasičku na zeleným rendlíčku. Tomu dala… křup! Tomu taky… křup!

Stevenovi přeběhl mráz po zádech. O zlomených prstech se nikde nepsalo. Nepadla o nich zmínka během soudního projednávání, dokonce ani v novinách. Divoce se začal probírat výstřižky. Ne. Nic. Nikde ani slovo. Jak sakra Combe věděl, že měla Julie zlomené prsty?

Steven cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Aniž si to uvědomoval, ťukal si nehtem pravého palce rychle do zubů. Snažil se vymyslet, kde mohl Hector vzít informaci o těch frakturách. Co takhle

vězeňská šeptanda? O prohřešcích ostatních trestanců toho muklové většinou vědí hodně. Nemohl se Combe s Littlem setkat v některém z nápravných zařízení? Musí to zjistit, nebo nebude mít klid. Pokud se ukáže, že někde bručeli spolu, mnohé se tím vysvětlí. Ale jestli vyjde najevo, že se ti dva nikdy nesetkali? V každém případě už bude na cestě do Skotska, aby prošetřil pěknou snůšku znepokojivých podivností.

Čtyři

Minula půlnoc, když Steven konečně přiznal porážku. Nikde nenašel jedinou zmínku o zlámaných prstech Julie Summersové. Nepsalo se o nich v novinách, nemluvilo se o nich u soudu. Poslal do Sci-Medu krátký e-mail. Požádal kolegy, aby prověřili, zda na sebe David Little a Hector Combe náhodou nenarazili v některém nápravném zařízení, a informoval je, že odlétá nejbližším spojem do Skotska a bude se pravidelně hlásit.

To byla jedna z výhod práce pro inspektorát. Úřední šiml moc neřehtal a vyšetřovatelé měli volnou ruku. Pracovníci Sci-Medu obětavě podporovali a doplňovali své kolegy v prvních liniích. Od ostatních státních úředníků a jejich názoru na svěřené povinnosti se dost lišili.

Když Steven uvažoval o věcech příštích, přistihl se, že se vrací do Skotska se smíšenými pocity. Právě tam se seznámil se svou ženou. Lisa byla Skotka, a proto v té zemi prožili spoustu nádherných dní. Podle Stevenova názoru nejšťastnější období života. Dojatě si uvědomil, že zamilovanému člověku připadá tamější krajina ještě podmanivější.

V počátcích vztahu se vídali pouze zřídka. Scházeli se, když měli náhodou oba volno. Hlavně Lisa to měla těžké, jelikož pečovala o starou dementní matku, jejíž stav se rapidně zhoršoval. Pracovala jako zdravotní sestra v glasgowské nemocnici, kam ho zavál vyšetřování, které se později proměnilo v noční můru. Měl štěstí, že z ní vyvázl živý.

Při jiné příležitosti se ve Skotsku zapletl do jakési občanské miniválky. Na vlastní kůži se přesvědčil o licoměrnosti a politické

neschopnosti současné vlády. Přestal důvěřovat státnímu systému. Možná už navždy.

Avšak necelých sto třicet kilometrů od místa oné události se vzdouvají dumfriesshirské kopce a táhne se romantické pobřeží Solway Firth. Tam se do Skotska každý snadno zamiluje. Tuto oblast turisté neprávem opomíjejí a slepě míří na sever, k naučným parkům vysočiny. Vesnice jménem Glenvane má svoje kouzlo. Hrozen obílených stavení obklopují kameny vydlážděné dvorky, jež pamatují časy, kdy se okolní pole obdělávala za pomoci koní a čas neutíkal jako zběsilý. V té vísce žije jeho dcera Jenny a je šťastná. Vychovávají ji milí lidé, kterým na sobě záleží. Steven už viděl Skotsko z té špatné stránky i z té dobré. Setkal se s velkorysostí tamějších obyvatel i s jejich pověstnou lakotou. Jakmile se rozhodli být laskaví, předháněli se v pozornostech. Ale když je někdo naštval, odložili ohledy stranou a dvakrát se nerozmýšleli pořádně vycenit zuby.

Letadlo zakroužilo nad Edinburghem a při přistávání poskytlo pasažérům sedícím na levé straně úchvatný pohled na dva mosty vypínající se nad ústím řeky. Koupaly se v ranním slunci. Obrovské červené konzolové nosníky staršího železničního mostu vypadaly docela vyzývavě. Hrdě se tyčily k obloze jako věčný odkaz viktoriánského inženýrství.

Steven pohlédl k západu. Co asi přinese dnešní den? pomyslel si vzrušeně. Na letišti na něho mělo čekat pronajaté auto. Naplánoval si, že nejprve zajede do vsi jménem Upgate v Lanarkshiru a promluví si s pastorem Lawsonem o jeho setkání s Hectorem Combem. Předpokládal, že reverenda bez potíží zastihne. Vypravil se za ním tak nakvap, že se nestačil telefonicky ohlásit a domluvit si s ním schůzku.

Zamířil na silnici A70 vedoucí do Lanarku. Zamlouvala se mu mnohem víc než výpadovka A71 protínající West Lothian. Ze zkušenosti věděl, že na zvolené trase bude menší provoz. A také projede Carstairsem, kde sídlí státní nemocnice, v níž Hector Combe završil svůj bídný život. Neměl v úmyslu zařízení navštívit, prostě z nějakého neznámého důvodu si chtěl to místo omrknout.

Shodou okolností projížděl Carstairsem právě ve chvíli, kdy probíhala zkouška sirén. Alespoň se domníval, že jde o zkoušku, jelikož kromě charakteristického kvílení se nikde nic nepohnulo. Dalo se předpokládat, že kdyby z léčebný doopravdy někdo uprchl, hemžilo by se to tu policisty. Pronikavé ječení sirén mu rvalo uši. Pohlédl na vysoký, výhružně se tvářící plot. Uvažoval, co asi táhne hlavou místním obyvatelům, když pronikavý nářek všem oznamuje, že se na svobodě ocitl některý z nebezpečných šílenců. Steven si uměl představit, jak za deštivých nocí několikrát kontrolují dokonale zajištěné dveře a okna, jak si vyměňují starostlivé pohledy a znepokojeně sledují nepřetržitý tok televizních zpráv.

Pomalu projížděl vesnicí, až narazil na ukazatel s nápisem Upgate. Tu noc, kdy Combe zemřel, se po téhle silnici musel ubírat i reverend Lawson. Tak jako většina místních komunikací i tato asfaltka se vinula neutěšenými pustými vřesovišti. Každého zde muselo zákonitě napadnout, jak to tu asi vypadá v zimě.

Stevenův pronajatý rover si s děravou cestou snadno poradil a mířil k Upgate. Řidič pátral očima po kostelní věži. Tam Lawsona určitě objeví. Jelikož vesnice postrádala jakákoliv vyšší stavení, snadno ji našel a zabočil na pěšinu, která se hrdě vydávala za Mosspark Road. Zastavil před omšelým kostelíkem svatého Jana, patřícímu Skotské církvi, a vykročil k pochmurné viktoriánské vile. Stojí poblíž svatostánku, takže to musí být fara.

Zašlá kovová cedule potvrdila jeho úvahy. Vydal se po neudržované příjezdové cestě zarostlé plevelem a rázně zaklepal na dveře, které již hezkou řádku let neviděly plechovku s barvou. Na druhé zabušení se ve veřejích zjevila statná padesátnice. Z návštěvníka nebyla očividně nadšená. Výraz tváře prozrazoval, že se v posledních třiceti letech rozhodně moc nenasmála.

„No jo. Co je?“

„Rád bych věděl, zda je reverend Lawson doma?“ otázal se Steven.

„Nejni!“ odsekla ženská.

„Vrátí se brzy?“

„To záleží na tom.“

„Na čem?“ zeptal se Steven a pokusil se o bezelstný úsměv.

„Na těch vod Jedlí.“

Steven se zatvářil nechápavě a hospodyně si dala po chvíli říct. „Velebnej pán marodí. Proto je U Jedlí. Prej se nervově zhroutil. Taková hloupost! Ale svěřte se jednou felčarům a už vás nepustěj. Ještě si začnou vymejšlet choroby. Dřív měli lidi pořádně těžkej ouděl a nikdo se nehroutil. Proč by to taky dělal, že jo? Takový nesmysly!“

Steven usoudil, že nejlepší bude horlivě přikyvovat. Nechal ženskou vymluvit a pak se zeptal: „Jak se dostanu k těm Jedlím, paní…?“

„McLellanová. Jsem posluhovačka velebnýho pána. Teda ne že by se s prachama nějak předával. Hele, tak támhle na tý silnici zahněte doleva a pojedete po Ayrský cestě. Je to asi dva kiláky. Vyřiďte vodě mě velebnýmu pánovi pěknej pozdrav. Jo, a že až se vrátí, bude muset nakoupit toaleťák.“

„Vyřídím,“ zamumlal Steven.

„Jedle“ našel bez potíží, třebaže informační tabuli zahlédl na poslední chvíli a musel zacouvat zpátky, aby odbočil na zdánlivě nekonečnou uzounkou příjezdovou stezku vedoucí mezi stromy, které propůjčily rezidenci své jméno. Zaparkoval před rozlehlou budovou z červeného pískovce, k níž kdosi nechal zleva přistavět odpudivé betonové křídlo. Na estetickou stránku zjevně nikdo nedbal. Cedule u vstupního schodiště hrdě hlásala, že se jedná o zotavovnu Skotské církve. To Stevena povzbudilo. Pokud tohle místo není nemocnice či psychiatrická léčebna, není to s Lawsonem tak zlé, jak se obával.

„Pan Lawson zde odpočívá,“ pravil obrýlený mužík v uhlově černé sutaně s kolárkem u krku, jenž se představil jako reverend Angus Macintosh, ředitel ozdravovny U Jedlí. Zavolala jej žena v přijímací kanceláři, která právě s někým horlivě telefonovala. Steven ji vyrušil v okamžiku, kdy se se svým protějškem dohadovala o nejvhodnějších šatech pro družičky. Z její řeči pochopil, že zelená je dávno z módy.

„Slibuji, že jej dlouho nezdržím,“ prohlásil Steven.

„O to nejde,“ pravil sebevědomě Macintosh. „Pan Lawson se potřebuje v klidu zotavit. Je ve stavu, kdy každá návštěva zásadním

způsobem narušuje proces uzdravování.“ Nasadil vševědoucí pohled, který kvalifikovaný zdravotnický personál používá jen zřídka, zatímco šarlatáni a amatérští psychologové si v něm libují.

„Potřebuji si s ním nutně promluvit naléhal Steven. Schválně použil autoritativní a umanutý tón člověka, jemuž se nevyplácí odporovat.

Macintosh si ztěžka povzdechl a zabručel. „Dobrá. Ale pokud se stav pana Lawsona opět zhorší, vím, komu to mám připsat k tíži.“

Stevena napadlo, že Macintosh je člověk, který rád ostatním „připisuje něco k tíži“. Šířil kolem sebe ovzduší nesnášenlivosti. Smyslem života tohoto pána je zkrátka bez přestání prudit. Krátce přikývl a Macintosh ho zavedl do malé zastrčené místnosti v prvním patře. Lawson seděl v křesle u okna a četl si. Měl na sobě tmavý župan, a když je ředitel představoval, překvapivě nehnul ani brvou. Příchozí usoudil, že je pod vlivem sedativ. Možná valia či libria. V ruce svíral knihu Ostrovy od Arthura Grimblea.

„Josephe, tenhle chlapík je z inspektorátu Sci-Med. Ať už ta zkratka znamená, co chce,“ vyštěkl Macintosh a věnoval Stevenovi kradmý hloubavý pohled. Toho z nějakého důvodu okamžitě napadlo, že duchovní je gay. Nadřazeným chováním tu a tam probleskovala podrážděnost. „Je mi líto, ale chce se tě na něco zeptat. Opravdu mě to moc mrzí. Řekl jsem mu, že ti není dobře,“ drmolil Macintosh.

Lawson se podíval na Stevena skrze brýle. „Jedná se o Combeho?“

„Bohužel ano,“ přitakal návštěvník.

„Policii a řediteli věznice jsem už pověděl všechno, co jsem vědělo… tom člověku,“ hlesl Lawson.

Stevena by zajímalo, jaké úsilí pastora stálo vyslovení prostého slůvka „člověk“ a co nakonec rozhodlo v Combeův prospěch. „Omlouvám se, ale rád bych se vás ještě na něco zeptal.“

„Zůstanu tady,“ vnucoval se Macintosh, ale Lawson ho poslal pryč rezignovaným mávnutím ruky. „Jsem v pořádku, Angusi,“ ujistil ředitele.

„Chápu, že jste kvůli Combeovi prošel peklem,“ pravil Steven, když za představeným zapadly dveře.

Lawson k němu otočil bezelstný obličej. Nějakou dobu hledal ta správná slova. „Domníval jsem se, že rozumím lidem, doktore Dunbare. Žil jsem v přesvědčení, že se vyrovnám i s temnými stránkami pozemského bytí, jak se tomu květnatě říká. Ani v Upgate nesídlí andělé, však víte. Není to vesnice, kterou by si jezdili fotografovat turisté. Je tu bída. Sousedé se víc než o vzájemné porozumění a lásku zajímají o pochody Oranžského řádu. Společnost by tu měla pro lidi dělat víc, než o rozporech pouze psát. Letitá chudoba se na lidech podepisuje a věřte mi, nikterak pěkně. Je to živoření na samém dně. Vyprávím vám to jenom proto, abyste si nemyslel, že jsem nějaký pánbíčkář ze středních vrstev, který se složil, jakmile přišel do kontaktu se skutečným světem. Byl jsem pošetilý. Namlouval jsem si, že za ta léta v Upgate jsem už viděl všechno. Mýlil jsem se.“ Hlas přešel do šepotu. „Strašlivě jsem se pletl. Nic mě nepřipravilo na setkání s Hectorem Combem.“

„Nemusíte si nic vyčítat. Pouze jste se s takovým typem člověka dosud nepotkal,“ pravil Steven tiše. „Té cti se doslalo jen několika nešťastníkům. Asi bych měl spíš mluvit o smůle.“

Lawson se kysele zazubil. „Však víte,“ hlesl. „Zakusil jsem…“ Pastor marně pátral v paměti po správném přirovnání. „Byl jsem ve službě, pokud se vám líbí ten výraz. Je mojí povinností vyslechnout umírajícího. V takových chvílích jsem jediný, kdo může člověku poskytnout úlevu a útěchu. On, jakožto hříšník, se měl kát a projevovat upřímnou lítost. Jenže Combe se tak nechoval. Stal se pánem situace. To on nějakým perverzním způsobem určoval, co se odehraje v příštích vteřinách. Rozumíte, co tím chci říct? Asi ne. Ve skutečnosti nechápal, co je podstatou zpovědi a odpuštění.“

„Tihle lidé si neustále na něco hrají,“ podotkl Steven mírně. „Pro psychopaty jsou normální osoby naprostou záhadou. Pozorují je, napodobují, ale protože nejsou schopni prožívat emoce, nikdy nedosáhnou požadovaného efektu. Pro citově plochou bytost je obtížné předstírat pokoru, když netuší, jak chutná.“

„Ano, máte pravdu,“ přitakal Lawson. Na okamžik se zdálo, že jej těší setkání s mužem, který dokonale rozumí jeho trápení. Pak mu ale přes obličej přeběhl další mrak.

„Nutil mě poslouchat všechny ty hrozivé detaily. Líčil, kterak tu dívenku mučil. Popisoval každičké násilí, zvrhlost. Všechno, co ji přinutil dělat a co jí naopak provedl on… Jistě si dokážete představit, jak se přitom bavil. Vyžíval se v tom. Připadalo mi, že se tím znovu kochá. On…“ Lawsonův hlas přešel do šepotu. „Pod přikrývkou se dotýkal sám sebe… Chvěl se rozkoší… On to celé znovu prožíval!“

„Ve skutečnosti tomu tak nebylo,“ ujišťoval duchovního Steven. „Hrál na vás divadýlko. Pokoušel se vás šokovat.“

Lawson se zavrtěl a upřel na vyšetřovatele nehybný pohled. Ani nemrkl. „Opravdu?“ divil se. „Doopravdy?“

Stevenovi neušly pochyby zrcadlící se v pastorových očích, takže si dal s odpovědí načas. Využil prodlevy k tomu, aby přenesl jednu z židlí blíže oknu a posadil se vedle ohromeného muže. „Psychopaty vzrušuje strach a opovržení. Proto děsí ostatní,“ vysvětloval. „Odpor na ně působí jako droga.“

„Tak proč žádal o odpuštění za něco, co nespáchal? Proč se vůbec do podobného představení pouštěl?“ naléhal Lawson.

„Netuším,“ přiznal Steven.

„Nedává to smysl,“ hlesl pastor. Zadíval se z okna a zavrtěl hlavou.

„Policie se domnívá, že Combe toužil po znovuotevření starého případu, aby opět přitáhl pozornost tisku. V průběhu vyšetřování si jí užili až až a je všeobecně známo, že si místní kriminalisté neudělali zrovna dobrou reklamu.“

Lawson jako by ho neposlouchal.

„Je mi líto, že ve vás probouzím ošklivé vzpomínky,“ nedal se Steven, „ale musím se vás zeptat na prsty té dívky.“

„Julie!“ vykřikl znenadání Lawson, jako by se pojednou vynořil z opiátové mlhy, jež halila jeho vědomí. „Musíme o ní přestat hovořit jako o dívce. Měla jméno. Byla to Julie, a ne ledajaké děvče.“

„Omlouvám se. Julie. Co přesně vám Combe řekl o Juliiných prstech?“

„Že jí je zlámal,“ vyhrkl Lawson, zírající do dáli.

Nastala dlouhá odmlka. „Prozradil vám proč?“ vyzvídal Steven, který nedokázal mlčení dál snést.

„Protože ho poškrábala. Na tváři. Proto jí zlomil tři prsty. Za každý šrám jeden. Hezky prst po prstu. O jak prostinké! Vařila myšička kasičku na zeleným rendlíčku. Tomu dala… křup! Tomu taky…“ Lawson zabořil zmučený obličej do chvějících se dlaní. Nemohl pokračovat. Roztřesená ramena prozrazovala, že tiše vzlyká.

„Nechtěl byste se napít?“ otázal se Steven. Všiml si, že na nočním stolku u postele stojí karafa s vodou.

Pastor zavrtěl hlavou. Když se vzpamatoval, pohlédl na vyšetřovatele a pravil, „Kdyby si to celé vymyslel, jak je možné, že má na tváři dosud jizvy? Ukázal mi je.“

„U člověka Combeova typu nelze předpokládat, že bude mít líčka jako jablíčka,“ prohlásil mladý muž sebejistě. „Řekl bych, že sbíral šrámy od útlého věku, kdy se začal prát s ostatními dětmi. Domnívám se, že vám předvedl některé ze svých starých jizev, aby dodal svému vyprávění na přesvědčivosti. Aby vás udržel na háčku.“

Lawsona nepřesvědčil. „Tvrdil, že tak ho poznamenala Julie. Chtěl, abych se těch škrábanců dotkl… Bylo to, jako bych se dotýkal té mrtvé dívky… Instinktivně vytušil, jak mi bude. Jako by mi dokázal číst myšlenky… Viděl moji slabost… Vycítil můj strach. Choval se jako zvíře. Mazané, lstivé, zlé.“

„Combe je mrtev. Teď hnije v nějakém neoznačeném hrobě, kam ho pohřbili za státní peníze. Jediným návštěvníkem, který za ním kdy přijde, bude déšť.“

„Na hřbitově spočívá jeho tělo,“ podotkl reverend mdle.

Steven by nejraději poznamenal: „Což mi naprosto stačí,“ ale místo toho řekl: „Duchovní stránku věci přenechám povolanějším.“

„Horší je, že ani já netuším, jak to s ním bude vypadat na věčnosti,“ přiznal kněz. „Na rovinu jsem mu oznámil, že doufám, že shoří v pekle.“

„Tohle přání s vámi sdílí všichni obyvatelé tohoto kraje, alespoň myslím,“ podotkl Steven. „Podívejte se, každý člověk unese pouze omezené emocionální zatížení. To se týká i duchovních. Bez Hectora Combeho je svět o poznání hezčí. Pusťte ho z hlavy. Soustřeďte se na živé. Na ty, co vás potřebují, pane Lawsone.“

„Potřebují?“ zvolal reverend, aniž zvýšil hlas. „Občas si připadám, že jsem jim užitečný asi jako Eskymákům ledničk a.“

„Tak si tu a tam připadáme všichni,“ ujistil ho vyšetřovatel. „Lidí, kteří doopravdy mění svět, je žalostně málo. Nám ostatním nezbývá, než přispívat svojí troškou do mlýna a doufat, že se to někde projeví.“

Lawson se poprvé nesměle usmál. „Vypadá to, že víte, o čem mluvíte.“

„Mám své zkušenosti,“ přiznal Steven. „Ztratil jsem manželku. Zemřela na rakovinu. Když se to stalo, viděl jsem beznaděj, kamkoliv jsem se jen podíval. Věřte mi, na zoufalství jsem expert.“

„Rád bych věřil, že jste se z něj dostal za pomoci víry. Ale to už bych chtěl moc, že?“

„Ano,“ přikývl Steven. „Bůh se nedostavil na Lisin pohřeb, aby mi vysvětlil, proč seslal zhoubnou nemoc právě na ni. Proč nám bylo souzeno strávit spolu tak málo času. Ne, byla to moje dcerka, Jenny, kdo mě vrátil zpátky do života. Věděl jsem, že mě bude potřebovat. Alespoň jsem si to namlouval. Přesvědčoval jsem sám sebe, že pokud budu malé na blízku, mohu jí pomoci zdolat některé životní nástrahy. Jinak bych si asi zkrátil utrpení, jak tomu mylně říkají někteří lidé.“

„Stále jste zahořklý,“ poznamenal pastor.

„Nevěděl jsem, že je to poznat,“ odvětil Steven.

„Jakmile hovoříte o své ženě, prýští roztrpčení z každého póru vašeho těla,“ hlesl Lawson.

„Snad se přes to časem dostanu,“ zadoufal mladý muž. „Stejně jako vy přes zážitek s Combem.“

Z Lawsonových semknutých úst vyplynula jediná věta: „Proč vás zajímají Juliiny prsty?“

„Pokouším se zjistit, jak se o nich Combe mohl dozvědět. U soudu na toto téma nepadlo ani slovo, dokonce ani noviny nic nepsaly.“

„Jednoduše,“ ušklíbl se Lawson. „Zlámal jí je.“

Steven zvolna kráčel zpátky k vozu. Combe ten zločin spáchat nemohl. Přesto se mu povedlo Lawsona přesvědčit. Nicméně klíčová otázka stále zůstávala nezodpovězená. Pokud chtěl Hector před odchodem na onen svět doopravdy provést policii nějakou

škodolibost, proč si za prostředníka vybral zrovna kněze? Proč vyrukoval s tím, že touží po věčné spáse?

Pět

V autě Steven popřemýšlel o dalším kroku. Návštěva sanatoria U Jedlí nepřinesla dočista nic. Avšak způsob, jakým Combe údajně zlámal Juliiny prsty, mu připadal krajně znepokojivý. Zdálo se, že domnělý vrah k sobě toužil přitáhnout pozornost právě detailním popisem. Poznámka o jizvách na tváři přivedla Stevena k další otázce. Měl David Little v době vyšetřování poškrábaný obličej? Znovu se divil, proč se žalobce během procesu o frakturách vůbec nezmínil.

Usoudil, že odpovědi musí hledat v policejních složkách. Podíval se na hodinky. Zjistil, že stačí v pohodě dojet zpátky do Edinburghu, stavit se na ústředí a ještě chytí večerní let do Londýna.

Policejní centrála ve Fettes rozhodně nepatří k pokladům městské architektury, ale účelná budova trůní v příjemné čtvrti v sousedství botanické zahrady a Fettes College, jedné ze skotských prestižních soukromých škol. Steven zaznamenal, že nedaleko stojí Západní všeobecná nemocnice, kde David Little kdysi vedl výzkumné oddělení. Jelikož se předem neohlásil, musel několika důstojníkům sdělit důvod své návštěvy a předložit patřičné doklady. Nakonec jej zavedli do pracovny inspektora Petera McClintocka.

„Trošku jste mě zaskočil," připustil detektiv. „Jste tu oficiálně?"

„Vlastně ne," usmál se Steven.

„Měl jste cestu kolem, tak jste nás přišel pozdravit, co?" nedal se McClintock.

„Tak nějak," odvětil zpovídaný. Instinktivně vytušil, že kdyby měli dostatek času, určitě by se spolu spřátelili.

„No, když už tu nejste oficiálně, co byste říkal půllitru piva?"

„Výborný nápad," odvětil Steven. Uvědomoval si, že kamarádská výměna názorů je vždycky mnohem přínosnější než strohá služební hlášení, tak jako šedá ekonomika bývá výkonnější než ta přiznávaná.

„Jak to, že mě zavedli zrovna k vám?“ vyzvídal Steven, když ujížděli v McClintockově autě. Na detektivovo jméno nenarazil nikde v záznamech.

„Protože já jsem ten ubohej vůl, na jehož stole přistálo Combeovo přiznání. Já to byl, kdo objevil na spise Summersová tu vaši samolepku a zařídil se podle ní. Zatracenej parchant, ten Combe, kéž shoří v pekle!“

„Znamená to, že jste se nepodílel na vyšetřování?“ otázal se Steven.

„Přímo ne,“ připustil váhavě McClintock. Chvíli mlčeli. Zůstalo na Peterovi, aby se rozpovídal. „V té době jsem byl detektiv seržant, takže jsem věděl, co se děje. Scházel jsem se s jednou kolegyní z Currieova týmu. Díky ní jsem zůstával v obraze. Vzpomínám si, že ji strašlivě naštvala ta Mulveyova aféra. Proto se rozhodla odejít od policie.“

„Tak moc ji to sebralo?“ divil se Steven.

„Podle jejích vlastních slov zašli Currie a jeho parta příliš daleko.“

„Skutečně?“

McClintock se zarazil. Předstíral, že se soustředí na hustý provoz. „Záleží na úhlu pohledu. Nemohli přece tušit, že si stará Mulveyova s tím svým prosťáčkem hodí mašli, ne?“

„Věděli nebo nevěděli, jak se zdá, vaši kolegové jim poskytli pádný důvod,“ mínil Steven.

„Tak nějak,“ připustil McClintock. „V každém případě naše úžasná britská veřejnost dostala, co chtěla. Čtyři z nás se odebrali do předčasné penze a Jane se rozhodla od policie odejít.“

„Vaše přítelkyně?“

„Bývalá přítelkyně.“

„Zkrátka policie se moc nevyznamenala.“

„Když to říkáte.“

„Ale situace se už zlepšila, ne?“

„Pod svícnem tma.“

Co na tom případu Sci-Med tak zajímá?“ otázal se McClintock, když se vrátil se dvěma půllitry piva. Seděli v zapadlé staromódní hospůdce v Inverleith Row, kde McClintocka očividně dobře znali.

„David Little patřil k našim předním vědcům,“ odvětil Steven.

„Aha,“ přikývl kolega. Třebaže pokládal sklenice na stůl obzvlášť opatrně, trocha pěny přesto vyšplíchla. „Mám to. Hledáte způsob, jak ho z toho vysekat, co? Ostatně byl to jeden z vás.“

„Vůbec ne,“ odvětil Steven. Při představě, že by se někdo jako Little vetřel do jejich týmu, se mu zježily vlasy. „Existují proti němu nezpochybnitelné důkazy.“

„Zatraceně nezvratné,“ zavrčel McClintock. „Na tý ubohý holčině se sakra dobře podepsal. Parchant jeden.“

„Na druhou stranu, pokud někdo jako Hector Combe hlásá na smrtelné posteli, že zavraždil Julii Summersovou a policie už kvůli tomu zašila někoho jiného – jednoho z nás, jak jste podotkl – pochopitelně se o případ zajímáme.“

„Sakra chlape, copak vám není jasné, že Combe si to chtěl naposledy rozdat se svým úhlavním nepřítelem – tedy policií? Schválně otevřel staré rány, aby do nich nasypal sůl. Byl to jeho způsob rozloučení. Takovej byl Combe, zlej, nechutnej mizera.“

„Combe věděl, že Julie Summersová měla zlámané prsty,“ podotkl Steven. Napil se piva a přitom kolegu upřeně pozoroval.

„To nic neznamená,“ prohlásil McClintock. Načal nový balíček cigaret, jednu vytáhl a zapálil starým zapalovačem páchnoucím benzinem.

Steven vyčkal, až Peter lačně nasaje kouř, a potom pokračoval: „O frakturách prstů se nikde nehovořilo. Nepřišly na přetřes u soudu, ani novináři je nevyčenichali. Ale Combe o nich mluvil,“ argumentoval vyšetřovatel. „Reverendu Lawsonovi barvitě vylíčil, jak k poranění došlo.“

McClintock se tvářil pochybovačně. „To byste koukal, jaké detaily kolují po věznicích,“ pravil vševědoucně. „A nikdo netuší, kde se vzaly. Vsadím se, že dobrá polovina muklů v lapácích ví, kam zmizel lord Lucan. To, co mi tu vyprávíte, nemá žádnou váhu.“

„Asi ne,“ souhlasil Steven. „Pojďme to probrat. Rád bych viděl celé hlášení z místa činu, seznam odebraných vzorků, fotografie, zkrátka všechno.“

„Je to opravdu nutné?“ otázal se McClintock.

„Ne, ale rád bych se na to koukl.“

„Ale proč?“ nenechal se zviklat detektiv. „Pokud se proflákne, že se někdo šťourá v případu Summersová, tisk bude chtít vědět proč. Znovu se do nás pustí a nakonec nás slavnostně ukřižujou.“

„Nikdo na nic nepřijde,“ ujišťoval ho Steven. „Pracovat se dá i diskrétně.“

„Prokrista chlape! Little je v tom až po uši,“ napru-žil se detektiv. „Máme proti němu nezpochybnitelný důkaz. Analýzu DNA. Co byste ještě chtěl? Aby nosil na ptákovi pentli s nápisem Vošukal jsem Julii Summersovou a pak jsem z ní vytřískal duší?“

„Zajímají mě ty zlomené prsty.“ Steven se nutil ke klidu. „Chci vědět, co našla laboratoř pod jejími nehty a proč o tom nepadlo u soudu ani slovo.“

McClintock dlouze popotáhl z cigarety. Nemluvil, jen si svého společníka pátravě prohlížel, jako by uvažoval, jaké má šance uspět v téhle hádce. Nakonec se odvrátil, vyfoukl koutkem pusy sloupec kouře a tiše pravil: „Obžaloba nepotřebovala doplňující důkazy. To, co měli v ruce, bohatě stačilo.“

„Já vím,“ přikývl Steven. „Přesto bych se na ně rád podíval.“

Přes McClintockův obličej přeběhl stín. „Je tu jeden problém,“ konstatoval. „Ronnie Lee se zase tak moc nedržel protokolu.“

„Lee – to je ten soudní patolog?“

McClintock přisvědčil. „A taky prvotřídní ochlasta.“

„Což znamená?“

„Dva nebo tři případy šly u soudu do řiti, jelikož je Ronnie zmršil. Samé důležité kauzy. Kapitální darebáci vyvázli bez trestu. Lidi z prokuratury sice neskákali nadšením, ale nic proti Leeovi nepodnikli. Zkrátka mu to prošlo. Jen státní zastupitelství přestalo spoléhat na soudní laboratoř.“

„Počkejte, rád bych si to ujasnil,“ vyděsil se Steven. „Říkáte, že státní žalobce se přestal opírat o zjištění forenzní laboratoře, jelikož nemohl spoléhat na hodnověrnost provedených testů?“

„Víceméně.“

„Ježíši,“ ulevil si Steven. „Jak dlouho tahle situace trvala?“

„Několik let. Proto šéfové využili první příležitosti, kdy se mohli Leea zbavit. Ta čistka po Mulveyově smrti jim přišla náramně vhod.“

„Je hezké vědět, že sebevražda nevinných lidí přinesla také něco užitečného," poznamenal kysele vyšetřovatel.

„Nikdy není lehké zbavit se někoho v Leeově pozici," bránil se McClintock. „Doktoři na sebe berou ohledy, jsou shovívaví. Kolegové se navzájem kryjou. To byste se divil, kolik patologů má problémy s pitím."

„Asi ano," ušklíbl se Steven.

Peter se usmál. „Sorry, chápu, že vy to máte z první ruky. Jak se říká: Je těžké vidět to, co máme před očima každý den, že?"

„V tomto případě toho skutečně moc nevidíte, spíš cítíte," upřesnil Steven.

„Když to říkáte," špulil inspektor pusu.

„Ještě jedno?"

„Proč ne?"

Steven přinesl od výčepu další dva půllitry a otázal se: „Kolik lidí z původního vyšetřovacího týmu zůstalo ve službě?"

„Ze šéfů nikdo," hlásil McClintock. „Chisholm, Currie, Hutton a Lee, ti všichni padli na tasené meče. Jane šla radši postrkovat vozíky."

Steven se na něho nechápavě zadíval.

„Je z ní letuška u British Airways."

Vyšetřovatel s úsměvem přikývl. Zpočátku mu vyvstalo před očima parkoviště u Tesca.

„Ani nevím, kde všichni skončili," posteskl si McClintock. „Pravděpodobně se tu někde plácaj."

„A co podřízení doktora Leea?" zeptal se Steven.

„To nemohu sloužit. S laboratoří nemáme moc co dočinění. Zkrátka jim pošleme vzorky a oni nám zase zprávu."

„Rád bych se tam podíval," prohlásil vyšetřovatel.

McClintock mrkl na hodinky. „Pozdě," ucedil. „Než se tam dostaneme, zavřou krám. To víte, civilisti."

Steven přitakal. „Asi se tady zdržím."

„Myslíte, že je to nutné?" otázal se znovu McClintock. Tentokrát však beze stopy podráždění. Spíš Stevena prosil.

„Nesnáším otevřené konce," svěřil se vyšetřovatel.

Policista přikývl a na chvíli ztichl. „Asi byste měl vědět, že většina lidí tady je… na toto téma kapánek citlivá.“

„To zní jako varování.“

„Jenom vám povídám, jak se věci mají. A rád bych vám ještě připomenul, abyste zvážil, zda teď náhodou nehrajete podle Combeho pravidel.“

„Správná připomínka,“ řekl Steven. „A teď, jak se dostanu k soudní laboratoři?“

„Zastavte se kolem deváté na ústředí a já vás tam doprovodím.“

Vyšli z hostince a zamířili k detektivově vozu. „Vyznáte se v Edinburghu?“ otázal se McClintock.

„Docela dobře,“ odvětil Steven.

„Na Ferry Road je pěkná řádka hotýlků, pokud nemáte kde přespat.“

„Postarám se o sebe,“ uklidnil ho Steven.

Dorazili k policejní centrále, kde na Stevena čekal pronajatý vůz. Rozloučil se s kolegou a slíbil, že se u něho ráno ukáže. V Edinburghu byl potřetí. Poprvé tu nocoval s Lisou v rámci hudebního festivalu, podruhé se zde octl po manželčině smrti, kdy ho do West Lothianu zavály služební povinnosti. Při té příležitosti se rozhodl několik dní zůstat, aby se dal dohromady. Chtěl si ověřit, zda se již přenesl přes Lisin předčasný odchod a dokáže vstoupit na místa, jež spolu kdysi navštívili, aniž by ho přemáhal nesnesitelný zármutek. Poprvé to zkusil v hotelu Grange a zjistil, že uspěl.

Nyní už dokázal na Lisu vzpomínat, aniž by mu žal rval duši na kusy.

Právě během mise ve West Lothianu se seznámil s dívkou jménem Eve Fergusonová, která ho přesvědčila, že život jde dál a on nesmí zůstat opodál. Zbavila ho pocitů viny, jež zakoušel pokaždé, když si představil, že by se měl dotknout jiné ženy než Lisy.

Eve byla krásná, inteligentní a skrznaskrz realistická bytost, která se nikdy netajila svými profesionálními ambicemi. Kdyby měl Steven dostatek času, jistě by se do ní zamiloval. Kromě toho se Eve nehodlala usadit, provdat se za Stevena a hrát si na nevlastní matku malé Jenny. Podle vlastních slov ji nelákalo bezcílné bloudění po supermarketech – alespoň tak si představovala budoucnost po jeho

boku. Zdůrazňovala, že ctihodné matičky před sebou v nákupních centrech nestrkají v košících pouze své ratolesti, ale i zhroucené sny a poničené kariéry. V té době se Eve na univerzitě ucházela o titul magistry přírodních věd a hodlala si zařídit život jinak. Rozešli se jako dobří přátelé.

Poté do Stevenova života vstoupila další žena, ale také jenom nakrátko. Caroline byla lékařkou. V době, kdy Manchester zasáhla vlna virové epidemie, pracovala jako veřejná zdravotnická poradkyně. Okamžitě se přihlásila coby dobrovolnice a v nemocnici ošetřovala postižené. Sama se přitom nakazila a zemřela Stevenovi v náruči.

Po Carolinině skonu si Steven připadal jako prokletý. Namlouval si, že každá žena, jež se do něho zamiluje, je odsouzena k smrti. To, že obě jeho dosavadní lásky skolila nevyléčitelná choroba, jeho domněnku pouze potvrzovalo. Otřepané rčení, že člověk si nemá nic plánovat a na nic se těšit, mu nikdy nepřipadalo výstižnější. Díky tomu se naučil žít více přítomností a méně přemýšlel o tom, co přinese zítřek.

Stavění vzdušných zámků a přílišné snění přenechal mladším a těm, které ještě neskřípla vrtkavá přízeň štěstěny. Proto svůj milostný život příliš nepitval. Kdykoliv se stalo, že vysedával sám do noci ve svém bytě a soužil se myšlenkou, že je mu téměř čtyřicet a v podstatě nemá žádné soukromí, nikoho blízkého, přivolal na pomoc své takzvané prokletí a okamžitě se mu ulevilo. Měl dokonalou výmluvu, která dokázala okamžitě vytěsnit z hlavy všechny protivné úvahy. V takových chvílích si raději dopřál další drink a odebral se do postele s vědomím, že zítra může být všechno jinak.

Jediné, co ho ustavičně znepokojovalo, bylo pomyšlení na Jenny a zodpovědnost, kterou vůči ní má. Po manželčině smrti si ji Sue s Richardem odvezli s sebou do Glenvane. Steven žil v přesvědčení, že jakmile to situace dovolí, vezme si ji zpátky k sobě. Už jenom proto, že mu tolik připomínala Lisu. Jenny zdědila matčiny oči a navzdory nízkému věku se Lise v mnohém velice podobala.

Jenže ustavičné potíže, vyplývající z náročného povolání, jej od této snahy brzy odradily. Povaha Stevenovy práce zkrátka vylučovala péči o malé dítě. Umiňoval si, že si najde nějaké jednotvárné

zaměstnání s pravidelnou pracovní dobou, aby mohl být každý večer doma, ale pokaždé když se k tomu naskytla příležitost, zjistil, že nemůže Sci-Med opustit. Jistě se choval sobecky, ale k práci jednoduše potřeboval vzrušení, nepředvídatelné okamžiky a tu a tam i kapku nebezpečí. Naštěstí Jenny blažilo, že může žít u tety a strýce, a ti si zase libovali, že mají malou u sebe, což nakonec rozhodlo. Věc však měla také svou stinnou stránku. Steven si uvědomoval a pomalu se i smiřoval s tím, že Jenny stále víc považuje pěstouny za své rodiče. Obával se, aby pro ni nezůstal jen hodným strýčkem, který se vždycky objevuje po několika týdnech, když mu to povinnosti dovolí, a zahrnuje holčičku úsměvy a dárky. Pokoušel se být něco víc. Zajímal se o vše, čím dcerka žije ve škole i doma, přesto se velice málo podílel na její výchově. Šlo o kompromis. Vždyť kompromisy drží tuto společnost pohromadě.

Situace se nečekaně zkomplikovala. Steven dorazil k Whitehouse Terrace, kde se mínil ubytovat v hotelu Grange. Jenže hotel už dávno nebyl hotelem – stal se soukromou rezidencí. Smutně pohlédl na ztemnělou příjezdovou cestu, nyní zbavenou přátelských uvítacích cedulí, a v duchu se rozloučil s dalším kouskem své minulosti. Potom stočil oči k noční obloze a tiše zamumlal: „Promiň, lásko," jako kdyby věřil, že ho Lisa odtamtud pozoruje.

Zapsal se v hotelu Braid Hills ležícím o několik kilometrů dál na západ. Rozprostíral se v honosném prostředí, v bezprostřední blízkosti luxusní čtvrti, což mu přidávalo na důvěryhodnosti. Steven měl štěstí, jelikož dostal pokoj s nádherným panoramatickým výhledem do okolí. Několik minut se kochal pohledem na světélkující město, potom sešel do baru, kde si objednal drink. V místnosti převládaly golfové svetry. Ze čtveřice mužů, postávajících vedle něho, se vyklubali právníci. Neměl tuhle profesi dvakrát v lásce, jelikož ti, co se jí upsali, tučně profitovali z lidského neštěstí. Ti Jeho" právníci právě diskutovali o hodnotě majetku – svého, jak se ukázalo. „Absolutně přemrštěné!" samolibě se usmíval jeden z nich.

Steven prohodil pár slov s barmanem. Poklábosili o počasí, odkýval, že je zde služebně, avšak o cíli své cesty se nerozpovídal.

Sám v tom neměl jasno. Když se vracel do svého pokoje, uvažoval, co podnikne dál.

McClintock se svými kolegy nikterak netoužil po otvírání starých ran. Domníval se, že to není třeba. Steven s ním v jistém smyslu sympatizoval. Právě na tomto případu si místní policie vylámala zuby a utrpěla na cti. Některé z detektivů stála aféra místo, nicméně pro ty Steven pochopení neměl. Podle všeho si vyškrtnutí z výplatního listu bohatě zasloužili.

Na druhou stranu – Hector Combe také bodoval. Podařilo se mu přesvědčit pastora Lawsona, že zavraždil Julii Summersovou. Steven nechápal, o co Combeovi šlo, což ho silně znepokojovalo. Nesnášel otevřené konce. A aby toho nebylo málo, přidaly se další pochybnosti. O soudním patologovi, svědčícím proti Littleovi, se všeobecně vědělo, že je nespolehlivý notorický alkoholik. Kdyby Littlea neusvědčili na základě nezvratné analýzy DNA, dalo by se v tomto směru o ledačems pochybovat. Navzdory tomu Stevena nejvíc ze všeho zajímaly Juliiny zlámané prsty a způsob, jakým se o nich Combe dozvěděl.

Pokud by k frakturám došlo při potyčce s útočníkem, jak se domníval Lee, pak by totožnost pachatele potvrdily šupinky kůže nalezené pod nehty oběti. Výsledky tohoto rozboru by Steven rád viděl. Usoudil, že poté ho otázka, jak se Combe dozvěděl o zlomených prstech, přestane vzrušovat. Pokud stopy pokožky a uschlé krve zachycené pod dívčinými nehty patřily Davidu Littleovi, ocitne se Combeova verze v dočista jiném světle.

V ranní špičce trvalo Stevenovi téměř tři čtvrtě hodiny, než přejel město. K policejnímu velitelství ve Fettes dorazil s patnáctiminutovým zpožděním. McClintocka zastihl při rozhovoru s jakýmsi důstojníkem. Sotva vyšetřovatel vstoupil, oba zmlkli. Detektiv se mdle pousmál. „Už jsem si myslel, že jste změnil názor," pravil s výmluvným pohledem na hodinky.

„Dopravní zácpa," vysvětlil Steven.

„Vyrazíme?" McClintock váhavě přešlápl, odkašlal si a poněkud neochotně pravil: „No, nejprve by s vámi rád mluvil vrchní superintendant Santini."

„Ano?" broukl nespokojeně vyšetřovatel. Znělo to vyčítavě.

„Musel jsem ho informovat,“ hájil se McClintock.

„Nevadí,“ přikývl Steven. „Kde ho najdu?“

Inspektor jej doprovodil ke dveřím kanceláře. Zaklepal a pak se na Stevena kamarádsky ušklíbl.

„Vstupte.“

„Je tu doktor Dunbar, pane,“ ohlásil ho Peter. Postrčil Stevena dovnitř a vytratil se.

Santini, tlusťoučký opálený padesátník s ulízanými stříbřitými vlasy, trůnil v křesle za psacím stolem a bubnoval prsty do jeho desky. Neusmál se ani neučinil pokus podat návštěvníkovi ruku. „Bylo mi řečeno, že se zajímáte o případ Julie Summersové, doktore,“ pravil.

„Zajímá mě přiznání Hectora Combeho, který se hlásí k její vraždě,“ upřesnil Steven. „Ale to už dávno víte.“ Výmluvně ukázal bradou ke dveřím.

„Člověk musí vždycky vědět, co se mu děje za zády, doktore. Nemyslíte?“

„Pokud je to možné,“ souhlasil tázaný.

„Volal jsem do Sci-Medu. Hovořil jsem s Johnem Macmillanem. Sdělil mi, že se nepočítá s oficiálním znovuotevřením případu Summersová.“

„Vím o tom a s postupem naprosto souhlasím,“ ujistil ho Steven.

Svým prohlášením vyrazil Santinimu dech. „Takže vy tu jste… neoficiálně?“

„Dá se to tak říct.“

„Podle mě ano!“ vyštěkl Santini. „David Little byl usvědčen na základě nezvratných důkazů, o tom nemůže být pochyb. Hector Combe ten zločin spáchat nemohl. Šlo mu o jediné – potrápit policii a vy – vy neoficiální odborníku – mu nádherně hrajete do noty.“

„To rozhodně nemám v úmyslu,“ bránil se Steven. „Jinak souhlasím se vším, co jste právě řekl. Chci se jen podívat na důkazy, které nebyly předloženy soudu. Rád bych se o něčem přesvědčil.“

„O čem?“ vyzvídal Santini. Stevena napadlo, že připomíná kocoura číhajícího na neopatrného opeřence.

„Útočník zlomil Julii Summersové tři prsty. Zajímá mě, co laboratoř objevila pod jejími nehty.“

„Možná nic,“ zavrčel Santini.

„Pokud ke frakturám došlo během potyčky, jak ostatně naznačoval i váš patolog, bylo nasnadě, že pod nimi něco objeví – zbytky pokožky, krve, vlasy, vlákna.“

„K usvědčení naprosto postačila analýza DNA,“ nedal se superintendant. „Stoprocentní shoda. Nic dalšího nebylo třeba.“

„Já vím,“ chlácholil ho vyšetřovatel. „Přesto bych rád viděl výsledky dalších testů. Hector Combe prohlásil, že ho Julie Summersová poškrábala na tváři. Pokud se pod nehty nenašly útržky Combeovy tkáně, znamená to, že je jeho chvástání pouze bohapustý nesmysl.“

„Přirozeně že je to nesmysl!“ vybouchl Santini.

„V tom případě doplňující důkazy jen potvrdí vaše slova,“ prohlásil ledově Steven.

„Není třeba!“ zahřímal superintendant. „Copak máte pro lásku boží proti usvědčujícímu důkazu?“

„Nic,“ odvětil Steven. „Je naprosto neotřesitelný.“

„Přesto se domáháte dalšího?“

„Zajímají mě pouze zjištění forenzní laboratoře. Podívám se na výsledky testů a odporoučím se.“

Santini sklopil zrak a dlouze se zadíval kamsi pod stůl, až Stevena napadlo, zda pod ním nemá nainstalovánu křišťálovou kouli. Nakonec tiše hlesl: „To nepůjde.“

„Prosím?“ nechápal Steven.

„Žádné neexistují,“ špitl superintendant. „Ronald Hee, tehdejší soudní patolog, to zpackal. Vzorky se ztratily.“

„Ztratily?“ zděsil se Steven.

„Jsou zničené, spálené, vyhozené do smetí, něco na ten způsob. Detaily neznám.“

„Jak dlouho to víte?“

„Ujišťuji vás, že dlouho ne. Když mi detektiv inspektor McClintock včera oznámil váš příjezd, zavolal jsem vedoucímu laboratoře a požádal jsem ho, aby se po nich poohlédl. Chtěl jsem, aby vše proběhlo hladce. Vy jste se podíval na to, co vás zajímá, a odjel zpátky do Londýna, aniž by si vás někdo všiml. Jenže šéf

patologie mi zatelefonoval pojedenácté večer, aby mi oznámil, že vzorky chybějí.“

„Jak se zdá, tohle laboratoř tajila po celou dobu,“ dumal vyšetřovatel.

Santini přikývl. „Dá se předpokládat, že svého času o tom věděli i superintendant Chisholm a inspektor Currie, kteří o situaci poinformovali kancelář prokurátora.“

„A ti všichni se tajně domluvili na pořádné kamufláži,“ uvažoval Steven.

„Tehdy se policie nacházela v ožehavé pozici,“ omlouval je Santini. „Tisk nám šlapal na paty a veřejnost se dožadovala zadržení pachatele. Vyšetřovací tým uklouzl na tom Mulveyovic klukovi a rázem se ocitl na pranýři. Všichni je obviňovali z neschopnosti. Jsem si jistý, že se tehdy nejednalo o víc než o to, jak se vyhnout dalšímu skandálu. Co na tom, že se v laboratoři pomíchalo pár vzorků? To není stejné, jako by záměrně falšovali důkazy.“

„Jenom je někam zašantročili,“ podotkl Steven.

Santini polkl a pokračoval: „Provedli analýzu DNA a ta perfektně vyšla. Státní zástupce očividně usoudil, že jako usvědčující důkaz bohatě postačí. Proto předstoupil před porotu. A jak vidíte, měl pravdu.“

„Tak proto dostal Ronald Lee padáka jako ostatní?“

Santini se k lékaři důvěrně naklonil. „Jo.“

Steven nechápavě zavrtěl hlavou.

Policista se nevzdával. „Proto vás jako kolegu žádám, abyste nehasil, co vás nepálí. Hector Combe tu vraždu nemohl spáchat. Dostali jsme pravého pachatele. Jste přece doktor. Musíte vědět, že analýza DNA nelže.“

Steven přisvědčil.

„Nuže?“

„Ačkoliv vzorky skončily v odpadu, předpokládám, že jsou uvedeny ve zprávě z místa činu.“

„Myslím, že ano.“

„Rád bych tu zprávu viděl.“

Santini se zhluboka nadechl, jako by se ze všech sil ovládal, a potom pomalu vydechoval. „Nechám pro ni poslat. Ještě něco?“

„Dále by mě zajímaly záznamy vězeňského lékaře, který prováděl vstupní prohlídku Davida Littlea.“

„Ty jsou tady u nás. O lékařskou zprávu z místa činu musím požádat soudní laboratoř. Mám ji sem nechat poslat, nebo si ji vyzvednete osobně?“

„Dojdu si pro ni,“ souhlasil Steven.

„A potom?“ vyzvídal Santini.

„Pokud nenajdu nic nepatřičného, zdržím se asi den.“

„Dobrá,“ přikývl Santini. „A na spis Julie Summersové může znovu usedat prach a Hector Combe se může dál nerušené smažit v pekle.“

Šest

Když se Steven vrátil do McClintockovy kanceláře, tvářil se kolega ospale. „Myslel jsem, že si urvu pár minut pro sebe,“ přiznal. „Co teď?“

„Váš nadřízený požádal soudní laboratoř o zprávu z místa činu. Zajímá mě, jaké vzorky odebral Lee se svým týmem. Pokud takový soupis existuje, rád bych ho viděl. Řekl jsem, že si jej vyzvednu osobně.“

„Doprovodím vás,“ nabídl se Peter.

„Také jsem poprosil o výsledky vstupní lékařské prohlídky z věznice, kam přijali Littlea.“

„Už na tom pracuje jeden seržant. Nedáte si zatím kávu?“

„Černou, bez cukru,“ souhlasil Steven.

McClintock odešel z kanceláře, aby se zanedlouho vrátil s plastovými kelímky v rukou. Nesl je opatrně za okraje. „Když mi to ráno Santini povídal, nevěřil jsem svým uším,“ řekl Stevenovi a předal mu horký nápoj. „Musíte si o nás myslet, že jsme parta křupanů.“

„Pokud jsem se za ty roky praxe něco naučil, tak to, že něco jako stoprocentně fungující organizace neexistuje a čím lepší má vybavení, tím méně ho používá,“ objasnil vyšetřovatel. „Oškrábejte líbivou polituru a naleznete spoustu rzi. Platí to pro nemocnice stejně

jako pro banky, policejní složky nebo armádu. Každé uspořádání má co skrývat a za tímto účelem si platí spoustu zaměstnanců.“

„I na můj vkus to zní strašně cynicky,“ podotkl lítostivě McClintock.

„Taková je realita,“ mínil Steven.

„Stejně je mi zatraceně trapně,“ bručel detektiv.

„Ještě že vám vyšla ta zkouška DNA.“

„V tom máte sakra pravdu.“

Ozvalo se zaklepání a vstoupil jeden z inspektorových podřízených. V ruce držel kartónové desky, které předal Stevenovi. „Šéf mě požádal, abych vám předal tohle,“ vysvětloval. „Je to vězeňská zdravotní dokumentace odsouzeného Littlea.“

Steven poděkoval kývnutím hlavy. Nato se rozdrnčel telefon. Slyšel McClintocka říkat: „Dobrá. Už jsme na cestě.“

Detektiv třískl sluchátkem do vidlice a obrátil se k návštěvníkovi: „Na soudním vyšťourali tu zprávu.“

Cestou do laboratoře se Steven otázal: „Nemáte náhodou představu, co se stalo s doktorem Leem?“

„Naposledy jsem o něm slyšel, že prodal dům ve městě a přestěhoval se s manželkou do nějaké chalupy v Speysidu. Myslím, že udělal dobře.“

„Jak to?“

„Specializují se tam na výrobu pálenky,“ vysvětlil McClintock.

„A ostatní?“

„George Chisholm se přestěhoval do jižního Španělska. Řekl bych, že zabíjí čas hraním golfu s bývalými klienty. Z Billa Currieho se stal bezpečnostní konzultant velké pojišťovny v Glasgowě. Jak mi osobně sdělil, má teď dvojnásobný plat za poloviční námahu. Co se stalo s Huttonem, nemám páru. Proč?“

„Jen mě to tak napadlo.“

Zaparkovali před soudním a McClintock na požádání vytáhl služební průkaz. Steven následoval jeho příkladu.

„Doktor McDougal vás očekává,“ pravila žena v bílém plášti, která je doprovázela. Stevenovi se vetřela do nosu důvěrně známá vůně laboratoře, která je stejná na celém světě. Na Bunsenových hořácích se v kádinkách zahřívaly směsi rozpouštědel a plnily

ovzduší ne vy větratelným, lehce nepříjemným odérem, jehož původ se nedal určit. Po straně chodby se táhla řada prosklených laboratoří. Steven nakoukl do jedné z nich a spatřil šestici laborantů v bílých pláštích, hrbících se nad svými úkoly. Zauvažoval o představách a realitě. Veřejnost považuje soudní lékařství za fascinující zaměstnání zahalené aureolou tajemná. Málokdo tuší, že soudní medicína v praxi zahrnuje nekonečné analýzy zvratků a spermatu odebíraných ze znečištěného prádla. Co si asi o svém povolání myslí tito lidé? Považují je za vzrušující, či nechutné? Všiml si tří prvotřídních mikroskopů značky Leitz, páru spektrofotometrů a nejnovějších aparatur na analýzu DNA. Laboratoř disponovala perfektním vybavením.

Z McDougala se vyklubal vážně vyhlížející čerstvý čtyřicátník. Nad čelem začínal plešatět, obličej hruškovitého tvaru, jenž se zužoval ke špičaté bradě, hyzdily brýle s nemoderně velkými kovovými obroučkami. Muž podobou připomínal obrovitý hmyz. Přesto se na Stevena příjemně usmál a ihned mu podával ruku. „Cítím se velice trapně, že není v mých silách vám vyhovět," pravil, „ale můj předchůdce… Řekněme, že nyní už to může být jedině lepší."

„Nejsem tu proto, abych vás z něčeho obviňoval," ujistil patologa Steven. „Jsem si vědom toho, že k chybě došlo před vaším příchodem."

„Tohle je lékařská zpráva z místa činu, která vás zajímala." McDougal mu podal velkou obálku z konopného papíru.

„Smím si ji ponechat?" otázal se Steven.

„Samozřejmě. Nechal jsem ji pro vás okopírovat. Mohu vám ještě s něčím pomoct?"

Stevena potěšilo, že muž ochotu ke spolupráci pouze nepředstírá. „Pracuje tu ještě někdo z těch, co se pod vedením doktora Leea zabývali případem Summersová?"

Patolog se zamyslel. „Upřímně řečeno, po odchodu mého předchůdce zde došlo k silnému personálnímu zemětřesení. Ze starého týmu zůstalo jenom několik osob. Zdá se, že na období, o něž se zajímáte, si bude pamatovat pouze Carol Bainová."

„Myslíte, že bych si s ní mohl promluvit?"

„Jistě,“ odvětil McDougal. „Okamžik prosím.“ Sotva odešel z místnosti, McClintock se zvedl. „Raději počkám v autě.“

Steven vděčně přikývl. Zrovna otevíral nažloutlou obálku, když se ve dveřích objevil McDougal s jakousi ženou.

Stevenův první dojem byl ten, že pracovnici typu Carol Bainové potkáte v každé laboratoři. Tipoval, že zde zařezává víc než dvacet let, postupuje přesně podle protokolu, a ať stojí ve vedení, kdo chce, je k němu plně loajální. Vsadil by se, že není vdaná a dosud žije s matkou, s níž každoroční dovolenou tráví ve stejném hotelu.

Carol Bainová se na vyšetřovatele podezíravě zasmála a usedla proti němu. Kolena držela předpisově u sebe a poněkud stranou. Záda rovná jako pravítko, ruce sepnuté v klíně. Prošedivělé vlasy měla sčesané z čela a utažené do uzlu v týle. Pod pečlivě zapnutým límečkem nažehlené blůzy se skvěla brož s kamejí.

„Carol zde pracuje už… Jak dlouho vlastně? Dvacet tři, dvacet čtyři let?“ zeptal se ženy nadřízený.

„Dvacet tři,“ usmála se tázaná.

„A dosud nebyla propuštěna za dobré chování,“ žertoval McDougal.

Carol sklopila oči a povinně se uculila. Zřejmě tenhle otřepaný vtípek slýchávala často.

„Dobrá. Nechám vás, abyste si v klidu promluvili,“ zvedl se patolog. „Až bude doktor Dunbar odcházet, dejte mi vědět, ano, Carol?“

„Bylo mi řečeno, že jste tu jediná, kdo se účastnil vyšetřování vraždy Julie Summersové, slečno… paní Bainová,“ spustil Steven.

„Slečna,“ informovala ho Carol. „Máte pravdu. Doktor Lee poté odešel do důchodu. John se odstěhoval a Samantha usoudila, že práce v laboratoři pro ni není to pravé ořechové. Byla nejmladší z týmu. Vydržela tu jenom několik měsíců.“

„Ocitla jste se osobně na místě činu?“

Carol zavrtěla hlavou. „Pokud si vzpomínám, tak tam povolali jen Johna a doktora Leea.“

„Johna?“

„Johna Mertona. Tou dobou zastával funkci staršího vědeckého poradce.“

„Viděla jste někdy tělo oběti?“

„Nebylo třeba. Pouze jsem zpracovávala vzorky, které mi přinesli John s doktorem Leem.“

„Pamatujete si, na čem přesně jste pracovala?“

„Přirozeně. Věnovala jsem se spermatu nalezenému v těle zavražděné. Zajímala nás zejména analýza DNA. Ostatně jako u všech případů znásilnění.“

„Nejednalo se o jednoduchou záležitost,“ podotkl Steven. „Ve spise jsem se dočetl, že pachatel se pokoušel mrtvou omýt.“

„Na žádné potíže si nevzpomínám,“ mínila Carol. „Pro naše záměry byl vzorek dostatečný.“

„Testy DNA jste prováděla vy osobně?“ vyzvídal vyšetřovatel.

„Společně s Johnem. Tehdy jsme ještě neměli k dispozici automatický přístroj. Zkoušky jsme prováděli ručně a nezávisle jeden na druhém. Oba jsme pracovali s vlastními akrylamidovými gely a odvedli všechnu tu dřinu. Dnes na to máme mašinu.“

„Proč jste se oba věnovali stejnému úkolu?“

„Z preventivních důvodů. Tehdy byla analýza DNA ošemetnou záležitostí. Gely občas prosakovaly, proužky se slévaly, často se rozmazaly. Nakonec jsme se oba dopracovali ke shodnému výsledku – čistým gelům s identickými pruhy. Nebylo nejmenších pochyb.“

„A na základě vašich zjištění byl usvědčen David Little,“ doplnil Steven.

„Testy prokázaly stoprocentní shodu s jedním ze vzorků odebraných mužům z vesnice. Později jsme se dozvěděli, že patřil Davidu Littleovi.“

„Doktora Leeovi se muselo hodně ulevit.“

„Ulevilo se nám všem,“ přiznala Carol. „Předpokládám, že narážíte na ty ztracené vzorky.“

„Nenapadá vás, co se s nimi mohlo stát?“

„Vůbec ne. Na některých pracoval doktor Lee. Myslím, že se jednalo o vlákna ze šatů té dívky. Moc rád se zabýval praktickými aspekty laboratorní práce, ale ve skutečnosti…“

„Spíše škodil,“ doplnil Steven.

„To až později,“ připustila Carol Bainová, provrtávajíc pohledem ošlapané linoleum. Nerada pomlouvala bývalého nadřízeného.

„Ubožák. Necítil se dobře, ale nikdo neměl pochopení pro jeho problémy. Žádný mu nenabídl pomocnou ruku. Domnívám se, že byl při zpracovávání těch vzorků z případu Summersová hodně rozrušený, a místo aby je vrátil do stojanu a odnesl zpátky do lednice, odložil je na tác s materiálem určeným k likvidaci. Než si někdo uvědomil, co se přihodilo, dostaly se do spalovny. John na šéfa v laboratoři obvykle dohlížel. Bohužel na chvilku ztratil ostražitost."

„Takže až na tampony, z nichž jste prováděli analýzu DNA, vám nezůstaly žádné důkazy?"

„Vzorky spermatu jsme naštěstí uchovávali zvlášť. Avšak nedá se říct, že bychom zůstali bez důkazů. Měli jsme je. Přece ty z těch ztracených vzorků."

Steven se na okamžik zatvářil lehce zmateně. „Znamená to snad, že jste je analyzovali ještě předtím, než jste o ně přišli?"

„Přesně tak," přisvědčila Carol, jako by jiná alternativa nepřipadala v úvahu.

„Získal jsem dojem, že k likvidaci došlo dřív, než stačily být podrobeny zkoumání," vysvětlil Steven. „A proto nebyly soudu předloženy podpůrné důkazy."

Carol zavrtěla hlavou. „Ne, osobně se domnívám, že kancelář státního zástupce nechtěla nic riskovat. Kdyby vyrukovali s doplňujícími fakty, obhajoba by je mohla případně napadnout. Littleův advokát mohl žádat nezávislou analýzu něčeho, co jsme v podstatě neměli. V takovém případě by se žalobce dostal do pořádných potíží a případ by se mohl zhroutit."

„Aha," přikyvoval Steven. „Takže se zachovaly pouze laboratorní protokoly?"

„Myslím, že ano," přisvědčila Carol. „Zmíněné vzorky jsme měli v laboratoři několik dní. Jednalo se o prioritní případ, takže předpokládám, že většina z nich byla zpracována dřív, než je doktor Lee stačil vyhodit."

„Zřejmě někde došlo k nedorozumění," pravil Steven. „Proto jsem nabyl dojmu, že kromě analýzy DNA neproběhly žádné testy."

„Zápisy by měly být v archivu."

„Vy si asi na nic víc nevzpomínáte, že?" vyzvídal Steven.

Carol zavrtěla hlavou. „Je mi líto. Stalo se to hrozně dávno. Pouze si pamatuji, že všechno ukazovalo na Davida Littlea. Alespoň doktor Lee to říkal.“

„Velice jste mi pomohla, slečno Bainová,“

„Bylo mi potěšením. Povím doktoru McDougalovi, že jsme skončili.“

Jakmile se patolog vrátil, Steven mu vysvětlil, k jakému došlo nedorozumění. Ano, Vzorky byly sice zničeny, ale zůstaly po nich laboratorní protokoly. Právě o ně se Steven zajímá.

Doktor McDougal se tvářil zaraženě. „Prosím?“

„Slečna Bainová mi vysvětlila, že k likvidaci vzorků došlo až po jejich prozkoumání. Rád bych vás požádal o výsledky testů.“

Patolog vypadal pobaveně. Ukázal Stevenovi prázdné dlaně a pokrčil rameny. „Omlouvám se, ale o tomto případu jsem nikde nenašel ani slovo. I já jsem se proto domníval, že ke spálení materiálu došlo dřív, než stačil být prověřen. Nic takového v archivu není. Je si Carol jistá?“

„Zdálo se mi, že ano,“ pravil vyšetřovatel mdle.

Nadřízený ženu zavolal zpět a ona mu zopakovala vše, co řekla Stevenovi.

„Vy jste ty protokoly viděla, Carol?“ zeptal se jí McDougal.

„Nejspíš ano,“ připustila, „ale nevzpomínám si na nic konkrétního. Je to pěkná řádka let. Jak už jsem sdělila tady doktoru Dunbarovi, doktor Lee prohlašoval, že všechno svědčí proti Davidu Littleovi.“

„To znamená, že vzorky byly analyzovány,“ opakoval patolog tiše. Potom se obrátil ke Stevenovi. „Nevím, co na to mám říct. V archivech po nich nezůstala ani stopa.“

„Třeba je po ztrátě vzorků skartovali,“ navrhla Carol. „Chci tím naznačit, že pokud podle prokurátora stejně k ničemu nebyly, pak doktor Lee možná usoudil, že nemá cenu je skladovat.“

„Což by odpovídalo jeho způsobu uvažování,“ podotkl McDougal. Tón šéfova hlasu jasně naznačoval, že u něho by se člověk s takovým přístupem se zlou potázal.

Steven se obrátil ke Carol. „Zmínila jste se, že sama jste na vzorcích nepracovala. Z vašeho prohlášení tudíž vyplývá, že se jimi

zabývali ostatní. Měla jste na mysli doktora Leea nebo toho pana Mertona nebo…? Zapomněl jsem to třetí jméno.“

„Samantha Stylesová. Byla mezi námi nejmladší. Krátce poté laboratoř opustila a nastoupila do školy pro ošetřovatelky. Teď je z ní zdravotní sestra. Loni jsem se s ní náhodou setkala v Západní všeobecné, když jsem šla navštívit matku. Jak ten čas letí…“

„To máte pravdu,“ přitakal zamyšlený Steven.

„Nuže, doktore Dunbare,“ ozval se McDougal. „Obávám se, že za stávajících okolností toho pro vás nemohu moc udělat. Zajímá vás něco konkrétního?“

„Malý detail,“ připustil vyšetřovatel. Pokoušel se ovládnout zklamání. Na chvíli před ním vzplála naděje a shořela jako pověstný cár papíru. „Domnívám se, že zásadní otázka zní, zda i podpůrné důkazy usvědčovaly Davida Littlea?“

„Doktor Lee to tvrdil,“ připomněla Carol.

„A já se mohu pouze opětovně omluvit,“ kál se McDougal.

Steven vyšel z budovy a zamířil k McClintockovu vozu.

„Máte, co jste chtěl?“

„Jedna z laborantek si vzpomněla, že těsně před zmizením stačili vzorky analyzovat. Výsledky neznala, ale Lee prohlašoval, že ukazují na Davida Littlea.“

„Tak tady to máte,“ šklebil se detektiv.

„Jenže protokoly chybí.“

„A je to v prdeli,“ ulevil si kolega. Chvíli mlčky řídil. „Fakticky to stojí za ten humbuk?“ otázal se vzápětí.

„Možná ne,“ připustil Steven, ačkoliv v nitru cítil opak. Přepadl jej krajně znepokojivý pocit.

„Takže tady jste skončil?“ nedal se McClintock.

Steven se usmál. Ten chlap se očividně nemůže dočkat, až mu ukáže záda.

„Sám zatím nevím,“ přiznal poctivě. Všiml si, jak McClintock drtí volant.

„Ale připouštíte, že test DNA platí za nezvratný důkaz,“ připomněl, „a nyní taky víte, že kromě toho měla laboratoř na Littlea další usvědčující fakta. Jenom je nepoužili u soudu. Co ještě chcete?“

„Ulevilo by se mi, kdybych věděl, o co se konkrétně jednalo," řekl Steven. Zároveň ho napadlo, že by případ snáze pustil z hlavy, kdyby soudní patolog nebyl notorický alkoholik, který ztrácí laboratorní zprávy. Vrtalo mu hlavou, zda se skutečně jedná o nedbalost. Pochopil by, kdy se nacamraný doktor spletl a vyhodil chybné vzorky. Ale aby zmizely i protokoly?

Dobrá, podle Carol Bainové by u soudu neobstály. Proto se je Lee rozhodl zničit? Správně by je měl přiložit k analýzám DNA. Ale co když je zařadil do nějakého zvláštního spisu, který si nechával u sebe? Podle Stevenova názoru to bylo možné. Po vyřešení případu došlo v laboratoři k personálnímu zemětřesení, a proto se dokumenty nikdy nedostaly tam, kam patřily. „Nevíte náhodou, kam přesně se Lee odstěhoval?" zajímal se Steven.

„Ježíšikriste, snad ho nechcete poctít návštěvou?"

„Možná ano."

McClintock ztěžka vzdychl. „Je v důchodu nějakých osm devět let. Jestli pořád nasává jako duha, budete mít štěstí, pokud si vzpomene, kolikátého je."

Vrátili se zpátky na ústředí ve Fettes. Jakmile Steven vystoupil z auta, prohlásil: „Jak už jsem řekl, zatím jsem se nerozhodl, co podniknu dál."

„Zachovejte se rozumně," poradil mu kolega, „a vykašlete se na to."

Steven přikývl a dodal: „Byl bych vám vděčný, kdybyste mi mohl obstarat Leeovu adresu." Potom nadiktoval McClintockovi číslo svého mobilu.

Slunce vykouklo z mraků a Steven se rozhodl, že se do hotelu ještě nevrátí. Chtěl se nadýchat čerstvého vzduchu a zbavit se odéru vyčpělého tabáku, který se neustále vznášel kolem McClintocka. Potřeboval si protáhnout nohy a promyslet spoustu věcí. Rozhodl se pro návštěvu botanické zahrady ležící poblíž. Kráčel po ulicích lemovaných pučícími stromy a ve vzduchu cítil jaro.

Usadil se na lavičku v čínské zahradě a nastavil obličej hřejivým paprskům. Potom prolistoval dokumenty, jež si přinesl s sebou. Obálka, kterou mu věnoval McDougal, obsahovala seznam vzorků

odebraných na místě činu. Zdál se vyčerpávající. Jako zodpovědné osoby zde byli uvedeni Ronald Lee a jeho asistent, John Merton.

Přibližně v polovině seznamu narazil na to, po čem pátral. Zavražděná skutečně měla cosi pod nehty. Vizuálně se zdálo, že je pod nehty tří zlomených prstů na levé ruce krev a zbytky kůže. Laborant odebral tři vzorky a označil je pořadovými čísly 21,22 a 23.

Steven zvedl hlavu, zavřel oči a nechal se laskat teplým sluncem. Vědomí, že soudní specialisté pracovali na místě činu podle standardních předpisů, jej jaksi uklidňovalo. Přestával si dělat starosti s tím, co řekl Combe. Pod nehty Julie Summersové se našel biologický materiál. Carol Bainová si vzpomíná, co tvrdil doktor Lee – testy prokázaly, že pachatelem je skutečně David Little. „Halelujá," zamumlal si Steven pod vousy. Combeho doznání může být pohřbeno stejně jako jeho rakovinou prolezlé tělo.

Dunbar se začetl do dalšího z vyžádaných dokumentů – zprávy o vstupní lékařské prohlídce zadrženého Littlea. Okamžitě se mu znepokojením stáhl žaludek a nepříjemný pocit stále sílil. Podle vyšetřujícího doktora neměl obviněný na tváři žádná zranění. Na těle zjistil jediný šrám – asi sedm a půl centimetru dlouhý škrábanec na předloktí. Steven se podíval na datum vystavení – 14. ledna, to znamená jedenáct dní po vraždě. Mohla se ostatní poranění do té doby zhojit?, uvažoval. Podle jeho názoru ne. Alespoň ne docela. Vězeňský lékař se jistě soustředil na podobné detaily, určitě by nic nepřehlédl. Jak mohla mít Julie Summersová pod třemi nehty zbytky jeho pokožky, když jediný šrám, který Little utržil, byl škrábanec na předloktí? Na to se bude muset osobně přeptat doktora Leea.

Steven zatelefonoval McClintockovi.

„Takže jste se rozhodl vrátit do Londýna?" otázal se volaný s nadějí v hlase. „Ozýváte se jen proto, abyste se rozloučil?"

„Zatím ne," odvětil Steven. „Chtěl jsem se jenom zeptat, zda se vám už podařilo získat adresu doktora Leea?"

„Tak tohohle jsem se obával," poznamenal unaveně McClintock. Ke Stevenovi dolehlo šustění papíru. Pak se ozval Peter. „Žije několik kilometrů od Grantownu u řeky Spey, konkrétně v chalupě patřící ke statku Ardlung. Tomu baráku se říká Ptarmigan Cottage."

„Díky."

„Cože jste se rozhodl zůstat?“ vyzvídal detektiv.

Steven chvíli bojoval s pokušením zatajit pravdu. Nakonec ale řekl: „Pod třemi nehty Julie Summersové byla nalezena krev a zbytky kůže.“

„No a?“

„Podle zprávy vězeňského lékaře měl Little na těle pouze jediný škrábanec.“

„Nic neobvyklého,“ broukl McClintock. „Nejste tak trochu hnidopich?“

„Dost možná.“

„Ty škrábance mohly být ve skutečnosti tři. Jenže byly tak blízko u sebe, že je ten felčar zapsal jako jednu čáru. Co vy na to? Kdyby zaútočila vertikálně na jeho tvář…“

„Hojící se jizva je na předloktí.“

„Dobrá, sakra. Tak ho poškrábala na paži, no,“ nedal se McClintock.

„Little prohlásil, že ho podrápala jeho kočka.“

„To se krucinál snad dalo čekat. Nebo ne?“

„Julie byla zavražděna v lednu.“

„No a co?“

„Uprostřed zimy by asi sotva poletoval venku v krátkých rukávech,“ vyštěkl Steven, kterému kolega začínal lézt ukrutně na nervy.

„Asi ne,“ souhlasil detektiv. „Kristepane, třeba se mu v průběhu rvačky vyhrnul svetr…“

„Napadlo mě, že Lee může mít protokoly o výsledcích analýz u sebe,“ objasnil Steven. „Pokud ano, rád bych je viděl.“

„Vy neodjedete, že ne?“ povzdechl si nešťastně McClintock.

Sedm

Vyrozuměl jsem, že tamější policie je díky vám poněkud přecitlivělá,“ prohlásil John Macmillan, když Steven zavolal do Sci-Medu, aby nadřízenému oznámil, že se ve Skotsku zdrží.

„Docela je chápu,“ přiznal Steven, „ale v jedné věci chci mít jasno – co našli pod nehty toho děvčete. Domníval jsem se, že se

jedná o jednoduchý případ. Jenže se ukázalo, že všechny odebrané vzorky byly v soudní laboratoři omylem zlikvidovány a dokonce zmizely i zápisy o provedených testech. Zbývá mi jediná naděje – že si tehdejší vrchní patolog ulil něco do šuplíku a teď to skladuje pod postelí v krabici od bot. Připadá mi to šílené.“

„Nemáte představu, co v nich asi tak stojí?“ otázal se Macmillan.

„Zkoušky údajně potvrdily Littleovu vinu. Prokázaly, že je vrahem Julie Summersové.“

Rozhostilo se mlčení, které po chvíli přerušil Dunbarův nadřízený: „Takže v čem je problém? Nebo mi snad něco uniklo?“

„Viděl jsem seznam vzorků odebraných na místě činu,“ pravil Steven. „Totožnost vraha mohl potvrdit pouze jediný. Kromě vzorku použitého na analýzu DNA o jeho identitě vypovídala povaha biologického materiálu, zajištěného pod nehty oběti. Ostatní nalezené stopy mohly posloužit jako podpůrné důkazy, ale na pachatele ukazoval jedině stěr ze tří prstů.“

„Protože i z nich šlo provést test DNA.“

„Přesně tak.“

„Takže?“

„Podle přijímací zprávy vězeňského lékaře měl David Little po zatčení na těle pouze jedinou oděrku, a to na předloktí. Ne na tváři.“

„Tři nehty, jediné škrábnutí,“ dumal ředitel nahlas. „Ano, i to je možné.“

„Máte pravdu. Jenže já si musím být jistý. Třeba si jen patolog pod tíhou okolností pustil pusu na špacír, když prohlašoval, že zkoušky potvrdily Littleovu vinu. Možná hovořil o podpůrných důkazech. Musím se ho zkrátka zeptat.“

„Obdivuji váš smysl pro detail,“ poznamenal Macmillan. Tón hlasu svědčil o opaku. „Zní to kapánek zmateně. Možná se ukáže, že jde pouze o obrovské nedorozumění. Hlavně se pokuste naštvat co nejméně lidí.“

„Vynasnažím se,“ hlesl Steven, ale šéf mezitím zavěsil.

Následujícího rána vstal časně, nasedl do auta a zastavil až asi po sto šedesáti kilometrech v Aviemore. Trápil jej hlad. Posnídal pouze kávu a pomerančový džus, takže mu pořádně kručelo v břiše. Celou cestu pršelo. Po silnicích se řítily stovky aut a rozstřikovaly kolem

sebe spršky špinavé vody. Přestávka mu proto přišla dvojnásobně vhod. Usadil se u okna hotelové restaurace nabízející celodenní stravování a objednal si míchaná vejce se slaninou a konvičku kávy.

„Konvice nevedeme," poučila ho servírka.

„Dobrá, tak tedy to, co vedete."

„Šálky nebo džbánky."

„Džbánek prosím."

Steven si krátil čekání pozorováním skupinek lidí v pršiplášťích, bezcílně courajících po hlavní silnici nevelké skotské vesnice, jež se prohlašovala za centrum lyžování. Lesknoucí se barevné pláštěnky alespoň dodávaly šedivé venkovní scenérii na živosti.

Donesené jídlo bylo vlažné a polosyrové, ale když se servírka zeptala, zda mu chutná, automaticky odpověděl, že ano. V podstatě nic lepšího nečekal. Pouze by ho zajímalo, čím bude odbor cestovního ruchu omlouvat klesající příliv turistů. Mezi argumenty letos zřejmě zvítězí epidemie slintavky a kulhavky. Mizernou úroveň služeb a stravování nikdo otevřeně nepřizná.

Městečko Grantown-on-Spey připadalo Stevenovi jako jedno z míst, kde je každý den neděle. Po ulicích kráčela jen hrstka lidí a všude panovalo téměř nábožné ticho. Člověk propadal pokušení hovořit pouze šeptem. Avšak jakmile se pořádně rozhlédl kolem sebe, uvědomil si, že obchody a úřady jsou otevřené. Zeptal se na poště, jak se dostane k Ptarmigan Cottage, a příjemná paní mu ochotně vysvětlila cestu. Zprvu se domnívala, že je synem doktora Leea. Když se jí svěřil, že je pouze rodinný přítel, projevila očividné zklamání.

Auto se téměř čtyři kilometry prodíralo lesní stezkou lemovanou vzrostlými stromy. Steven jen doufal, že něco nevyrazí v protisměru. Pěšina se vinula v prudkých zákrutách a borový les byl tak hustý, že ho za každou zatáčkou mohl čekat malér. Nicméně do cíle dorazil bez nehody. Jakmile vystoupil z vozu, uchvátil ho pohled do okolí i samotná bílá chalupa tyčící se na okraji příkrého skalního srázu, pod nímž se klikatilo malebné údolí řeky Spey. V tu chvíli pochopil, proč se Lee přestěhoval zrovna sem. Pro někoho, kdo strávil většinu života v neutěšeném prostředí piteven, čelil ošklivosti a zmaru, musela být přirozená krása divoké přírody neodolatelným lákadlem.

Samotné stavení kdysi bývalo prostým příbytkem lidí pracujících na statku, soudil Steven. Později je někdo odkoupil a zvelebil. Až moc. Skrze velké francouzské okno v přední části domu spatřil ženu vstávající ze židle. Mířila k němu.

„Co pro vás mohu udělat?“ otázala se kultivovaným hlasem. Zaznívala v něm zdvořilost stejně jako údiv. Co tu ten chlap pohledává?

„Paní Leeová? Jmenuji se Dunbar. Skutečně nerad vás obtěžuji, ale mohl bych mluvit s vaším manželem?“ Steven vytáhl služební průkaz.

„Inspektorát Sci-Med,“ četla hlasitě dáma. Uhlazený úsměv zmizel a vystřídalo jej podezření. „Smím se zeptat, o co vám jde?“ optala se rázně.

„Prověřuji jeden starý případ, na jehož vyšetřování se podílel váš muž, paní Leeová. Musím se ho zeptat na několik věcí.“

„Ronnie odešel do penze před více jak osmi lety. Je to pryč. Neexistuje nic, co by vám mohl povědět. Všechny ty pitomosti zůstaly pohřbeny hluboko v minulosti.“

„Pitomosti?“ divil se Steven.

Žena nespokojeně zatřepala dlaněmi ve vzduchu. „Patologie, mrtvoly, policejní důkazy, všechny ty… nepříjemnosti.“

„Přesto bych si rád pohovořil s vaším chotěm, paní Leeová,“ trval na svém vyšetřovatel. „Je to důležité.“

„Manžel není zdráv, doktore Dunbare, a já nevidím důvod, proč jej rozčilovat. Pokud ho totiž něco spolehlivě rozzuří, tak jakákoliv připomínka jeho bývalé profese. Stále ještě těžce nese, jak s ním ti duševní trpaslíci zametli.“

Steven spatřil v ženiných očích skálopevné odhodlání, přesto to zkusil: „Jedná se vraždu Julie Summersové, k níž došlo před devíti lety.“

Mary Leeová utrápeně zavřela oči a hodnou chvíli mlčela. Když je opět otevřela, Steven v nich uzřel zlobu. „Je to všechno dávno pryč,“ zasyčela skrze zaťaté zuby. „Případ Julie Summersové je poslední věcí na světě, o níž by se chtěl manžel bavit. Kvůli té praštěné Mulveyové a tomu jejímu idiotovi ti parchanti pošpinili skvělou pověst mého muže. Zničili mu vzkvétající kariéru. Zcela

opomenuli prostinký fakt, že to byl právě Ronnie, kdo odhalil pravého vraha. To on zajistil usvědčující důkazy.“

Dobrá, dobrá, pomyslel si Steven. Není to poprvé, kdy středostavovské kouzlo záhy zmizelo jako první sníh a nahradila je patetická tiráda. Taková blesková proměna ho vždycky fascinovala. Bylo zbytečné dámě připomínat, že „skvělou pověst a vzkvétající kariéru“ jejího manžela zničil nezvladatelný alkoholismus a šlo to s ním z kopce dávno předtím, než se vynořil případ Summersová. Proto jen poznamenal: „Moje otázky se netýkají Mulveyových, paní Leeová.“

„A koho tedy?“ vyzvídala.

„Snažím se vystopovat některé laboratorní zprávy vztahující se k případu. Myslel jsem, že by je mohl mít váš muž. Kdybyste byla tak laskavá a sama se po nich podívala, nemusel bych vašeho chotě vůbec obtěžovat.“

„Ronnie nic takového neschovává,“ trumfovala Mary Leeová. „Hodil všechno za hlavu.“ Krátce se odmlčela a pokračovala: „Vlastně si vzpomínám, že jsme na rozloučenou s Edinburghem uspořádali táborák.

Nějaké papíry jsme použili na podpal.“ Opět se začala sladce usmívat.

„Aha,“ přikývl Steven. „Takže ho budu muset vyrušit.“

Úsměv paní Leeové se okamžitě rozplynul. „Už jsem vám to přece říkala. Je nemocný.“

„Musím trvat na svém, paní Leeová,“ nedal se Steven. „Pokud mi budete bránit ve výkonu mé práce, budu nucen požádat o asistenci místní policii. Věřte mi, že bych tuto záležitost raději vyřešil v klidu.“

„Z lidí, jako jste vy, se mi dělá špatně,“ zasyčela dotčená. Otočila se na patě a mašírovala zpátky k domu. Nepřibouchla za sebou dveře, nechala je dokořán, což si Steven vysvětlil jako pozvání.

„Počkejte tady,“ zarazila ho paní Leeová na prahu obývacího pokoje. Vyšetřovatel zůstal stát. Dáma na okamžik zmizela. Když se vrátila, vyštěkla: „Tudy. Máte pět minut. Ani o vteřinu víc. Jinak zburcuji tisk. Novináři si jistě nenechají ujít policajta, týrajícího na smrt nemocného důchodce.“

Lee ležel v posteli. Stal se z něj křehký stařec s řídkými bílými vlasy a skleslými rameny. Na sobě měl flanelové proužkované pyžamo zapnuté až ke krku. Zády se opíral o natřesené polštáře a sledoval pořad v přenosném televizoru, stojícím na malém stolku v nohách postele. Na programu byla zrovna soutěž ve vaření prošpikovaná výbuchy nepřirozeného smíchu. Hrané veselí silně kontrastovalo s Leeovou ostře řezanou tváří, na níž se usadil zlostný výraz. Zažloutlá pokožka hovořila sama za sebe. Steven na první pohled poznal, že notorický pijan má těžce zasažená játra, nicméně mdlý odér whisky vznášející se ve vzduchu naznačoval, že se své vášně přesto nevzdal.

„Co tu k čertu chcete?“ vyštěkl Lee a vzápětí se prudce rozkašlal. „Naštval jste manželku.“

„Potřebuji se přeptat na několik věcí, týkajících se případu Julie Summersové.“

„Julie Summersová, Julie Summersová,“ pošklebo val se patolog. „Pořád ta zasraná Julie Summersová. Toho parchanta, co jí to udělal, jsme přece chytili. Co ještě chcete? Ledaže by vás víc zajímali ti posvátní Mulveyovi. Novináři na nás kvůli nim nakydali pořádnou dávku sraček. To je jediné, co umí! Ničit lidem kariéry. Jsou to všechno jenom krysy!“

„Mulveyovi mě nezajímají,“ prohlásil Steven. „Rád bych si s vámi promluvil o laboratorních důkazech figurujících v případu Summersová. Dozvěděl jsem se, že se ztratily vzorky odebrané na místě činu.“

„To se občas stává,“ zabručel Lee. „Nešťastná náhoda. Někdo je v laboratoři položil na špatný podnos. Vždyť jsme jenom lidi.“

Stevena zaskočilo, jak Lee klidně hází vinu na někoho z laborantů a vůbec se nestydí za to, že se dopustil zásadní chyby. Stěží potlačil nutkání mu připomenout, že pod vlivem alkoholu se omyly jen množí. Místo toho podotkl: „Avšak dozvěděl jsem se, že stačily být podrobeny zkoušce.“

„Přesně tak. Tudíž se vlastně vůbec nic nestalo.“

„Nicméně státní zástupce si přesto netroufal výsledky použít, jelikož díky zmizelým vzorkům nemohly být provedeny případné nezávislé testy.“

„Rozhodl se tak on, ne já," soptil Lee.

Stevena udivovalo, kolik arogance se pořád skrývá v téhle alkoholem poničené tělesné schránce. Patolog byl očividně skálopevně přesvědčený, že se nedopustil ničeho špatného. Upřímně se domníval, že se stal obětí okolností. „Svědčily podpůrné důkazy proti Davidu Littleovi?"

„No pochopitelně!" vykřikl stařec, ale nečekaně uhnul očima. Zadíval se na kvítka na svém povlečení.

„Obzvlášť mě zajímají výsledky testů biologického materiálu nalezeného pod nehty zavražděné," oznámil mu Steven.

„Co s nimi má být?"

„Ukazovaly na Davida Littlea?"

„Ano, samozřejmě že ukazovaly na Davida Littlea."

„Pamatujete se na ně dobře?"

„Ano, krucifix." Lee sklonil hlavu.

„Analyzovali jste je na DNA?"

„Ano. Kolikrát vám mám…?"

„Kdo prováděl testy?"

„Ja.

„Vy osobně jste tedy analyzoval DNA ze vzorků odebraných zpod nehtů zavražděné Julie Summersové?" pečlivě artikuloval Steven, aby snad nedošlo k nějakému nedorozumění.

„Ano," přitakal zpovídaný. Konečně se mu odvážil pohlédnout do očí.

„Existují o tom nějaké záznamy? Posloupná data? Gelové fotografie?"

„Samozřejmě. Musí být někde v laboratoři v Edinburghu."

„Nejsou."

„Potom je někdo musel vyhodit. Měl byste se jít vyptávat tam."

„To už jsem udělal." Steven provrtával Leea pohledem. „Nikdo je nezahlédl ani koutkem oka. Všichni se shodují v názoru, že jste si je musel odnést s sebou. Doufal jsem, že je budete mít někde založené, ale vaše manželka mi vysvětlila, že všechny dochované dokumenty jste spálili v táboráku konaném na počest loučení s Edinburghem."

Lee se zadíval na Stevena. Zapadlé oči jako by jej odhadovaly. Zjevně přemítal o právě pronesených slovech. Ze starcovy reakce

vyšetřovatel usoudil, že o „táboráku na rozloučenou“ slyší poprvé. „To je pravda,“ připustil Lee. „Svěřil jsem výsledky svého snažení plamenům… Popel k popelu a takové ty řečičky. Spálil jsem minulost. Vystrojil jsem své kariéře pohřební hranici, když už mě obětovali kvůli jedné potrhlé ženské a jejímu debilnímu fakanovi.“

„Dobrá. Shrňme si fakta, abych se ujistil, zda jsem všechno pochopil správně,“ pravil vlídně Steven. „Nejprve jste nechal zničit vzorky, za něž jste nesl plnou odpovědnost, a následně jste zlikvidoval všechny příslušné laboratorní protokoly?“

Lee, spokojený s právě proneseným květnatým proslovem, nadskočil rozčilením. „O co vám sakra jde?“ zahřímal, ale vzápětí ho přemohl kašel. Když konečně popadl dech, chrlil ze sebe jednu urážku za druhou. Zalykal se zlostí. „Co mi to tu krucinál vykládáte za nesmysly? Ten zločinec… Little, byl usvědčen na základě nezvratných důkazů. Konkrétně analýzy DNA, takže se hovno starám, že zmizelo pár starých laboratorních zápisů. Nikdy je nikdo nepoužil…, protože jich nebylo třeba!“

Starce znovu přemohla dusnost. Do pokoje přichvátala jeho žena se sklenicí vody v ruce. Zatímco nemocný pil, obrátila se k návštěvníkovi a zasyčela: „Vypadněte! Nechte nás na pokoji! Copak nevidíte, co jste způsobil?“

„Je mi líto,“ pravil důstojně Steven, „ale možná se tu ještě zastavím.“

Před chalupou zůstal stát a kochal se nádhernou vyhlídkou. Uvažoval, co podnikne dál. Z Leeovy ložnice k němu doléhal zdušený chropot.

„Sakra,“ ulevil si. Lee tvrdil, že osobně zpracoval materiál nalezený pod nehty zavražděné. Jenže podle názoru Carol Bainové nebyl ničeho takového schopen. Jeden z nich lže, pomyslel si Steven, a laborantka to nebude.

Při zpáteční cestě přestalo pršet a objevilo se nesmělé jarní slunce. Steven se zastavil v Hermitagi poblíž Dunkeldu, aby si protáhl nohy. Právě tady se procházel s Lisou v počátcích jejich známosti. Tehdy panovalo léto a oni se toulali po křivolakých stezkách kolem řeky, kde je před dotěrnými slunečními paprsky chránil baldachýn ze sytě zelených listů. Dnes slunce pozlacovalo

rašící pupeny a jiskřilo na hladině říčky Bran, jejíž tok posílil ranní lijavec.

Steven se usadil na kmeni padlého stromu, sbíral oblázky a házel je do vody. Zbavoval se tak narůstající nespokojenosti a frustrace. Soudní laboratoř stála před jednoduchým úkolem. Měla k dispozici vzorek, jehož analýzou by získala proti vrahovi další nezvratný důkaz. Ale ne, oni napřed zašantročí vzorky a potom ještě zápisy provedených testů. Vše, co má Steven v ruce, je slovo zdiskreditovaného notorika, který prohlašuje, že zkoušky osobně vykonal, zatímco jedna z jeho podřízených tvrdí, že provedení podobně náročné analýzy nebyl schopen. Co se tu k čertu děje? Kdo z nich lže? A proč?

Jako jediné logické vysvětlení se jevila možnost, že ke zničení vzorků došlo ještě před analýzami. V takovém případě by se Lee ocitl ve velice špatném světle. Přiznat se k podobné chybě vyžaduje odvahu. Není snazší předstírat, že stačil vzorky podrobit zkoušce, která jednoznačně prokázala shodné výsledky jako v případě zkoumání spermatu? Mezi členy personálu mohla existovat tajná dohoda, jak postupovat v případě podobných malérů.

Takže byly stery zpod nehtů analyzovány nebo ne? Steven věděl, že pokud to nezjistí, nebude mít klid. Právě proto se nemohl na případ vykašlat a vrátit se do Londýna, jak mu navrhoval McClintock.

Pohrával si s myšlenkou, že zamíří zpátky k Leeovi a otevřeně ho obviní. Ne, lepší bude, když si nejprve promluví se zbývajícími členy týmu, Johnem Mertonem a Samanthou Stylesovou. Pokud potvrdí vyšetřovatelovo vzrůstající podezření, nebo se rovnou přiznají, že k žádným testům nedošlo, rozjede se zpátky na sever a vyřídí si to s doktorem Leem.

Carol Bainová se zmínila, že po odchodu z laboratoře přijal John Merton zaměstnání na půdě lékařské fakulty. Když Steven dorazil do Edinburghu, bylo něco po šesté, takže telefonický hovor odložil na ráno.

„Ano, John Merton u nás pracoval," potvrdil příjemný hlas pracovnice personálního oddělení, „avšak odešel od nás téměř před osmi roky."

Steven se otázal, kam měl namířeno. Bohužel, nikdo neměl ponětí, adresu nezanechal. Co se dá dělat, mám smůlu, pomyslel si Dunbar a soustředil se na Samanthu Stylesovou. Najít ji nebude hračka. Jistě, Carol Bainová se mu svěřila, že na ni náhodou narazila v Západní všeobecné, ale dívka se mohla v průběhu uplynulých let vdát a změnit příjmení.

Zdravotnická komora lothianského okresu ve svém registru žádnou Stylesovou neměla. „A kolik u vás zapsaných sester se jmenuje Samantha?“ nedal se odbýt.

„Kartotéka není sestavena podle křestních jmen.“

„Ale všechny údaje máte v počítači, je to tak?“

„Jóo.“

„V tom případě zadejte klíčové slovo Samantha a zbytek nechte na vyhledávacím programu.“

„Musím se zeptat…“

Steven trpělivě čekal, prsty bubnoval do desky stolu.

„Skutečně tu jednu Samanthu máme,“ ozvalo se konečně. „Samantha Eganová. Pracuje v Západní všeobecné nemocnici.“

„Dobrá práce. Jak se s ní mohu spojit?“

„Musíte zavolat do špitálu a domluvit se s ředitelem ošetřovatelské služby.“

Steven si zapsal číslo a sotva ukončil hovor se zdravotnickou komorou, okamžitě je vytočil.

„Sestra Eganová pracuje na oddělení číslo třicet jedna,“ pravil čísi hlas. Požádal o přepojení. Ve sluchátku několikrát cvaklo, zabzučelo a potom se rozhostilo hrobové ticho. Vytočil proto přímé číslo nemocnice. „Oddělení třicet jedna, prosím.“

„Oddělení třicet jedna, u telefonu sestra Kellyová.“

„Rád bych mluvil se sestrou Eganovou, prosím.“

„Smím se zeptat, kdo volá?“

„Doktor Dunbar.“

Usmál se, když k němu dolehla šeptaná slova: „Nikdy jsem o něm neslyšela.“ Jakmile Samantha přebrala sluchátko, vysvětlil jí, co je zač a o co se mu jedná.

„Takže vy jste Bůh a já zase jenom malá ryba,“ smála se žena do sluchátka. Potom vážnějším hlasem dodala: „Pracovala jsem tam

pouze několik měsíců. Jste si jistý, že chcete hovořit právě se mnou?“

Steven přisvědčil s tím, že by celou záležitost raději probral osobně.

„Dobrá. Myslím, že náš rozhovor nepotrvá dlouho. Co kdybyste se zastavil u nás na oddělení. Řekněme v jedenáct třicet?“

Steven poděkoval a slíbil, že bude přesný.

Jako na potvoru nemohl na nemocničním parkovišti sehnat žádné volné místo. Nakonec musel auto nechat na Carringhton Road, což je silnice směřující na východ od špitálu, přímo k policejnímu ústředí ve Fettes. A co čert nechtěl, zrovna tudy projížděl Peter McClintock. Na okamžik zastavil vedle Stevenova vozu, aby se otázal, jak proběhla návštěva Ronalda Leea.

„Už jsem zažil lepší,“ přiznal vyšetřovatel. „Kdybych si povídal s fíkusem ve svém pokoji, dozvěděl bych se toho víc.“

McClintock se tvářil potěšeně. „Jako bych vám to neříkal,“ šklebil se. „Divím se, že ten darebák ještě dejchá. Takže kam máte namířeno?“

„Jdu si pohovořit s jednou dámou, která na soudním kdysi pracovala,“ přiznal Steven.

„Tak vy si nedáte pokoj,“ culil se Peter. „Ale stejně najdete houbelec.“

McClintock se konečně odporoučel a Steven vyrazil k nemocniční budově. Informační cedule ho nasměrovaly k oddělení 31. U vchodu se musel vyhnout zřízenci táhnoucímu skrze lítačky naložený vozík. Využil příležitosti a zeptal se muže, kde najde „sesternu“.

„Druhý dveře vlevo,“ zamumlal chlapík a znechuceně mávl rukou. „Ale bacha. Slepice mají mizernou náladu. Jako kdyby to byla moje vina, že v tomhle zavšiveným lazaretu nejni dostatek čistýho prádla.“

Steven se chápavě usmál a přátelsky zřízenci pokynul. Pozoroval ho, jak bojuje se skřípajícím vozíkem a stěžuje si na nespravedlnost světa. Potom dokráčel k sesterně a kurážně zaklepal. Osobně se nedomníval, že by se sestra Eganová špatně vyspala.

„Pojďte, doktore Dunbare,“ pozvala jej dál. Svižně vyskočila ze židle a spěchala mu vstříc.

Příjemně se usmívala. Steven si ji z nějakého neznámého důvodu představoval jako hubenou tmavovlasou ženu s brýlemi, strohého vzezření a věčně přísným výrazem. Avšak z atraktivní vysoké brunety vyzařovalo všechno jen ne odměřenost.

„Panebože,“ zděsila se naoko. „Snad jste mi nepřišel oznámit, že jsem toho zpackala víc, než se původně zdálo?“

„Nic takového,“ zubil se Steven. „Ale pracovala jste ve forenzní laboratoři v době, kdy ji vedl doktor Ronald Lee, že?“

„Krátce. Jenom několik měsíců. Bylo to moje první zaměstnání. Podívejte, maturovala jsem v devadesátém prvním. Potom jsem coby dobrovolnice odjela na nějakou dobu do Afriky. Do laboratoře jsem nastoupila koncem roku devadesát dva a na jaře v devadesátém třetím jsem odtamtud odešla na zdravotní školu.“

„Litujete toho?“ vyzvídal Steven.

„Vůbec ne,“ odvětila bez váhání Samantha. „Vystudovala jsem biologii a domnívala jsem se, že práce v laboratoři bude to pravé. Jenže Afrika všechno změnila. Znáte to. Opečovávaná děvenka ze slušné rodiny se poprvé střetává s realitou. Nic člověka tolik nepoučí jako pořádná dávka špíny a bídy. Zkrátka jsem se rozhodla věnovat raději lidem než zkumavkám a Bunsenovým kahanům. Potřebuji mít kolem sebe ruch, nějakou odezvu, úsměvy, slzy. Laboratoře jsou studená sterilní místa.“

„Pokud jste vystudovala biologii a upsala se soudnímu lékařství, musela jste přece s něčím takovým počítat,“ podotkl Steven.

„To ano,“ přitakala Samantha. „Po návratu z Afriky jsem si najednou nebyla jistá, co chci vlastně v životě dělat. Proto jsem požádala o práci na soudním a připojila se k týmu doktora Leea. Doufala jsem, že mě to po několika měsících přejde.“

„Nelíbilo se vám tam?“

„Víte, byla to podivná zkušenost,“ prohlásila sestra s provinilým úsměvem. Marně totiž pátrala po vhodnějším výrazu.

„Podivná?“ vyzvídal Steven.

„Doktor Lee…,“ žena maličko zaváhala, „…no, řekněme, že měl určité problémy.“

„Slyšel jsem," ujistil ji vyšetřovatel.

„Dobrá," vzdychla sestra. „Připadala jsem si jako uprostřed špatného vtipu, když to chcete vědět. Personál nedělal nic jiného, než že tutlal přehmaty svého věčně nalitého šéfa."

Steven přikývl a usmál se. Dovedl si představit, že pro právě vystudovaného člověka plného ideálů to rozhodně musel být šok.

„Vzpomínáte si na Carol Bainovou?"

„Samozřejmě," přikývla Samantha. „Loni jsem se tu s ní náhodou potkala. Šla navštívit nějakého pacienta. Moc hodná ženská."

Vyšetřovatel si sestru pátravě prohlížel, jako by přemítal, zda si z něho náhodou neutahuje.

„Dobrá, dobrá," rozchechtala se Samantha. „Byla to pěkná nána. Měla víc pochopení pro mrtvoly než pro živé lidi. Mě dočista nesnášela, takže řekněme, že jsem se k ní nechovala zrovna vstřícně."

„A co John Merton?"

„Chytrý chlap, rozhodně člověk na svém místě. Hodně jsem se od něj naučila, ale lásku k laboratorní práci jsem od něj nepochytila. Z toho, co jsem viděla, usuzuji, že právě on kryl doktora Leea nejvíc."

„Dozvěděl jsem se, že jste pomáhala při vyšetřování případu Julie Summersové."

„Ne že bych byla moc užitečná, ale stala jsem se členkou týmu," souhlasila Samantha.

„Vzpomínáte si, kdo jej dostal na starost?"

Samantha se zamyslela. „Pokud si pamatuji, tak z profesionálního hlediska to žádný oříšek nebyl. Analýza spermatu z těla oběti odpovídala vzorku odebranému jednomu muži z vesnice. Většinu práce odvedla Carol, ačkoliv John jí dost pomáhal. Doktor Lee se lopotil s nějakými vlákny nalezenými na místě činu. Tuším, že je odebrali z oblečení té dívky. Stejná vlákna se našla i na šatech obviněného. Později se ukázalo, že pocházejí ze sedací soupravy v domě toho chlapa. Avšak ten nikdy nepopíral, že u nich Julie byla. Myslím, že jim chodila hlídat děti."

Steven přikývl.

„Fraška vypukla v okamžiku, kdy někdo vyhodil odebrané vzorky. V tu chvíli všichni začali poletovat po laborce jako bezhlavá

kuřata. Naštěstí analýza spermatu dopadla tak jednoznačně, že na ostatním zase tolik nezáleželo. Doktor Lee nikdy nepřiznal, že předměty doličné zašantročil on, ale všichni měli zato, že v tom měl prsty.“

„Na čem jste pracovala vy?“

„Mně přidělili výškraby zpod nehtů oběti,“ prohlásila Samantha.

Stevenovi se stáhlo hrdlo, ale nedal na sobě nic znát. Takové odhalení nečekal. „Co přesně bylo vaším úkolem?“

„Měla jsem určit krevní skupinu.“

Steven vycítil, že Samantě se zrovna nechce zacházet do podrobností. „A?“ dožadoval se vysvětlení.

„Zvorala jsem to.“ Žena sklopila oči a nervózně si promnula čelo. Nepříjemná vzpomínka ji stále uváděla do rozpaků.

„Prováděl někdo kontrolní testy?“ nedal se odbýt Steven.

„Jako nováčka mě pořád někdo kontroloval. Domnívala jsem se, že se jedná o negativní nulu, ale jak se později ukázalo, šlo o pozitivní áčko. John Merton se ani moc nezlobil. Díkybohu, že na to nepřišla Carol! Ta by mě s chutí seřvala, až by se třásla střecha. Ale po tomto incidentu jsem usoudila, že práce v laboratoři není nic pro mě.“

„Takže vzorky z místa činu byly nejprve analyzovány a teprve poté zničeny?“ ujišťoval se Steven. Po vyslovení klíčové otázky zadržel dech.

„Ano,“ přisvědčila Samantha, netušíc, jaký mu spadl kámen ze srdce. Teorie o tom, že mu Lee lhal, se ukázala jako mylná. Třebaže patolog neprovedl testy osobně, důležité je, že k nim vůbec došlo.

„Teď si vzpomínám. Doktor Lee nám oficiálně oznámil, že z podpůrných důkazů vyplynulo, že vrahem je skutečně David Little,“ dodala Samantha.

„Zkoušky provedl osobně doktor Lee?“

„Domnívám se, že ano,“ odvětila Samantha a tím bezpečně zlikvidovala zbytek Dunbarovy hypotézy. „Získala jsem dojem, že analýza DNA mu zrovna nejde, ale hrozně rád se do ní pouštěl. Naštěstí se kolem něho neustále motal John a diskrétně na něj dohlížel.“

Steven se na ženu usmál. „Ohromně jste mi pomohla. Vlastně jste mi právě řekla všechno, co jsem potřeboval vědět.“

Osm

Steven se lehkým krokem vracel zpátky k vozu. Zjistil, co potřeboval znát, a už ho netrápil pocit, že se boří do hlubokého písku, jímž musí za každou cenu proběhnout. Samantha Stylesová si je jistá, že vzorky odebrané zpod nehtů Julie Summersové byly analyzovány a patřily Davidu Littleovi. Stále sice přetrvávaly pochybnosti o autorství provedených zkoušek, ale na tom v podstatě nezáleželo. Hlavně že je vůbec někdo udělal. Co na tom, že Little utržil jediný šrám, a to na předloktí? Testy DNA prokázaly, že biologický materiál nalezený na prstech oběti patřil jemu, a tím to hasne. Steven se může s klidným svědomím vrátit do Londýna.

Odhlásil se z hotelu a odjel na letiště, kde u přepážky firmy Herz odevzdal klíčky od pronajatého auta. Potom si zajistil místo v letadle na pravidelné lince Edinburgh – Heathrow. Po vyřízení nezbytností se s pocitem dobře vykonané práce postavil k obrovskému oknu v hale a pozoroval, jak hlavní runway smáčí déšť. Vtom se rozdrnčel jeho mobilní telefon.

„Dunbar.“

„Tady Peter McClintock.“

„V tom případě se s vámi loučím,“ usmál se Steven. „Právě jsem na letišti.“ Očekával, že detektiva potěší. Jenže místo předpokládaného úlevného vtipkování se ozvalo tíživé mlčení. Nakonec se policista přece jenom rozhoupal. „Myslel jsem, že byste měl něco vědět. Ronnie Lee zmizel.“

„Zmizel?“ Steven nedokázal skrýt nelíčený údiv.

„A jeho manželka vám to klade za vinu.“

„Panebože, jak se mohl jen tak vypařit?“ nechápal Steven. „Rozhodně nevypadal na to, že by dokázal sám vyskočit z postele a někam se vytratit.“

„Paní Leeová oznámila tamějším vyšetřovatelům, že jste ho včera svým vyptáváním dočista vyvedl z míry. Od té doby nebyl manžel ve své kůži. Domnívá se, že z rozčilení vstal uprostřed noci a jen tak v

pyžamu někam odešel. Včera na vysočině mrzlo. Madam si na vás stěžovala každému, kdo ji byl ochoten poslouchat.“

„Komu na mě žalovala?“

„Naštěstí ji nikdo nebral vážně. Ale kolegové z grampianského okrsku došli k názoru, že bychom o tom měli vědět.“

Steven se zadumal. Nakonec dospěl k rozhodnutí a oznámil do sluchátka: „Rozmyslel jsem si to. Zůstanu, dokud ho nenajdou. Pokud se něco změní, nezapomeňte mě informovat.“

Potom zamířil k přepážce British Airways, aby zrušil letenku, hned nato k půjčovně automobilů.

„Srdce vám nedovolí odjet?“ žertovala dívka za pultem.

„Nedokážu se odtud odtrhnout,“ povzdechl si Steven a znovu se pustil do vyplňování formulářů.

Neviděl důvod, proč by se měl vláčet přes celé město do svého původního hotelu, a tak se ubytoval hned vedle letiště. Zbývalo jen informovat Sci-Med.

„Napadá vás, kam mohl pláchnout?“ otázal se Macmillan.

„Nemám potuchy.“

„Ale vaše návštěva ho parádně nadzvedla.“

„Spíš zuřil, než by se cítil dotčený,“ přiznal Steven. „Což se dalo čekat. Ale ujišťuji vás, že jsem na něho nikterak netlačil.“

„Tak kde k čertu je?“

„Nemyslím, že by se ve svém stavu dostal daleko,“ mínil podřízený.

„Připadal vám jako potenciální sebevrah?“

„Ani náhodou,“ odvětil Steven. „Přetékal hořkostí a vztekem. Domníval se, že s ním zaměstnavatelé šeredně a nespravedlivě zatočili, když ho donutili odejít do důchodu. Podle něho došlo k nešťastné souhře okolností, a pokud někdo chyboval, potom rozhodně ne on.“

„Myslím, že nyní se tomu říká stadium popření,“ mínil Macmillan.

„Nejspíš ano.“

„Co jeho žena?“

„Neochvějně stojí po manželově boku. Zřejmě souhlasí s jeho názorem. Očividně je přesvědčena, že v případě soudního patologa není notorický alkoholismus důvodem k výpovědi.“

„Podle toho, co mi tu povídáte, soudím, že se situace může pořádně zkomplikovat,“ prohlásil Macmillan. „Pokud ta ženská začne znovu řádit a vyhrožovat, snažte se minimalizovat škody. Rád bych zůstal s kolegy od policie zadobře.“

Steven se ušklíbl a zavěsil. „To se snáze řekne, než udělá,“ zamumlal.

Po několik následujících hodin byl jako na trní. Cítil se mizerně, protože nemohl nic dělat. Když se telefon konečně rozdrnčel, kvapně po něm skočil. Ohlásil se McClintock.

„Našli ho. Mrtvého.“

„Kruci!“ ulevil si Steven.

„Leeovi prý mají u baráku nějaký sráz?“

„Přesně tak,“ přitakal Steven. Vzpomněl si na nádhernou vyhlídku, již právě z toho místa obdivoval.

„No, tak někdy v noci se z něj pan doktor zřítil. Ale nespadl až do řeky. Asi po patnácti metrech se nabodl na zbytek ulomeného stromu. Pořádně špičatý. Tamější poldové to vyšetřujou jako jasnou sebevraždu. Vypadá to, že se starouš Ronnie na všechno vykašlal.“

„Byla nařízena soudní pitva?“

„Na zítřek v Inverness.“

„Chtěl bych být při tom,“ prohlásil Steven. Nedokázal povědět proč, ale pomyšlení, že by patolog zčistajasna spáchal sebevraždu, se mu příčilo. Člověk Leeova typu by v podobném činu spatřoval projev slabosti a přiznanou porážku.

„Tak v tom vám nepomůžu,“ ozval se Peter. „Ale dám vám spojení na kolegu v Grampianu. Je to nějaký detektiv inspektor Hamish Teal.“ McClintock nadiktoval Stevenovi telefonní číslo.

„Díky za pomoc,“ loučil se Dunbar.

„Něco mi říká, že než se tím svinstvem prohrabete, uletí vám letadlo,“ prohlásil McClintock lítostivě. „A mně bílej plášť zrovna nesluší.“

Stevena nenapadla žádná povzbudivá slova. Proto mlčky zavěsil. Chvíli popřemýšlel, než zatelefonoval svému šéfovi, aby ho informoval o Leeově smrti.

„Nedomnívám se, že spáchal sebevraždu."

„Proč myslíte?"

„Nebyl ten typ. Říkejte tomu třeba instinkt."

„Dobrá. Jak vím, nikdy v minulosti vás nezklamal," souhlasil Macmillan. „Co hodláte podniknout?"

„Chtěl bych postupovat podle červeného kódu," oznámil Steven. V podstatě tím nadřízeného žádal, aby přestal považovat jeho pobyt ve Skotsku za neoficiální. Nyní hodlal pracovat v souladu s obvyklými pravidly a tím pádem i veškerými výhodami s nimi spojenými. V praxi to znamenalo, že při vyšetřování nemusel spoléhat na něčí dobrou vůli, ale jako příslušník vyšetřovacího týmu inspektorátu Sci-Med se těšil určité autoritě. Pokud požádá kriminalisty o spolupráci, je jejich povinností mu vyhovět. Rovněž může očekávat naprostou podporu od své domovské organizace. Kolegové mu zajistí, co bude třeba. Od prosté informace po případnou zbraň. Prostřednictvím dvou kreditních karet bude mít přístup ke služebním penězům a svolení použít horkou linku, jež ho v kteroukoliv denní či noční dobu spojí s operačním důstojníkem Sci-Medu.

„Je to na vás," pravil Macmillan jako obvykle, avšak tón jeho hlasu jasně naznačoval, aby si Steven našel k rozjetí podobné akce zatraceně dobrý důvod.

„Máte s sebou svůj laptop?"

Steven přiznal že ne. Uvědomoval si, že přenosný počítač je nezbytný pro zajištění elektronické komunikace.

„Nechám vám ho poslat. Kde jste se ubytoval?"

„V letištním hotelu v Edinburghu." O půl hodiny později jej zavolali do recepce. Překvapilo ho, když u pultu spatřil stát McClintocka.

„Pokojová služba," šklebil se policajt a podával mu přenosný počítač v koženém pouzdře.

„Neměl bych vám dát tuzér?" chechtal se Steven.

„A co kdybych ho dal já vám?“ odvětil McClintock. „Když se Santini od vaší domovské centrály dozvěděl, že odteďka jste tu úředně, málem proskočil střechou. Mám zato, že s váma bude chtít uzavřít dohodu.“

Steven se tiše smál.

„Netlemte se,“ zavrčel McClintock. „Já jsem vod rány.“

„V tom případě vám raději okamžitě koupím pivo. Kdyby něco, tak mi alespoň na sklenici zůstanou vaše otisky prstů,“ zubil se Steven. Potom odvedl kolegu do hotelového baru, aby jej vyslechl.

„Teď vážně,“ prohlásil Peter. „Šéfovský pomazaný hlavy se už Sci-Medu ptaly, co si sakra myslíte, že tu provádíte.“

„A co se dozvěděly?“

„Nějaký chlápek jménem Macmillan jim oznámil, že máte dobrej důvod pokračovat v oficiálním vyšetřování, a víc prý vědět nepotřebujou. Tomu teda říkám podpora,“ přikyvoval obdivně detektiv. „Kéž bych mohl pro svý lidi udělat to samý.“

Steven se usmál.

„Ale chcete vědět to nejlepší?“ McClintock se k němu spiklenecky naklonil. „Když se Santini zeptal, co prý se stane, když s vámi odmítne spolupracovat, bylo mu sděleno, aby si v tom případě koukal najít svůj zastavovací terčík řečený lízátko, jelikož do týdne řídí křižovatku někde před školou. Ani Titanic prý nešel ke dnu rychlejc!“

Stevenovi málem zaskočilo pivo.

„Ale před Santinim ani muk,“ zapřísahal kolegu McClintock.

„Bez obav,“ ujistil ho Steven. „A díky. Opravdu jsem vám vděčný.“

„Já hlavně doufám, že víte, do čeho se pouštíte,“ vzdychl McClintock. Dopil pivo a zvedl se k odchodu.

V podobném duchu uvažoval i Steven, když se vracel zpátky na pokoj. Připojil modem laptopu k telefonní lince a zalogoval se do Sci-Medu. Po dekódování zněla první zpráva DUNBAR ZELENÁ, což naznačovalo, že Steven nyní pracuje na základě úředního pověření. Následoval seznam čísel a kódů, které smí v průběhu mise používat. Zítra ráno mu budou do hotelu doručeny dvě kreditní karty.

Kdykoliv bude něco naléhavě potřebovat, má se okamžitě obrátit na operačního důstojníka Sci-Medu.

Potom Steven zatelefonoval grampianské policii, aby ji informoval, že je následujícího dne navštíví. Vyslovil přání, že by se rád zúčastnil ohledání těla Ronalda Leea. Odvolal se na detektiva inspektora Teala, o němž se zmínil McClintock. Domníval se, že to tak bude rychlejší. Službu konající policista mu obratem oznámil, že pitva doktora Leea byla přesunuta z deváté hodiny na dvanáctou, aby měl vyšetřovatel dostatek času na cestu do Inverness. Obdržel adresu márnice a zevrubný popis trasy, kudy se k ní dostane. A také jméno soudního patologa, jakéhosi doktora Roberta Reida.

Tu noc spal Steven špatně. Ve snech ho pronásledoval Hector Combe. Vysmíval se mu z pekelných bran, zatímco téměř nepříčetná Mary Leeová ho uječeným hlasem obviňovala z manželovy smrti. „Vykašlete se na to," radil mu opakovaně McClintock, zatímco Santini před ním neustále poskakoval, bránil mu v pohybu a mával mu před očima zastavovacím terčem s nápisem STOP. Kdykoliv se Steven pokusil něco namítnout, začal se Combe divoce hihňat a šklebit. Významně mu ukazoval otevřenou dlaň a třepetal prsty. „Vařila myšička kasičku na zeleným rendlíčku," šišlal. „Tomu dala… křup! Tomu taky…"

Než se dostal ke třetímu prstu, Steven se posadil na posteli, zmáčený potem. Podíval se na hodinky a zjistil, že je krátce po třetí. Právě v tomto čase je vědomí v nejhlubším útlumu a z podvědomí vylézají vytěsněné problémy. Zvolna se natáhl zpátky na polštář a pozoroval na stropě hru stínů, jak vítr občas zalomcoval větvemi za oknem. Uvědomoval si, že znepokojivý pocit, jímž se neustále užírá, pramení z pouze z neblahého tušení. Může si za to sám, jelikož víc spoléhá na intuici než na fakta. Zkrátka ví, že se v případu Julie Summersové něco zatraceně zvrtlo. Něco tu setsakramentsky smrdí. Jenže co? Pokud nedokáže zformulovat své pochybnosti – což skutečně nedokáže – nesmí se divit, že ho místní policie má plné zuby.

V sedm ráno už uháněl po silnici. Varovali ho, že se cesta přes Forth Road Bridge může v ranní špičce protáhnout. Jak se ukázalo, měli pravdu. Provoz byl skutečně silný. Trčel v koloně automobilů a

pozoroval malou helikoptéru kroužící mu výsměšně nad hlavou. Přestavoval si, jak pilot skrze vysílačku informuje rozhlasovou stanici, která den co den nudí obyvatele města hlášením o každodenní dopravní zácpě na stále stejných místech.

Jakmile přejel přes most, odbočil na silnici M90. Až k Perthu pokračoval bez potíží, ale potom výpadovka končila a on se znovu dostal do štrůdlu vlekoucích se automobilů, kde tempo určovala nejpomalejší vozidla, jelikož je nebylo možné předjet.

Přesto se do Inverness dostal brzy. Bez potíží našel márnici. Zaparkoval a zbývající čas si ukrátil procházkou kolem řeky Ness.

Na prosektuře ho přivítal patolog, doktor Reid. Vysoký chlap, něco přes čtyřicet, měl vlídný hlas a každou poznámku doprovodil nesmělým pousmáním, jako by se neustále ujišťoval o tom, zda někoho nevědomky neurazil. Na rozdíl od podsaditého detektiva Stevena srdečně pozdravil. Inspektor Teal vystačil se stručným pokývnutím.

Reid už byl oblečen do bílého pláště a nezbytné zástěry. Ukázal vyšetřovatelům věšáky s čistým prádlem a vyzval je, aby se převlékli. Pod dřevěnou lavicí byly úhledně naskládány gumové galoše. Steven se kompletně oděl do bílého, Teal vystačil se zástěrou přes dvouřadý oblek.

Márniční zřízenec vytáhl Leeovo tělo z chladicího boxu a Steven se ušklíbl, když spatřil, že z něho stále trčí ostrý úlomek dřeva. Aby nebožtíka vyprostili, museli zbytek polomu pod jeho zády odříznout, zubatá špice však vězela ve zkrvavené hrudi. Ve tváři zemřelého se zračila hrůza, jako by si těsně před smrtí uvědomoval, co ho čeká.

„Škaredý konec," poznamenal Reid a pousmál se.

„Chudák stará," zavrčel Teal.

Reid započal s vnějším ohledáním mrtvého. Své postřehy hlásil do mikrofonu visícího mu nad hlavou. Poté, co nadiktoval, že „na těle jsou patrné lehké pohmožděniny na levé straně krku a přiléhajícím rameni," Steven jej přerušil a požádal, zda se smí podívat. Reid ucouvl a rukou v rukavici mu pokynul, aby přistoupil blíž. Vyšetřovatel se sklonil k nebožtíkovi a poprosil o lupu.

Slyšel, jak si mu za zády Reid stěžuje: „Netuším, o co vám jde, kolego Dunbare. Nikdo se neobtěžoval mě informovat."

Steven neodpověděl. Pouze tušil, jak si patolog s inspektorem vyměňují nad jeho hlavou významné pohledy, avšak zcela se soustředil na prohlídku. Přesunul se níž. Zvláštní pozornost věnoval mužovu pasu, kde našel poranění mnohem víc. „Zdá se, že jsem na něco přišel," oznámil, když se konečně narovnal. Gestem vyzval patologa, aby se podíval sám.

„Aha," přikývl Reid. „Chápu, o co vám jde. Z nalezených stop na krku a na boku usuzujete, že ho někdo pevně svíral a potom…"

„Svrhl ze srázu," doplnil Steven.

„Vypadá to tak," přisvědčil Reid.

Teal obrátil oči v sloup a prohlásil: „Čili naznačujete, že se nejedná o sebevraždu, ale vraždu?"

„Rozhodně to nevylučuji," pravil patolog s omluvným úsměvem.

Policista nevesele přikývl. Tohle zrovna slyšet nechtěl. „Nemyslím si, že bude těžké určit příčinu smrti," poznamenal a výmluvně zašilhal na ostrý úlomek dřeva, trčící z nebožtíkovy hrudi.

„Ne," souhlasil Reid. „Přesto provedeme důkladné ohledání." Zrovna se chystal začít s vlastní pitvou, když něco upoutalo jeho pozornost. Okamžitě odložil skalpel. Teď bylo na Stevenovi, aby si vyměnil s detektivem nechápavý pohled. Zdálo se, že patologa zaujaly zuby zemřelého. Zůstaly obnažené, jelikož Lee ve smrtelné agónii výrazně ohrnul rty. Reid sáhl po kleštičkách připravených na tácu a vytáhl z nebožtíkových úst útržek jakési látky. „Pokud se nemýlím," oznámil přihlížejícím a vložil nález přímo pod proud dopadajícího světla je to latex. Řekl bych, že pochází z rukavic, jako mám teď já. Z chirurgických rukavic."

„Takže Leeův vrah měl chirurgické rukavice, do nichž ho oběť během zápasu kousla," poznamenal Steven. „Dobrá práce, doktore."

Reid se uculil a opatrně odložil předmět doličný do sterilní nádobky. „Vypadá čistě. Nemyslím, že bychom z něj dostali nějaký vzorek DNA, ale můžeme to zkusit."

„Útočník zřejmě zacpal Leeovi ústa, aby nemohl křičet," usoudil policista. Potom se obrátil ke Stevenovi. „Pokud tušíte, jaký mohl mít k vraždě motiv, asi se o něj s námi nepodělíte, že ne, doktore?"

Steven zavrtěl hlavou. „Jo, kdybych tak věděl, o co tu jde!“ přiznal se neochotně. „Momentálně vím jen to, že Leeova smrt nějak souvisí s uškrcením nezletilé dívky, k němuž došlo před osmi lety.“

„Mluvíte o případu Summersová,“ zabručel Teal. „Za to vás budou kolegové z Lothian a Borclers milovat.“

„Jejich problém,“ ohradil se Steven. Zaznamenal, že detektiva někdo zasvětil do povahy jeho mise. „Zato vy, inspektore, teď máte na krku vraždu.“

Steven zakoušel směsici úlevy i viny. Potvrdilo se, že Lee sešel ze světa násilnou smrtí, jak předpokládal. A správný úsudek jednoho pochopitelně těší. Avšak ze smrti člověka by se nikdo radovat neměl. Zároveň mu spadl kámen ze srdce – v případě vraždy má nárok použít červený kód. Na okamžik se zarazil. Co když patologův konec s Julií Summersovou vůbec nesouvisí? Jenže zákeřný mord, vykonaný na churavém starci pouhý den po vyšetřovatelově návštěvě, silně svědčí o opaku. Lee se musel někomu svěřit, že se o ten starý případ zajímá Sci-Med a pátrá po podpůrných důkazech. Což dotyčnému stačilo, aby patologa oddělal. Ale proč?

Nejspíš aby ho umlčel, napadlo Stevena. Jenže kvůli čemu? Co někomu stálo za další vraždu?

Dunbar oznámil Tealovi, že by o podezření z vraždy pověděl vdově Leeové raději sám. Doufal, že ji tím zbaví sžíravého pocitu viny, který většinou provází pozůstalé po lidech, kteří si z vlastní vůle sáhli na život. Možná na něho potom změní názor a pomůže mu zjistit, s kým zesnulý manžel přišel v posledních dnech do styku.

„Pro mě za mě,“ pokrčil detektiv rameny. „Ale budu k ní muset poslat pátračku.“

„Samozřejmě,“ přikývl Steven. „Co kdybyste mi zjistil, kde je paní Leeová právě teď? Mohla se uchýlit ke známým nebo příbuzným.“

Teal odešel z márnice, aby zajistil chod věcí příštích, a Steven ho následoval o několik minut později. Nechal patologa v klidu dokončit pitvu. Rozhodl se pro krátkou procházku, aby se zbavil protivného pachu formaldehydu, jímž určitě načichl. Připomínal mu studentská léta, kdy za pomoci formalínového roztoku uchovávali

rozpitvané části lidských těl, kterým se věnovali během cvičení. Sílící západní vítr mu toho dne přišel náramně vhod. Přinášel s sebou vůni rašící trávy a borového jehličí.

Přestože ve Stevenovi sílilo skálopevné přesvědčení, že Leeova vražda souvisí s jeho nedávnou návštěvou, nechápal její smysl. K čemu se mu mohl patolog čistě teoreticky přiznat? Co ještě nevěděl? Že to nebyl on, kdo prováděl rozbor stěrů zpod Juliiných nehtů? Že by? Ne, na tom nezáleželo… Ledaže by… No jistě. Ledaže by testy prokázaly, že stopy krve a tkáně nalezené na prstech oběti nepatřily obviněnému muži.

„Ježíšikriste," zamumlal Steven.

Devět

Proud Stevenových myšlenek přerušilo vyzvánění mobilního telefonu. Ohlásil se detektiv inspektor Teal.

„Chtěl jste zjistit, kde najdete Mary Leeovou. Je v nemocnici v Glasgowě. Jela k sestře do Greenocku a cestou ji sklátil infarkt."

„Sakra," zavrčel Steven. „Jak je na tom?"

„Zle."

„Pospíchám za ní," vyhrkl Steven a okamžitě zamířil do Glasgowa. Zastavil se jen u čerpací stanice na kraji města, aby natankoval benzin. Pouze Mary Leeova je mu schopna říct, kdo kontaktoval Ronnicho po Stevenově návštěvě Ptarmigan Cottage.

Zatímco ujížděl k jihu, snažil se domyslet, co by následovalo v případě zjištění, že biologické stopy nalezené pod nehty oběti nenáleží Davidu Littleovi. Sperma patřící uznávanému vědci kontra krev a šupinky kůže někoho jiného. Bizarní situace. Mohl zločin spáchat někdo jiný? Pakliže ano, měl by dobrý důvod odstranit Leea. Ale proč by soudní patolog někoho kryl? Vydírání?

Ačkoliv se Steven naučil předvídat nepředvídatelné a brát v potaz sebeztřeštěnější eventuality, nikdy se nevzdal chladného logického úsudku. Vycítil, že je na špatné stopě. O Leeově působení ve forenzní laboratoři před osmi lety se dozvěděl mnohé. Notorický opilec nebyl schopen zakamuflovat ani vlastní přehmaty. Z toho

bezpečně vyplývá, že vzorky odebrané zpod nehtů Julie Summersové analyzoval někdo jiný. A ona osoba dobře ví, jak rozbory dopadly.

Podle vyjádření Carol Bainové a Samanthy Stylesové Leea nějakou dobu kryl John Merton. V laboratoři na něho dohlížel a diskrétně kontroloval jím provedené testy dřív, než nadřízený zaznamenal výsledky do úředních protokolů. I kdyby Merton neprováděl analýzy osobně, jistě by viděl rezultáty testů a možná byl dokonce požádán, aby je ověřil. Pokud by vyvstaly pochybnosti o původu vzorků, Merton by o nich věděl. Jestliže o nesrovnalostech pomlčel, musel se s Leem domluvit. A opět se vkrádá ona neodbytná otázka –proč?

Steven si představil, jak se vše mohlo seběhnout. Lee, buď z neschopnosti nebo kvůli opilství, zbabral analýzu stěrů odebraných zpod nehtů oběti. Merton, jeho anděl strážný, se ho pokusil krýt, ale výsledky testů si vzájemně natolik odporovaly, že je nebylo možné hodnověrně interpretovat. Pokud by se, z jakéhokoliv důvodu, odebraný biologický materiál zcela vyčerpal či zmizel, dostala by se laboratoř do potíží. Pokušení prohlásit, že testy potvrdily zjištění Carol Bainové, bylo jistě velké. Stačilo říct: ano, je to tak, a víc o tom nemluvit.

Další dílek skládanky zapadl na místo. Lee mohl úmyslně zlikvidovat všechny vzorky odebrané z místa činu, aby zamaskoval skutečnost, že zvoral analýzu biologického materiálu odebraného zpod nehtů zavražděné. Ať už to bylo, jak chtělo, Stevena by velice zajímala verze Johna Mertona. V duchu si umínil, že toho člověka za každou cenu najde.

Na předměstí Glasgowa dorazil krátce po čtvrté, kdy začínala odpolední dopravní špička. Zvolna se šinul k městské nemocnici. Třebaže centrum hyzdila tříproudá silnice, auta díky četným opravám vozovky prakticky neustále stála.

Steven zapnul rádio, aby se oprostil od narůstajícího pocitu bezmoci a přílivu špatné nálady, ale stupidní žvásty a bezduchá populární hudba všechno jenom zhoršovaly. Poté, co se po patnácti minutách přiblížil nemocnici o necelý kilometr, zazvonil telefon. Tuhle novinku si rozhodně nepřál slyšet. Mary Leeová zemřela.

Ačkoliv doprava v protisměru nevypadala o nic živěji, Steven při nejbližší příležitosti odbočil. Rozhodl se, že se vrátí zpátky do Edinburghu. Musí to překousnout. Nedá se nic dělat.

Kradmo si prohlížel otylého muže narvaného do montérské kombinézy. Seděl na sedadle spolujezdce v bílé dodávce ve vedlejším pruhu. Tlouštík nechutně přežvykoval s pootevřenými ústy a dychtivě civěl na fotografii obnažené krásky na titulní straně bulvárního plátku, což Stevena přimělo na několik minut uvažovat o Darwinově teorii evolučního vývoje. Zmocnil se ho pocit, že všechno je předem rozhodnuto.

Když se kolona vozidel konečně pohnula, po pravici se mu naskytl krátký pohled na věznici Barlinnie. Pro Davida Littlea je již osm let domovem. Ve spise se píše, že odsouzený spadá pod paragraf 43, což znamená samovazbu na vlastní žádost. Samotka do konce života?

Steven se při té představě ušklíbl. Jak si asi za takových okolností člověk uchová zdravý rozum? Chápal, proč Little požádal zrovna o třiačtyřicítku. Dostalo se mu obrovské publicity. Spoluvězni by se předháněli, aby mu názorně předvedli, že oni jsou „slušní hoši“ a takového zvrhlíka mezi sebou nestrpí. Vytloukli by mu duši z těla. Ale hezky pomalu. Podobně jako v životě, i v nápravném zařízení je všechno relativní. I na takovém místě musel člověk k někomu vzhlížet a někým pohrdat. Pedofilové a vrazi byli vždycky vítáni, jelikož ve srovnání s brutálními delikty se krádeže a loupežná přepadení jevily téměř jako spořádaná živnost. Jakmile takoví výlupci zmlátí úchyláka zaměřeného na děcka, okamžitě si připadají jako prodloužená ruka zákona.

Ale co když si Little úmyslně zvolil samotu jako jakousi formu pokání? uvažoval Steven. Koneckonců podmínky trestnice v ledasčem připomínají klášter – pevný řád, špatná strava a dostatek času na rozjímání. Pro Littlea život bezpochyby ztratil smysl. Co když se upnul k náboženství? Nebyl by první. Ostatně, čemu se za těchto okolností divit, že? Po dezorientaci přichází sugesce, tak zní první pravidlo vymývání mozků. Anebo obracení na pravou víru. Ale přesto, jak může nalézt klid a útěchu, když se dopustil tak ohavného zločinu? Je něco takového vůbec možné?, lámal si hlavu Steven. Lze

podobné zvěrstvo někdy odčinit, nebo člověka obklopuje setrvalý pocit viny jako nekonečný vesmír?

Ke svému úžasu Steven zjistil, že bezděčně zapnul levý blinkr a míří k nejbližší odbočce. Usoudil, že musí Littlea vidět. Existuje nepatrná naděje, že v průběhu uplynulých let popřemýšlel o svém činu a možná vyšetřovateli ochotně vysvětlí, co se udalo oné osudné noci a jak přišel ke škrábanci na předloktí.

Třebaže v úředních aktech stálo, že Little dál trvá na své nevině, může být ve skutečnosti všechno jinak. Spisy již dlouhou dobu nikdo nedoplnil. Veřejnost dostala, co chtěla. Little byl shledán vinným a za znásilnění a úkladnou vraždu Julie Summersové odsouzen k doživotnímu vězení. O to, jestli se přiznal nebo ne, se nikdo nestaral.

Steven zaparkoval před káznicí, vystoupil z vozu a zamířil k bráně. Téměř okamžitě se začal sám sebe ptát, co to proboha provádí. Uvědomil si, že za podivným neklidem se skrývá neblahé působení samotné budovy. Podvědomě hledal důvody, proč by do ní neměl vstoupit. Věznice pro Dunbara představovaly mnohem víc než pouhé pevnosti určené k izolaci potížistů. Považoval je za betonové pomníky lidského selhání. Obsahovaly pekelnou směs promarněných životů a rozbitých snů, často okořeněnou zlobou a násilím. Byly to Pandořiny skříňky s dokořán otevřenými víky.

Steven mrkl na hodinky. Cesta do kanceláře zástupce ředitele mu trvala čtrnáct minut. Na každém kroku narážel na byrokratické překážky. Přirozenou reakcí na každou žádost jsou totiž obstrukce. Jeho služební průkaz putoval mnohýma rukama jako balíček na večírku. Jeden z povolaných mu oznámil, že bude muset postupovat standardním způsobem, jiný mínil, že jeho žádosti jednoduše nemohou vyhovět…, „protože to zkrátka nejde, proto“. Nedal se. Přinutil neochotné úředníky, aby zavolali londýnskou centrálu, a vyplatilo se to. Nakonec se octl v pracovně zástupce ředitele, Johna Cummingse, vztekle vypadajícího chlapa s krátkou zrzavou kšticí a pečlivě zastřiženým knírem. Člověka na něm na první pohled upoutala růžovoučká pleť těžkých pijanů a pružná postava učitele tělocviku, byť mrňavého.

„Little návštěvy nepřijímá,“ oznámil Stevenovi Cummings.

„Už za ním vůbec někdo přišel?“ otázal se vyšetřovatel.

„Na tom nezáleží," odsekl zástupce ředitele. „Má své knížky a víc nepotřebuje. S nikým nemluví a ani nemusí. Čte si a zapisuje poznámky. Tak je to. Uzavřel se do vlastního mikrosvěta."

„Co čte?"

„Hlavně časopisy. Vědecké."

„Přesto bych ho rád viděl," nedal se Steven.

Cummings pokrčil rameny a kysele štěkl: „Máte přátele na správných místech, co?"

„Nejedná se o přátele," odvětil ledově vyšetřovatel, „ale o zaměstnavatele. Pokud se nemýlím, jsou to i vaši nadřízení. Spadáme pod stejný resort."

„Dobrá. Ale pak mi nevyčítejte, že s vámi nechtěl mluvit a vy jste tak přišel o svůj drahocenný čas. Můžete koně dovést k řece, ale nepřinutíte ho…"

Cummings rezignovaně zdvihl sluchátko a nařídil, aby Littlea přivedli do hovorny. Potom se Stevenem tiše čekali, až telefon znovu zazvoní a dozorce jim oznámí splnění úkolu. Ve dveřích se objevil muž s nevalně odoperovaným zaječím pyskem, díky němuž se mu špatně artikulovalo. Dostal příkaz odvést Stevena k odsouzenému. Cestou mlčeli. Stevenovi neušlo, že několik muklů, jejichž cely míjeli, tichounce napodobovalo důstojníkovu vadu řeči. Jednoho nešlo přeslechnout. Postižený se zarazil.

„Toho budeš litovat, Edwardsi," ucedil koutkem úst.

Jedovatý tón naznačoval, že pomsta bude sladká. Nebylo nejmenších pochyb, že ve skotském žaláři pro nejtěžší zločince dochází ke každodennímu souboji vůlí. Skrytým a těžko potlačovaným násilím a výhrůžkami to tu jenom vřelo.

Návštěvní místnost se od cely moc nelišila. Čtyři holé stěny, vysoko u stropu zamřížované okénko, za nímž pluly cáry mračen. O poslání cimry svědčil jen hrubě otesaný stůl a dvě plastové židle. „Rád bych si s ním pohovořil o samotě," oznámil vyšetřovatel svému doprovodu. Dozorce už už otvíral ústa, aby něco namítl, ale rozmyslel si to. „Počkám za dveřmi."

Jakmile vstoupil Little dovnitř, otřásl Stevenem vězňův vzhled. Viděl ho pouze na fotografiích pořízených těsně po zatčení, ale okamžitě si všiml, že z vědcova obličeje vyprchaly i poslední stopy

mládí. Hlavu měl holou, tváře vpadlé, vyhaslé oči rámovaly hluboké temné kruhy. Zdál se žalostně vychrtlý. Důstojník sňal vězni pouta a Steven ho požádal, aby počkal venku. Littleovi gestem naznačil, aby se posadil proti němu.

„Jmenuji se Dunbar.“ Předvedl služební průkaz. „Pracuji pro inspektorát Sci-Med. Rozhodl jsem se prověřit některé aspekty případu Summersová.“

Little se do vyšetřovatele vpíjel pohledem, avšak neřekl ani slovo. Klasika, pomyslel si Steven. „Na nic ses mě neptal, takže neodpovídám,“ hlásily usouzené oči.

„Ocenil bych, kdybyste mi zodpověděl několik otázek,“ pokračoval Steven.

Little se postavil, jako by němě naznačoval, že rozhovor skončil.

„Posaďte se,“ přikázal mu Steven.

David poslechl, ale znovu na něj úpěnlivě civěl.

Vyváděl tím Dunbara z míry. Ne, odsouzený proti němu svým tichým způsobem drze neprotestoval. Pohled zůstával prázdný. Na vyšetřovatele zíral člověk, který se dávno vzdal. Roky se ničeho neúčastnil. Pouze přihlížel. Stal se z něj lhostejný divák.

„Nepřišel jsem vás tyranizovat,“ objasnil Steven. „Ani zbytečně litovat. Co jste provedl té dívce, se nedá zapomenout. Otázku motivu ponechme stranou. Existují desítky mentálních poruch, o nichž medicína téměř nic neví. Možná jste nemocný. Třeba jste si nedokázal pomoct. Ať už jste měl pro svůj čin jakýkoliv důvod, můžete zmírnit jeho následky. A to tím, že mi zodpovíte několik otázek.“

Little se ani nepohnul. Stále jen třeštil zrak.

„Budu k vám upřímný,“ prohlásil Steven. „Přišel jsem proto, jelikož se jeden z chovanců ústavu v Carstairsu, usvědčený psychopat jménem Hector Combe, na smrtelné posteli přiznal ke znásilnění a uškrcení Julie Summersové.“

Ačkoliv Little nehnul ani brvou, výraz v očích se změnil. Na vteřinu jako by se povytáhl závoj věčné nicoty, aby odhalil… Co vlastně? Těžko říct. Smutek, napadlo okamžitě Stevena, avšak tušil, že mužův prožitek je mnohem hlubší. Možná Littleovi pouze blesklo

hlavou, jak by asi vypadal jeho život, kdyby nedošlo k vraždě. „Setkal jste se někdy s Hectorem Combem?“ otázal se vyšetřovatel.

Little zvolna zavrtěl hlavou.

„Jste si naprosto jist?“

Přikývnutí.

„Julie vás poškrábala na paži,“ poznamenal Steven. „Vyprávějte mi o tom.“

Trestanec se choval, jako by neslyšel. Mlčky zíral do neurčita.

„Slyšel jste, na co jsem se vás ptal?“ naléhal Steven.

Ticho.

„No tak, chlape,“ neudržel se vyšetřovatel. „Dneska přece už o nic nejde.“

„Nemohu vám být nápomocen,“ ozval se Little. Stevena překvapil nejenom vyrovnaný tón mužova hlasu, ale i kultivované vyjadřování.

„Proč? Co znamená vaše mlčení? Lépe snášíte vinu, když se uzavřete před okolním světem? Neustále tvrdíte, že jste nevinný. Proč? Obelháváte tím svoje svědomí? Je to tak? Dokud nic nepřiznáte, nevyslovíte ta slova nahlas, nemůže to být pravda? Prokrista chlape, máte před sebou ještě spoustu let. To je chcete strávit takhle?“

Patetický projev neudělal na Littlea sebemenší dojem. Pohlédl na průkazku ležící na stole. „Jste lékař,“ poznamenal.

Steven přikývl.

Vězeň se předklonil a přiložil ukazovák pravé ruky k pravé tváři. „Co si myslíte, že je tohle?“ otázal se.

Dunbar se k němu naklonil a spatřil malou purpurovou lézi.

„A tady.“ Little přesunul prst ke krku.

Steven spatřil další fialové znaménko. Uvědomil, co to znamená, a krev mu ztuhla v žilách. „Panebože,“ zamumlal. „Kaposiho sarkom.“

„Výborně,“ přikývl Little naprosto bez emocí.

„Chcete mi tím naznačit, že máte AIDS?“

„Myslím, že se na té diagnóze shodneme.“

„Ale… Jak?“ nechápal Steven.

Little dlouho nic neříkal. Poté se rozhovořil: „Když jsem se tu poprvé objevil, moji noví kolegové usoudili – mimochodem, jsou tu samí čestní chlapci – že potřebuji dostat lekci. Rozhodli se, že mi předvedou, jak chutná znásilnění. Pochopitelně z pohledu oběti. Alespoň já si tak vysvětluji jejich chování."

„Prokrista," zašeptal Steven. „A nakazili vás AIDS."

Little výmluvně mlčel. Nakonec si povzdechl: „Jak vidíte, hovořit přede mnou o spoustě let nemá smysl."

„Ale podrobujete se přeci léčbě." Vlastně se jednalo spíše o otázku než o konstatování. Odsouzený mu věnoval mrazivý pohled. „Ředitelství věznice o tom neví?" vyptával se nevěřícně Dunbar. „Vy jste to nikomu neřekl?"

„Není třeba," hlesl Little. „Jistěže si ničeho nevšimli. Možná se to dozvědí, až mě do péče převezme patolog. Zkuste hádat, co mě asi tak čeká? Pneumocystická pneumonie? Tuberkulóza? Nějaká plíživá plísňová infekce? Co takhle mozkový nádor?"

Stejně jako Little i Steven dobře věděl, že se nedá předpovědět, na co člověk s rozvinutým AIDS nakonec zemře. Poté, co se zhroutí imunitní systém, tělo ohrožují myriády mikroskopických vetřelců. „Ale vězeňskému lékaři váš stav jistě neunikl, že?"

„Ten rozpozná leda tak zlomenou nohu. Ale jenom když má obzvlášť vydařený den," poznamenal Little.

„Panenko skákavá, chlape! Vždyť vy máte dávno brát AZT, aby se zpomalil průběh choroby."

Výraz Davidovy tváře mu jasně napověděl, že očividně přehlédl zásadní skutečnost, a to fakt, že doživotně odsouzený člověk nemá o žádné zpomalování zájem.

Bývalý vědec jako by četl Dunbarovi myšlenky. „Už nemám co ztratit," pravil tiše. „Přišel jsem o práci, manželku, děti, svobodu, sebeúctu… Možná to zní směšně, ale pro mě je AIDS vlastně spása. Propustka ze žaláře. Už žádné peklo na zemi. Jen sladký, nádherný, nekonečný spánek."

„Nevím, co na to říct," ošil se Steven.

„Hlavně mi netvrďte, že je to boží trest za spáchané hříchy," prohlásil rázně Little.

„Nic takového,“ odvětil Steven. „Přesto stále trvám na zodpovězení svých otázek. Na tom se nic nemění.“

„Nemůžu vám pomoci.“

„Proč ne?“

„Protože nemám s vraždou Julie Summersové nic společného.“

Steven zavrtěl podrážděně hlavou. Upřímné přesvědčení, zračící se odsouzenci v očích, ho vyvádělo z míry. „Sakra, chlape! Smiřte se konečně s fakty!“ argumentoval. „Obžaloba vás usvědčila na základě analýzy DNA. Nerad vám připomínám, že šlo o stoprocentní shodu.“

„Přesně tak,“ přisvědčil sarkasticky Little.

„Takže o co vám jde?“ utrhl se Dunbar. „Chcete mi tím naznačit, že to byla jen umně sehraná habaďúra?“

Vězeň nepatrně pokrčil rameny, jako by naznačoval, že je to možné.

„Jak by to podle vás provedli? A proč?“

Opětovné pokrčení ramen.

„Promiňte, ale nevěřím vám,“ prohlásil Steven.

Little nikterak nezareagoval. Jednoduše poznamenal: „Stejně jako moje manželka, policie, právní zástupce obžaloby, soudce i porota. Dávno na tom nezáleží. Brzy bude po všem.“

Steven se necítil ve své kůži. Třebaže se stále domníval, že ustavičným popíráním viny se Little podvědomě brání špatnému svědomí, něco tady nesedělo. Znepokojovalo jej, že klíčový důkaz – byť nezvratný – pocházel z Leeovy laboratoře. Vstal od stolu a Little učinil to samé.

Dozorce zaslechl zvuk odsouvaných židlí a v mžiku se objevil za dveřmi. Steven přihlížel, kterak odvádí Littlea zpátky do útrob vězení.

Na prahu se odsouzený otočil a prohlásil: „Mrzí mě, že vám nemohu nikterak pomoci, ale doopravdy jsem ji nezabil.“

„Stejně jako jsi ji nevošukal, co?“ zavrčel důstojník, který ho odváděl.

„Někteří jsou holt takoví,“ poznamenal bachař se zaječím pyskem. „Do poslední chvíle tvrdí, že jsou nevinní.“

„Až zatoužím po názoru amatérského psychiatra, dám vám vědět,“ vyštěkl Steven a vzápětí litoval svých slov. Už to napětí nedokázal snášet.

Vracel se do Cummingsovy kanceláře a v uších mu rezonovala Combeova slova: „Poldové kvůli tomu tenkrát zašili nějakýho ubohýho mizeru.“ Přesně tohle pověděl reverendu Lawsonovi. Jak je potom možné, že analýza DNA ukázala na Littlea? Takový důkaz se přece nedá zfalšovat. Nebo snad ano? Než dokráčel k pracovně zástupce ředitele, dospěl k rozhodnutí.

„Spokojený?“ otázal se Cummings.

„Ne tak docela. Víte, že David Little trpí plně rozvinutou formou AIDS?“

„Prokrista! Nedělejte si srandu.“

Stevenův obviňující pohled ho však nenechal na pochybách.

„Ježíšikriste, ještě tohle,“ bručel úředník a chňapl po sluchátku. Vyťukal čtveřici čísel. „Je tam ještě doktor? Odešel? A do prdele.“ Cummings práskl telefonem a zadíval se na Dunbara. „Jste ti tím jistý?“

„Na obličeji a krku má Kaposiho sarkom, což je obvykle jednoznačný příznak.“

„Jak to sakra mohl chytit…?“

„Znásilnili ho spoluvězni,“ skočil mu do řeči Steven.

„Kruciš,“ zavrčel Cummings. Po chvíli ho konečně napadla logická námitka. „Ale už roky má třiačtyřicítku.“

„AIDS se většinou projeví až po několika letech,“ poučil ho Dunbar.

„Pravda,“ přisvědčil zástupce ředitele. „Že mě to hned nenapadlo. Heleďte, já teď brnknu našemu doktorovi domů a nařídím mu, aby sebou zatraceně mrsknul a připravil pro Littlea nějaký léčebný program. Víc udělat nemohu.“

„Nejspíš jej odmítne. Chce zemřít.“

„Budu se muset podívat, jaké v těchto případech platí předpisy.“

„Rád bych Littleovi provedl výtěr z vnitřní strany tváře,“ oznámil mu Steven.

Cummings vypadal otřeseně. „Pročpak?“

„Potřebuji jej k analýze DNA.“

„Proboha,“ vyděsil se úředník. „Ještě tohle. Okamžitě se začnou šířit drby o tom, že je Little nevinný.“ Popuzeně zabubnoval prsty o stůl. Potom si dlaněmi unaveně přejel po obličeji. Očividně přemýšlel. Nakonec zřejmě dospěl k závěru, že veškerý odpor je zbytečný. „Co k tomu potřebujete?“

„Jenom vatový tampon a sterilní zkumavku.“

Zaječí pysk dostal za úkol doprovodit Stevena nejprve na ošetřovnu a poté do cely Davida Littlea.

„Domníval jsem se, že už jsme se rozloučili,“ pravil odsouzený, jenž si právě listoval ve vědeckém časopisu Nature.

„Rád bych provedl bukální výtěr,“ objasnil Steven.

„Proč?“

„Kvůli analýze DNA.“

„K čertu proč!?“

„Hodlám výsledek porovnat se vzorky odebranými na místě činu.“

„Ty se ztratily,“ broukl Little. „Pověděl mi to můj právník.“

„Všechny ne,“ upřesnil Steven. „Sperma je stále k dispozici.“

„Tvrdil, že všechno je v čudu,“ odfrkl si vědec. „Stejně si myslel, že v tom lítám. Od začátku to bylo patrné. Prohlásil, že obžaloba má sérii gelových fotografií, s jejichž pomocí porotu snadno přesvědčí.“

„O co potom opíral vaši obhajobu?“ otázal se Steven.

„Advokát sázel na dočasné pominutí smyslů. O formální stránce věci prý nemá cenu se dohadovat.“

„Kdo vás zastupoval?“

„Paul Verdi z právnické firmy Seymour, Nicholson a Verdi.“

„Opravdu vás ubezpečoval o tom, že veškeré odehrané vzorky – včetně spermatu – byly zničeny?“ vyptával se opatrně Steven, zatímco si navlékal chirurgické rukavice, které mu poskytli na ošetřovně.

„Ovšemže. Ale zdůraznil, že zmizely až poté, co byly pečlivě analyzovány a výsledky zaprotokolovány. Podtrženo a sečteno – stejně prý ukazovaly na mě. Bránil jsem se, že někde se musela stát zásadní chyba. V laboratoři muselo dojít k záměně. Ale nikdo mě neposlouchal. Dokonce ani Charlotte ne. Nikdy nezapomenu, jak se tvářila, když…“

„Zleva nebo zprava?“ otázal se zbůhdarma Steven, jen aby ho umlčel.

„To je jedno,“ hlesl Little.

Dunbar se na muže pátravě zahleděl. „Děsíte se toho, co zjistím? Pochopte, mohu tím znovu prokázat vaši vinu.“

Little neodpovídal. Místo toho poslušně otevřel ústa a umožnil Stevenovi, aby přejel po vnitřní straně pravé líce smotkem vaty navinutým na špejli.

„Povězte mi jednu věc,“ zkusil to vyšetřovatel, když pečlivě ukládal odebraný vzorek do sterilní zkumavky dávaje pozor, aby se konec špejle ničeho nedotkl. „Jak jste přišel k tomu škrábanci na předloktí?“

„To Romeo. Podrápal mě náš kocour.“

Deset

Druhého dne se zpráva o Leeově smrti objevila ve všech novinách. Všeobecně se psalo o tragédii na vysočině, o nesmyslném zabití, po němž následovala smrt manželky nebohé oběti. Články sugestivně líčily utrpení postaršího páru, kdy jeden nedokázal bez druhého žít. Dva z plátků dokonce poznamenaly, že Lee byl oním soudním patologem, zapleteným do případu zavražděné Julie Summersové. Jedny noviny zašly ještě dál a připomněly svým čtenářům, že právě z tohoto důvodu se lékař odebral do předčasného důchodu.

„Opět nám volala místní policie,“ pravil John Macmillan, když Steven zatelefonoval na centrálu Sci-Medu. „Postačí, když řeknu, že z vašeho posledního hrdinského skutku úplně šílí.“

„A to má být co?“ zeptal Steven.

„Prý jste ve věznici navštívil Davida Littlea a odebral mu vzorek na analýzu DNA. Stěžují si, že vzbuzujete všeobecný dojem, že při předchozím vyšetřování došlo k chybě.“

„To je teda rychlost,“ ušklíbl se Steven. „Právě proto totiž volám. Hodlám skutečně nechat zopakovat testy DNA. Čistě proto, abych měl klid v duši. Kromě toho bych byl radši, kdyby zkoušky provedli někde tady, abych vzorek nemusel posílat do Londýna. Proto

potřebuji kontakt na nějakou nezávislou laboratoř v okolí, která nemá nic společného s policií. Doufal jsem, že mi Sci-Med pomůže.“

„Ale nemyslíte si, že by Little mohl být nevinný, že ne?“ otázal se nadřízený.

„Upřímně řečeno, nevím, co si mám o tom všem myslet,“ svěřil se Steven.

„Ale analýza DNA jasně prokázala…“

„Nezvratný důkaz, já vím,“ skočil šéfovi do řeči Steven. „Pořád stejná písnička. Přesto mám pocit, že je v případu Summersová něco špatně. Proto se pokouším dokázat, že vyšetřování proběhlo tak, jak mělo. A právě tady narážím na potíže. Pořád mi zbývá spousta otazníků.“

„Dobrá,“ povzdechl si Macmillan. „Zařídíme otestování vašeho vzorku a dáme vám vědět. Ještě něco?“

„Potřeboval bych zjistit veškeré údaje o člověku jménem John Merton. V čase Juliiny vraždy pracoval v soudní laboratoři. Když Leea vykopli, také odešel a chvíli pracoval na lékařské fakultě. Jenže pak se někam odstěhoval a tady stopa končí.“

„Vynasnažíme se vám vyhovět,“ ujistil ho šéf.

Poté Steven zatelefonoval doktoru McDougalovi, vrchnímu patologovi soudní laboratoře v Edinburghu, aby ho požádal o poskytnutí vzorku semene odebraného z těla Julie Summersové.

„Osobně proti tomu nic nenamítám,“ zazněla poněkud nechápavá odpověď. „Vyskytl se nějaký problém?“

„Doufám, že ne,“ přiznal vyšetřovatel.

„Troufám si tvrdit, že nejste jediný,“ mínil patolog. „Ráno jsem se v novinách dočetl o smrti doktora Leea a jeho manželky. Dokonce mi volal nějaký novinář a ptal se, zda se k tomu nechci vyjádřit.“

„A vyjádřil jste se?“ vyzvídal Dunbar.

„Pouze v tom smyslu, že jsem toho člověka neznal.“

„Ještě něco. Až si přijedu pro ty vzorky, mohl bych si znovu promluvit s Carol Bainovou?“ Steven by se rád přeptal na Johna Mertona.

„Vyřídím jí, že ji navštívíte.“

Steven upřesnil, že se v laboratoři zastaví v odpoledních hodinách. Potom vytočil číslo Petera McClintocka z policejního

ústředí ve Fettes. Otázal se ho, zda by s ním o polední přestávce nezaskočil na pivo a sendvič do hospůdky v Inverleith Row.

„Teda ukazovat se v těchto dnech po vašem boku není zrovna návod na slibnou kariéru," poznamenal McClintock. „Prádelna od rána nehučí ničím jiným."

„Cože?"

„Aha. Já zapomněl, že vy jste Anglán," chechtal se detektiv. „Víte, v dobách, kdy mužský byli ještě pořádní chlapáci a ženský jim za to byly vděčný, se chodilo prát do veřejných prádelen. Skotské hospodyně se tam potkávaly a pochopitelně drbaly ostošest."

„Prima. Co takhle pivko?"

„V jednu. Budu ta šťabajzna v blonďatý paruce, co na potkání přísahá, že jméno Dunbar v životě neslyšela."

Takže Stevenovi nezbývalo nic jiného, než nějak zabít hodinku času. Sedl si a pokoušel se logicky uvažovat o všech detailech, které ho na případu Summersová tolik znepokojují. Cítil, že nemůže jinak. S oficiálním prohlášením, že mu na celé věci něco nesedí, dlouho nevystačí. Příště musí Macmillanovi nahlásit nějaký konkrétní údaj. Neušel mu poněkud kousavý podtón šéfova hlasu. I on musí být vystaven tlaku svých nadřízených.

Fakta jsou prostinká. Little byl shledán vinným na základě přímého nezvratného důkazu – analýzy DNA. Třebaže se snažil oběť po činu omýt, specialisté ze soudní laboratoře zajistili v těle Julie Summersové stopy jeho semene. Na druhé straně chybí podpůrné důkazy a Little neustále tvrdí, že dívku nezavraždil. Když s ním Steven hovořil v Barlinnie, zdálo se mu, že nelže.

Naproti tomu Hector Combe přesně odpovídá profilu pachatele. Dokonce se i k činu přiznal, což je v příkrém rozporu s výsledky testů DNA. Podle pastora Lawsona i on mluvil velice přesvědčivě. Mimoto věděl o zlomených prstech ubohé holčiny. Tvrdil, že jí je zlámal poté, co ho poškrábala na tváři. Little měl v době zatčení na těle pouze jediný škrábanec – údajně od kočky. Zatímco Combeovi zůstaly na líci tři jizvy. Ronald Lee se sice dušoval, že výsledky rozboru biologického materiálu, odebraného zpod nehtů oběti, potvrdily účast Davida Littlea, jenže usvědčující vzorky byly zničeny.

Steven si v duchu děkoval, že se rozhodl pro opakovanou zkoušku DNA. Viděl v ní klíč ke všem záhadám. Jedině ona zpečetila Littleovu vinu a dokazovala, že Combe lže.

Když Dunbar uháněl v terénním voze na schůzku s McClintockem, ozval se mu operační důstojník ze Sci-Medu. Oznámil mu, že centrála zajistila provedení analýzy DNA na edinburghské univerzitě. Rozbor provede pracovnice katedry molekulární biologie pověřovaná prací na utajovaných zakázkách. Právě jí má Steven předat dotyčné vzorky. Vyšetřovatel kolegu požádal, aby mu údaje zaslal písemně. Zrovna řídil. Díky hustému provozu nebylo kde zastavit a zapsat si poznámky.

„Ještě by s vámi chtěl mluvit pan Macmillan," oznámil mu důstojník.

Steven si přidržel mobil u ucha ramenem, jelikož v té chvíli potřeboval obě ruce, aby odbočil do vedlejší ulice, kde hodlal zaparkovat. Vysloužil si tím znechucený pohled a vrtění hlavou od jakési chodkyně, která se právě chystala přejít silnici. Omluvně se na ni usmál.

„Kdy hodláte vzorky odevzdat?" otázal se šéf.

„Dneska odpoledne," odvětil Steven. Nechápal, proč se nadřízený ptá.

„Kdyby nové laboratorní testy nepotvrdily, že vrahem Julie Summersové je David Little…," spustil váhavě Macmillan, „pak přirozeně musíme kauzu znovu otevřít a vyvodit patřičné důsledky…"

„Ale?" pobídl ho Steven.

„Ale když analýzy potvrdí, že sperma patří Davidu Littleovi…"

„V tom případě mě poprosíte, abych přestal prudit lidi a vrátil se zpátky do Londýna," doplnil Dunbar.

„Máte nějaké námitky?"

„Vlastně ne," přiznal tázaný. Chápal, že se šéf ocitl v těžkém postavení. Věděl, kdy má přestat rozhoupávat loď.

„Dobrá," povzdechl si Macmillan. „Takže si rozumíme. Zase se ozvěte."

McClintock už čekal v hostinci v Inverleith Row. Seděl u rohového stolu, popíjel pivo a živil se sendvičem, takže si Steven koupil to samé a přisedl si k němu.

„Tak co, dostanu pozvánku na slavnostní otevření?“ pravil detektiv s plnou pusou, přičemž kolem sebe prskal kousky sýra.

„Čeho?“

„Soukromé soudní laboratoře doktora Stevena Dunbara.“

„Velmi vtipné.“

„Ale chystáte se přece zopakovat analýzu DNA?“

Steven přisvědčil.

„Heleďte,“ McClintock se k němu naklonil. „Vím, že starej Ronnie byl prvotřídní packal, ale prokrista netvrďte mi, že se dopustil nějaký křivárny a všechno byl od začátku podvrh.“

„Kdybych o ničem nepochyboval, neusiloval bych o nové testy.“

McClintock přestal žvýkat a udiveně se zadíval na Stevena. „Hergot, no jo,“ zašeptal. „Vy si opravdu myslíte, že to na Littlea hodili.“

„To jsem neřekl,“ bránil se Dunbar. „Ale něco tu smrdí.“

„Podle vás tu něco smrdí,“ opravil ho detektiv. „A na základě čeho jste najednou ochotnej kydat špínu na všechny kolem sebe?“

„Na nikoho nic neházím, jenom vám povídám, že mi na tomhle případu něco nesedí,“ trval na svém Steven. „Snažím se nějak dokázat, že je mé tušení správné, ale přes všechno úsilí mám pocit, jako bych v červenci pátral po loňském sněhu. Vzorky zmizely. Laboratorní protokoly také. A když se na ně zeptám zodpovědného patologa, někdo ho následně shodí do strže. Co jiného mi zbývá? Jedině nechat zkontrolovat testy DNA.“

„Bude na tom dělat McDougal?“

„Ne.“

„Vy tady nikomu nevěříte, že ne?“

„Důvěra je jako osud. Ani najedno se nedá spolehnout.“

„Co po mně teda chcete?“ otázal se McClintock.

„Chtěl jsem vám osobně vysvětlit, proč a do čeho se pouštím. Doufal jsem, že mě pochopíte.“

„A zároveň zjistíte, co si o tom myslej místní poldové,“ podotkl McClintock.

„Ne,“ oponoval Steven. „Vím, co si o tom myslí. Už telefonovali do mé domovské centrály.“

„Dobrá,“ broukl detektiv. „Takže si dávejte majzla, abyste neparkoval na zákazu stání. Jinak schytáte doživotí.“

Steven se mdle pousmál. „Kdysi jste se zmínil, že se kancelář státního zástupce zdráhala spoléhat na důkazy předložené Leeovým týmem. Říkal jste, že je žalobci u soudu pokud možno nepoužívali.“

McClintock přikývl. „Jak jsem povídal, prohráli kvůli nim spoustu případů, který byly jinak jasný jako facka. Stávalo se pravidlem, že jakmile u soudu získávali body, chytil se obhájce některého laboratorního triku a rozcupoval ho na cucky. A žaloba najednou neobstála. Gauner byl volnej a všichni ostatní vypadali jako blbci.“

„Nemohl byste mi obstarat nějaké takové kauzy?“

„Taky je znovu otevřete?“

„Člověk nikdy neví,“ pravil ledově Steven.

„No to mě podrž. Vy tedy máte žaludek, Dunbare. Jo, obstarám vám je. Nic jinýho mi nezbejvá. Chlapíka, jako jste vy, si nejni radno rozházet. To pak by taky jeden mohl jít rovnou do hajzlu, že jo?“

„Takže jsme domluveni?“ optal se pro jistotu Steven.

„Uvidím, co se dá dělat.“

„Ještě pivo?“

„Radši kafe.“

Jakmile se vrátil zpátky k autu, zkontroloval Steven, zda mu přišla textová zpráva ze Sci-Medu, o niž požádal. Potom vytočil zaslané číslo, patřící edinburghské univerzitě, a požádal o spojení s doktorkou Susan Givensovou.

„U telefonu.“

„Jmenuji se Dunbar. Předpokládám, že centrála Sci-Medu už s vámi mluvila.“

„Přesně tak, doktore. Máte ty vzorky?“

„Právě pro ně jedu. Mohu vám je předat dnes odpoledne?“

„Ve dvě mám poradu, takže někdy po třetí. Řekněme ve tři třicet?“

„Dobrá, v půl čtvrté jsem u vás,“ přisvědčil Steven. „Najdu vás v Ústavu buněčné a molekulární biologie, místnost číslo devět set dvacet tři?“

„Ano. Když pojedete po Mayfield Road a projedete branou číslo čtyři, je to ta budova s věží po levé straně.“

Potom Steven zamířil do soudní laboratoře. Okamžitě ho uvedli do McDougalovy pracovny. Rázem vycítil, že patolog už není tak přátelský jako dřív.

„Nechal jsem pro vás všechno připravit,“ pravil lékař s chabým úsměvem a strčil Dunbarovi do rukou polystyrénový kontejnerek se žlutou pečetí. „Jsou tam dva vzorky spermatu a výplach získaný z bukálního výtěru Davida Littlea. Jsou uložené v drceném ledu. Předpokládám, že už jste zajistil další potřebné kroky.“

Steven přisvědčil, aniž by cokoliv vysvětloval.

„Nemůžu vám popřát hodně štěstí, protože jste mi oficiálně nevysvětlil, o co vám jde. Rovněž nebudu předstírat, že bych nebyl schopen vykonat potřebné zkoušky sám. Upřímně řečeno, vlastně doufám, že se prokáže, že tady zbytečně marníte čas.“

„Díky za otevřenost,“ zubil se Steven.

„Ještě něco byste měl vědět,“ prohlásil náhle McDougal.

„Co?“

„Včera jsem byl diskrétně požádán, abych osobně provedl analýzu stejných vzorků.“

„Kým?“

„Lidmi, kteří mají na hlavách pořádné množství másla.“

A?“

„Odmítl jsem.“

„Mohl jste si to dovolit?“

„To brzy zjistím.“ Patolog se nervózně usmál.

„Proč jste odmítl?“

„S tím, co se tu odehrávalo v době působení doktora Leea, nechci mít vůbec nic společného. Netoužím se zodpovídat z následků. Sázím na to, že nikdo nestojí o další rezignaci vedoucího místní soudní laboratoře, což by jistě přililo olej do ohně a vzbudilo nežádoucí pozornost.“

„To zní rozumně,“ přikývl Steven. „Takže oba doufejme, že po uskutečnění těchto rozborů zůstane máslo tam, kde zrovna teďka je, a nebude se dál rozmazávat.“

„A tím to zhasne,“ souhlasil McDougal. „Nechtěl jste ještě mluvit s Carol Bainovou?“

Steven přitakal a lékař se omluvil s tím, že pro ni dojde.

Laborantka mu předvedla stejně afektované chování jako minule. Usedla stylem královny, důstojně zkřížila nohy a uhladila si sukni. „Co pro vás mohu udělat, doktore?“

„Vyprávět mi o Johnu Mertonovi,“ odvětil prostě.

„Co přesně by vás zajímalo?“ otázala se klidně.

Steven zauvažoval, zda ji vůbec někdy něco rozhodí. Dokonale se ovládala. Kdykoliv s ní mluvil, měl pocit, že hovoří prostřednictvím satelitního telefonu. Jenže v ženině případě šly zpožděné odpovědi na vrub pečlivé sebekontrole. „Všechno. Můžete třeba začít tím, kde se nachází v současné době.“

„Obávám se, že se toho ode mě příliš nedozvíte. Jak už jsem vám řekla, John odtud odešel poté, co se doktor Lee odebral do penze. Nějakou dobu pracoval na lékařské fakultě. Ale jen krátce. Pak už jsem slyšela jenom to, že se snad zařídil pro sebe. Víc opravdu nevím.“

„V jakém oboru začal podnikat?“ vyzvídal Steven.

„Lituji, ale netuším.“

„Co kdybyste zkusila hádat?“

Carol pokrčila rameny. „Nevzpomínám si, že by měl nějaké záliby nebo koníčky. Snad jenom počítače. Proto bych odhadovala, že jeho současná profese bude souviset s výpočetní technikou a vědou. Víc vám rozhodně neřeknu.“

„Posledně jste se zmínila, že John Merton osobně dohlížel na laboratorní práci doktora Leea. Hlídal, aby toho mnoho nepopletl, napravoval škody, zkrátka ho nespouštěl z očí.“

„Přesně tak,“ přikývla Carol.

„Proč?“ otázal se Steven. „Proč se tak namáhal?“

„Nejsem si jista, zda rozumím vaší otázce,“ odvětila laborantka.

„Pokud někdo někoho kryje, musí k tomu mít důvod. Buď se jedná o projev přátelství nebo prosté quid pro quo. Zajímá mě, do jaké kategorie podle vašeho názoru spadal John Merton.“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlela,“ přiznala Carol. „Domnívám se, že spolu dobře vycházeli, to ano, ale určitě se nikterak nestýkali v soukromí. Jak už jsem povídala, nikdy jsem o tom neuvažovala.“

„Co předpokládáte, že by se stalo, kdyby Merton přestal Leea krýt?“

Carol se na chvíli zadumala. „Domnívám se, že určité záležitosti by se jen urychlily.“

„Třeba by tím laboratoř jen získala?“

Slečna Bainová se nespokojeně zavrtěla. „Jsem toho názoru, že ne,“ prohlásila nakonec. Bezmocně rozhodila ruce. „Kdo ví, jak by to nakonec dopadlo? Co se stalo, stalo se. Po bitvě je každý generálem.“

„Avšak ani Johnu Mertonovi se pokaždé nepodařilo zakamuflovat omyly svého šéfa, že?“ zeptal se Steven.

„Ne,“ souhlasila Carol. „Občas mu něco uteklo, čehož pohotově využívala obhajoba. Což nám bylo pochopitelně nepříjemné.“

„To znamená, že zločinci odcházeli od soudu nepotrestáni?“ vyzvídal vyšetřovatel.

„Ano,“ špitla Carol. „Ale John nemohl být všude.“

„Ale jinak zvládal svoje úkoly skvěle?“

„Bezpochyby.“

„Nepožádal tedy o místo vedoucího laboratoře poté, co Lee odešel do důchodu?“

„Ne.“ Slečna Bainová rezolutně zavrtěla hlavou. „Stejně by je nedostal.“

„Proč ne?“

„Neměl dostatečnou kvalifikaci.“

„Aha. Co tedy vystudoval?“

Carol na něho unaveně pohlédla. „Nemám tušení. O studentských časech nikdy nehovořil. Mám za to, že měl titul bakaláře přírodních věd, tak jako většina z nás.“

„Nestudoval tedy soudní lékařství?“

„Zpočátku není třeba. Do laboratoře nastupuje velké množství absolventů z různých biologických oborů, a když se osvědčí, je jim nabídnuto další studium.“

„Aha. Dobrá. Děkuji vám za pomoc, slečno Bainová.“

Když vycházel z budovy soudního lékařství, mrkl Steven na hodinky. Do schůzky se Susan Givensovou mu zbývalo čtyřicet minut. Cesta na univerzitu potrvá pouhých deset. Proto se zastavil na kávu v nejbližším hotelu. Naservírovali mu ji na stříbrném podnose společně s talířkem křehkého pečiva.

Hotelová hala zela ve tři odpoledne prázdnotou. Využil proto situace a se šálkem v ruce procházel rozlehlými prostory a kochal se směsicí různorodých uměleckých artefaktů, které hotelové haly z nějakého neznámého důvodu obvykle obsahují. Představoval si, že kdesi existuje sklad, v němž budoucí hoteliéři nakupují tuto diskutabilní výzdobu na kila. „Čtyřicet kilo něčeho viktoriánského, prosím.“

Přesunul se k velkému oknu a zadíval se na parkoviště, které kdysi bývávalo rozlehlým ovocným sadem. Zbytkem zanedbané zahrady s přerostlými jabloněmi se táhly křivolaké chodníčky. Některé směřovaly k rozbitému skleníku. Z pohledu člověka uvyklého pořádku vypadal sad uboze a zpustle. Avšak i zde se příroda hlásila k životu. Na propletených, dávno neprořezaných větvích se nalévaly pupeny. Stromy se probouzely ze zimního spánku. Za několik let tu po lidském diktátu nezbude ani stopa. Nešlechtěné rostliny zvítězí nad škvárou sypanými cestičkami i stěnami z pálených cihel. Ve srovnání s nimi totiž mají jednu výhodu. Mají DNA. Nevyčerpatelnou reprodukční sílu. Neživé předměty s ní rozhodně nemohou soupeřit.

Jedenáct

Susan Givensovou zastihl při rozhovoru s jakýmsi studentem čínského původu. Jak se ukázalo, šlo o pomocnou vědeckou sílu.

„Za okamžik se vám budu věnovat,“ usmála se doktorka na Stevena.

Ten se zatím kochal ohromujícím pohledem z okna její pracovny. Přímo před ním se tyčil starobylý edinburghský hrad. K příchozímu doléhaly útržky konverzace.

„Křivka ukazuje vysoký nárůst," drmolil dychtivě mladík.

„Stejně jako u kontrolní skupiny," opáčila Susan a kritickým okem zkoumala dva grafy, které držela před sebou.

„Ale zase ne o tolik," hájil se Číňan. „Myslím, že dosažený výsledek je dostatečně výmluvný."

„Kontrolní skupina nevykazuje tak výrazný nárůst proto," vysvětlovala mu trpělivě Susan, „protože jste výsledky zakreslil v jiném měřítku. Nejspíš byste měl nálezy znovu vyhodnotit a zaznamenat ve stejném poměru. Potom s největší pravděpodobností zjistíte, že mezi oběma skupinami není žádný významný rozdíl."

Brýlatý mladík opustil pracovnu s nosem zabořeným do papírů. Susan za ním pečlivě zavřela dveře a s úsměvem se obrátila k návštěvníkovi. „Neustále mě udivuje, kolik lidí vidí jenom to, co sami chtějí vidět, ačkoliv nic takového ve skutečnosti neexistuje."

Stevena její úsměv dočista odzbrojil. „Nejedná se tedy o průlomový objev?"

„Ani zdaleka ne."

Susan Givensová byla pohledná, asi pětatřicetiletá štíhlá tmavovláska s jemnou olivovou pletí. Šířila kolem sebe ovzduší důvěry a zdání, že přetvářku a faleš vycítí i za mlhavé noci na sto honů.

„Bylo mi řečeno, že pro vás mám analyzovat nějaké vzorky."

Steven jí předal polystyrénový kontejner. „Obsahuje vzorky spermatu odebrané z těla znásilněné a zavražděné dívky. K činu došlo před osmi lety. Dále je tam vzorek bukálního stěru odebraný ve stejné době muži, jenž byl později usvědčen jako pachatel. Díky shodě výsledků obou testů vyfasoval doživotí." Potom vytáhl z kufříku další balíček. „Toto je další z bukálních výtěrů toho člověka. Osobně jsem ho včera odebral. Potřebuji se ujistit, že všechny tyto vzorky skutečně patří jedné osobě."

Susan je převzala. „Máte důvod se domnívat, že došlo k chybě?"

„Mám a nemám," připustil.

„A já už si myslela, že ve výmluvách excelují jenom moji studenti.“

Dunbar se zazubil. „Promiňte. Pravda je taková, že ve skutečnosti nemám proč pochybovat. Ale při vyšetřování došlo k tolika zmatkům, že zkrátka nemohu zůstat v klidu. Musím se ubezpečit, že nedošlo k omylu.“

„Říkáte, že se zločin odehrál před osmi roky?“

„Ta dívka, Julie Summersová, byla uškrcena v lednu devatenáct set devadesát tři.“

„Jenom přemýšlím, na jaké úrovni jsme tehdy byli s analyzováním DNA,“ mračila se Susan.

Steven otevřel kufřík a vytáhl fotografie gelů, pořízené v soudní laboratoři. „Patologie tehdy vyrukovala s tímhle. Žaloba se o ně opřela jako o nezvratný důkaz.“

„Jsou skutečně dobré,“ připustila s obdivem Susan. „Vlastně jsou až moc dobré. Netušila jsem, že už tehdy měli software…“

„Software?“

„Chápu, že to nic neznamená, ale nechce se mi věřit, že by takhle ostré snímky vznikly pouhým ofotografováním laboratorních gelů. Mějte mě třeba za krajně podezřívavou, ale zdají se mi nějak moc čisté. Rozhodně je musel někdo zkorigovat – někdo jim digitálně pomohl. Podle mého názoru je kdosi upravil pomocí Adobe Photoshopu nebo nějakým podobným počítačovým programem.“

„Naznačujete mi, že byly pozměněny?“ Stevena se zmocnilo vzrušení.

„To bych možná trochu přeháněla,“ připustila Susan a dál si obrázky bedlivě prohlížela. Tentokrát za pomoci lupy. „Nejspíš je někdo jen vyčistil. Čistě Z estetického hlediska.“

„Je to běžná praxe?“

Susan pokrčila rameny. „Počítačové zásahy se provádějí častěji, než jsou zasvěcení ochotni připustit. Pokud se jedná o pouhé zvýraznění ostrosti či drobné korektury, je všechno v pořádku. Pochopitelně, pokud by někdo do snímku pomocí programu něco přidal nebo naopak ubral, pak by se jednalo o vědecký podvrh.“

„Lze něco takového jednoduše provést?“ zajímal se Steven.

„Až neskutečně snadno,“ odvětila Susan. „Digitální svět má na rozdíl od toho reálného nedozírné možnosti.“

„Vím, jak bývá pokušení někdy silné. Zejména ve vědecké laboratoři, kdy přítomnost jednoho jediného proužku na zkoumaném gelu může znamenat vzrušující objev nebo také nic,“ přiznal Steven.

„Ovšem dopad může být skutečně strašlivý,“ poznamenala Susan. „Když badatele přistihnou při švindlování, má po kariéře.“

„Setkala jste se někdy s někým, kdo to zkusil?“ vyptával se Steven.

„Vědecké podvrhy k téhle práci jaksi patří,“ mínila lékařka. „A zdaleka se netýkají pouze horlivých studentů, kteří hledají všemožné zkratky. Na tomto poli už ztroskotala nejedná renomovaná vědecká kapacita. Na vině je většinou vrozená či v průběhu života získaná arogance. Někteří výzkumníci věří svým teoriím tak silně, že velkomyslně přehlédnou neuspokojivé výsledky prováděných zkoušek a klidně vyrukují s každým pochybným podpůrným důkazem. Frustrace často vede k záměrné manipulaci s daty. Účel světí prostředky, jen když podpoří zastávanou teorii. Právě proto musíme své práce nejprve obhájit před komisí a teprve potom je můžeme zveřejňovat ve vědeckých časopisech.“

„Je před ní lehké obstát?“

„Ne,“ přiznala Susan. „Alespoň se na veřejnost nedostanou naprosté nesmysly. Kromě toho má věda vlastní bezpečnostní klauzule.“

„Které to jsou?“

„Věda je konzervativec s velkým K. Pokud se pokusíte publikovat nějaký zásadní a přelomový objev, vědeckým kapacitám se to nebude zamlouvat. Proto bude každý detail vaší práce rozpitván příslušným odborníkem, který si na vás řádně posvítí. Zaměří se na každý pomyslný chlup, na jehož základě vám může výzkum zatrhnout. Stručně řečeno – odbyté a podvrhnuté výsledky neobstojí, a tak by to také mělo být. Avšak je tu i opačná strana mince. Jestliže se objeví revoluční názor, jenž zahraje vědeckým kapacitám do noty, bude to mít jeho autor o mnoho jednodušší. Taková práce projede kontrolním aparátem jako po másle. Lidé holt vidí jen to, co chtějí vidět.“

Steven přikývl.

„Takže nyní si můžete tipnout, co z devadesáti procent obsahují vědecké časopisy," ušklíbla se kysele Susan.

„Nic převratného, že?" zkusil to Steven.

„Přesně tak," smála se Susan. „Do puntíku nabízejí ješitným kolegům to, co chtějí slyšet, a opakovaně potvrzují dávno prověřené teorie. Někteří učenci bez ustání omílají staré známé písničky a s minimálními obměnami ustavičně vykřikují jedno a to samé. Ale co můžete čekat ve světě, kde se vědecký přínos hodnotí počtem otištěných článků?"

„Ve vašem podání to zní dost bezútěšně," poznamenal Steven. „Ale domnívám se, že lepší systém jsme nikdy neměli."

„Neměli," připustila Susan, „ale nepochází z něj nic přínosného."

„Jak obtížné by bylo zfalšovat testy DNA?" otázal c Steven.

„Pokud se ptáte na to, zda lze pozměnit gelový obraz, aby vypadal jako analyzovaný vzorek jiného Člověka, řekla bych, že je to nemožné. Struktura DNA je velice individuální."

„Nikdo se o to nikdy nepokusil?"

„Pokud já vím, tak ne."

„Co kdyby někdo vyfotografoval jeden gel dvakrát a prohlašoval, že snímky pocházejí ze dvou odlišných zdrojů?"

„Všem by bylo okamžitě jasné, že se jedná o jediný vzorek. V každém polyakrylamidovém gelu naleznete charakteristické stopy. Souvisí to s procesem přípravy. Něco takového rozpozná i student prvního ročníku."

„Co kdyby byla ona typická znamení odstraněna za pomoci softwaru, o němž jsme se bavili před chvílí?"

„Bývá jich tolik, že by pachatel jistě nedokázal vyretušovat všechny. Stačila by jediná prohlídka pod lupou a všechno by se provalilo."

„Dobrá," přikývl Steven. „Takže pokud vámi provedené testy prokážou absolutní shodu, je onen muž bezpochyby vinen."

„Jestliže se DNA z vámi odebraného bukálního vzorku shodne s DNA spermatu, potom můžeme prohlásit, že stoprocentně pochází z těla stejného člověka – ledaže by měl někde identické dvojče, pochopitelně," vysvětlila Susan.

„To nemá.“

„V tom případě mi tu nechte vaše číslo a já se vám ozvu.“

Steven měl ze schůzky se Susan Givensovou dobrý pocit. Udělala na něho dojem dokonalým profesionálním chováním a její prohlášení, že analýzu DNA je téměř nemožné zfalšovat, ho podivuhodně uklidnilo. Po návratu do hotelu na něj v recepci čekala velká obálka z manilského konopí. Kromě jména se na ní skvěl výrazný nápis DO VLASTNÍCH RUKOU. Podle dobrozdání ženy za přepážkou ji doručil poslíček.

Steven si zásilku odnesl na pokoj. Třebaže melodramata nesnášel, nejprve ji přidržel proti světlu a potom pečlivě ohmatal prsty. Usoudil, že obsahuje pouze papír. Uvnitř nalezl šest okopírovaných stránek formátu A4 a malou kartičku, na níž stálo pouze: „Od někoho, kdo si zatraceně dobře uvědomuje, že musí zůstat v anonymitě.“ Poslední slovo bylo dvakrát podtrženo. Steven se usmál. Dokumenty obsahovaly podrobnosti tří případů, kdy obžaloba neuspěla jenom proto, že důkazy předložené soudní laboratoří vedenou doktorem Leem neobstály u soudu. McClintock se vyznamenal.

Steven se rozhodl, že si během večera spisy prostuduje, ale nejprve brnkne dcerce do Dumfriesshiru. Příští sobotu by měl přijet na pravidelnou čtrnáctidenní návštěvu, a tak se chtěl přeptat, co by s ním ráda podnikla.

„Co takhle plavání?“ navrhla švagrová Sue, dříve než si stačil promluvit s Jenny. „Všechna tři děcka nedávno zhlédla dokument o Rudém moři. Uchvátil je natolik, že uvažují o kariéře mořských biologů. Tedy tohle je bere tento týden, ale příští? Kdo ví?“

„To by šlo,“ culil se Steven. „Co kdybych je vzal do bazénu v Dumfries a potom s nimi zašel na oběd? Ty a Richard byste si zatím mohli třeba obstarat nákupy v Glasgowě, pokud byste chtěli.“

„Určitě přijedeš?“ pochybovala Sue.

„Samozřejmě. Ukážu se v pátek večer. Potom probereme detaily.“

„Už se moc těším. Teď ti předám dámu tvého srdce.“

Po kratičké pauze se ozvala Jenny. „Ahoj taťko. Chytil jsi tento týden nějaké zlé lidi?“

„Zatím ne, brepto,“ odvětil Steven. „Ale pořád to mohu napravit. Je teprve středa. Jak to jde ve škole?“

„Dobře, teda myslím,“ odvětila dcerka. „Představ si, že paní Henryová o mně řekla, že jsem panovačná.“

„To zcela určitě nejsi.“ Steven měl co dělat, aby nevyprskl smíchy.

„Jenom proto, že jsem Robertu Hannayovi oznámila, že neumí nakreslit loď. Šel na to úplně špatně. Doopravdy to neumí. Čestně, taťko.“

„Občas rychleji mluvíš, než přemýšlíš, brepto.“

„Tomu nerozumím.“

„V životě není leckdy snadné určit, co je špatné a co správné, Jenny. Pomohlo by ti, kdybys dřív, než něco řekneš, popřemýšlela o pocitech toho druhého.“

„Ale já jsem mu musela povědět, že ten komín kreslí na špatnou stranu. Vypadalo to hloupě.“

„Jde o to, jak jsi mu to sdělila, Jenny. Co když to přišlo Robertovi líto?“

„Vždyť jsem mu pomáhala,“ trvala holčička na svém. „Nechovala jsem se panovačně.“

„Co když se mu zdálo, že se mu posmíváš?“

„Určitě ne,“ bránila se trucovitě Jenny po minutové úvaze.

„Vždycky se vyplatí napřed zamyslet, než něco plácneš, brepto.“

„Ano, taťko. A taťko, víš už, čím budu, až budu velká?“

„Budu hádat. Už to mám… Mořskou biložkou?“

„Ale jak to…?“ zajíkala se malá. „No jo. Prozradila ti to tetička Sue!“ Jenny se zachichotala.

„Máš pravdu,“ potvrdil Steven. „A právě proto půjdeme v sobotu do bazénu.“

„Opravdu? No to je bájo! A můžou jít Mary s Robinem s námi? Taky by chtěli být mokří biogolové.“

„Mořští biologové, brepto,“ opravil dcerku Steven. „Jasně že můžou.“

Dříve než se prokousal spisy poskytnutými McClintockem, stačil Steven urazit tři velké giny s tonikem. Pak si pohodlně opřel záda a promnul bolavé oči.

Přesně jak detektiv naznačil. Tři případy se zhroutily, jelikož obhajoba zpochybnila důkazy předložené žalobcem. Všechny pocházely ze soudní laboratoře. Všechny sporné kauzy se odehrály v průběhu jedenácti měsíců a v každé z nich byl za podobné poklesky obviněn protřelý kriminálník s hustě popsaným trestním rejstříkem. Nyní chápal, proč se kancelář státního zástupce zdráhala využít podkladů pocházejících z pracoviště doktora Leea. Takové prohry pro ně musely být více než trapné.

Stejně tak musely být ponižující i pro soudního patologa a jeho tým, dumal Steven. Jediní, kdo se mohli nepokrytě radovat, byli tři obžalovaní a jejich protřelí advokáti. Zlá předtucha obestřela Dunbara ve chvíli, kdy si uvědomil, že obhájcem byl ve všech třech případech člověk jménem Paul Verdi z právnické firmy Seymour, Nicholson a Verdi. Stejný muž hájil i Davida Littlea.

Znamená to vůbec něco?, lámal si nešťastně hlavu, anebo jenom ve všem vidím zlá znamení, jelikož nemám z kauzy Julie Summersové dobrý pocit? Nezdálo se, že by se Verdi pokoušel Littlea z maléru nějak vysekat. Právě naopak. V podstatě se o obhajobu vůbec nepokusil. Svému klientovi přece na rovinu oznámil, že prokurátor má proti němu nezvratný důkaz, takže se mohou odvolávat pouze na přechodné pominutí smyslů.

Avšak tři zde zmiňovaní muži se rovněž provinili, ale díky pochybením v laboratoři odešli od soudu nepotrestáni. Z maléru je vytáhl stejný advokát, který se v případu Davida Littlea ani neobtěžoval upozornit na nedostatek podpůrných důkazů. Dokonce ani nepožádal soud o provedení nezávislé analýzy na jiném pracovišti.

Steven vyťukal číslo mobilního telefonu Petera McClintocka.

„Copak jsem vám neříkal, že mě nemáte volat domů?“ žertoval detektiv.

„Omlouvám se, že obtěžuji,“ kál se Steven. „Povězte mi něco o Paulu Verdim.“

„Kruci. Vy tedy máte nos na průsery,“ ohodnotil jeho snahu McClintock. „Stručně řečeno je to malej posranej křivák s morálkou toulavé kočky. Typický právník mezi právníky, dalo by se říct.“

„Zdá se, že advokáty nemáte zrovna v lásce,“ podotkl Steven.

„Většinou jsou to pěkní parchanti. Vydřiduši, co jdou jen po penězích," bručel Peter. „Občas se mi zdá, že kriminálníci jsou mi milejší. Přinejmenším to nejsou zatracení pokrytci."

„Tak co ten Verdi?"

„Verdi se už právu nějakou dobu nevěnuje. Teda, to co vám teď povím, jsou jen samý drby a pouliční šeptanda, ale povídá se, že prý byl v tichosti nucenej rezignovat. Nyní prosazuje obchodní zájmy našeho města."

„Jako například?"

„Myslím, že tomu říkají zábavní průmysl. Verdi stojí v pozadí bordýlků nazvaných Roztomilé luxusní sauny."

„Ježíšikriste," ulevil si Dunbar.

„Hele, pokavaď se s Verdim a těma jeho kumpánama míníte zaplést, tak si je moc nerozhažte. Oni zase až tak moc roztomilí nejsou."

„Díky za varování. Netušíte, proč jej firma zbavila partnerství?"

„Ne. Tenkrát se všechno děsně tutlalo. Asi proto, že ti takzvaní strážci zákona nechtěli mít nasráno přede dveřma. Seymour a Nicholson je podnik s dlouholetou tradicí. Verdiho přibrali, když byl ještě mladej a nadějnej. Mysleli, že by se mohl specializovat na trestní právo. Zakladatelé jsou dva šedovlasí patriarchové ze staré školy. Takoví místní mafiáni, co se náhodou nenarodili na Sicílii. Pilíře města Edinburghu. Ti dva by mohli učit Billa Gatese, jak se budují sítě. Verdi byl oproti nim šupáček, kterej vyštudoval práva jenom proto, že si jeho matinka, povoláním uklízečka, přála pro synka pohodlnější život.

Zpočátku se Verdi báječně osvědčoval, protože znal dokonale prostředí, z něhož pocházeli jeho klienti. Rozuměl jim. Věděl, jak uvažujou, a chápal jejich pohnutky. Seymour s Nicholsonem se ocitli v nebezpečí pouze jednou a to tehdy, když si troufli zatleskat Redetskému pochodu na Novoročním koncertě. Verdi se vbrzku stal pro syčáky pojmem. Kdykoliv jsme někoho zašili, dožadoval se Verdiho. Upřímně řečeno, ten kluk nám lezl na nervy – teda pokud nás přímo nesral. Většinou totiž dokázal každého grázla dostat ven."

„To byl tak dobrý?"

„Záleží na úhlu pohledu,“ odvětil McClintock. „Verdi věděl zatraceně dobře, že v tom jeho mandanti lítají. Považujete osvobození kriminálníka za potvrzení něčí profesionalitý? Dokázal byste ty sígry hájit, přestože dobře víte, že jakmile se ocitnou zpátky na ulici, začnou znovu prudit?“

„Chápu, co tím myslíte,“ přitakal Steven.

„Dobrá. Jedna věc je však jistá. Pokud pány Seymoura a Nicholsona hryzalo v souvislosti s vítězným tažením doktora Verdiho nějaké svědomí, umlklo v okamžiku, kdy si uvědomili, kolik jim díky němu přibylo peněz. Takže mu nabídli partnerství.“

„Ale něco se zvrtlo,“ napověděl Steven.

„Kolem Verdiho to začalo smrdět ve chvíli, kdy svědkové žaloby začali zčistajasna měnit výpovědi, jenže jsme nemohli nic dokázat.“

„Ale okamžitě vás napadlo, že jim někdo vyhrožuje.“

„Jak už jsem řekl, nenašli jsme na tom pacholkovi jedinej křivej vlas.“

„Možná se o něčem takovém doslechli jeho obchodní partneři, a proto ho vykopli. Slušná pověst nade vše a tak.“

„Snad,“ souhlasil McClintock. „Muselo za tím bejt něco sakra zlýho, když dá dvojka mazanejch advokátů sbohem zlatý huse.“

„Věděl jste, že Verdi obhajoval i Davida Littlea?“

„Jo. A ty tři, vo kterejch jsem vám poslal spisy. Myslíte, že to něco znamená?“

„Momentálně nemám ponětí. Pouze mi nejde na rozum, že advokát Verdiho typu se pustí do obhajoby renomovaného vědce,“ připustil Steven.

„Na co narážíte?“

„Na to, co jste mi právě potvrdil. Verdiho klientelu tvořili zločinci zvučných jmen, kteří mu za služby královsky zaplatili. Na seznamu státem přidělovaných advokátů ho rozhodně nenajdete, tak proč se najednou pustil do obhajoby člověka, který nikdy dřív nepřišel do střetu se zákonem, má na krku hypotéku jako hrom a auto na leasing? Ani z jeho pověsti nemohl mít osobní prospěch. V tu dobu se Little stal veřejným nepřítelem číslo jedna. Zkrátka z takového podniku nemohl mít žádný užitek.“

„Správná připomínka," soudil Peter. „A důkazy proti klientovi byly nezvratné. To mě nikdy nenapadlo. Nemám ponětí, co tím sledoval."

„Zřejmě se ho na to přeptám," připustil Steven. Neušla mu detektivova narážka na předem rozhodnutý proces.

„Hlavně nezapomeňte, co jsem vám řekl o tom zábavním průmyslu," kladl mu na srdce McClintock.

„Nezapomenu a díky za pomoc."

„Nevím, o čem to mluvíte," brumlal detektiv.

Steven si nalil další dávku ginu a padl do křesla. „Sakra," zavrčel. Případ se opět zašmodrchával. Nad osobou Ronalda Leea visel velký otazník. Stejné znaménko se třepotalo nad soudní laboratoří a nyní i nad Littleovým obhájcem. Unaveně zavřel oči a přemítal o dalším kroku. Výsledky od Susan Givensové obdrží až v pátek, takže zítřek by mohl zasvětit Paulovi Verdimu. Nejdřív ze všeho by ale měl navštívit firmu Seymour a Nicholson.

Zalistoval v telefonním seznamu a zjistil, že sídlí v takzvaném Novém městě. Tato čtvrť se rozkládá na sever od hradu. Byla postavena v georgiánském období a v současné době slouží převážně podnikatelům. „Kde taky jinde?" mumlal si pro sebe a poznamenal si číslo společně s adresou v Abercromby Place. Už už chtěl seznam zavřít, když tu ho něco napadlo.

Vyhledal heslo „Roztomilé luxusní sauny" a našel tři záznamy. Jedna se zabydlela v Rose Street, úzké uličce vedoucí paralelně se severní stranou Princess Street, druhá pro změnu v Salamander Street, dole u Leith Docks a poslední v postranní uličce poblíž nádraží Haymarket. Steven si poznamenal všechny adresy. Jen pro případ, že by se rozhodl přeptat Paula Verdiho osobně, proč takový ostřílený právník jako on zvrzal obhajobu Davida Littlea.

Dvanáct

Ve čtvrtek ráno hustě pršelo. Město se odělo do šerého, zasmušilého a bezútěšného hávu. Depresivní počasí, pomyslel si Steven, když se taxík pomalu sunul houstnoucí edinburghskou ranní

špičkou k sídlu firmy Seymour a Nicholson. Rozhodl se, že tentokrát nepojede pronajatým vozem. Těžko by hledal místo k parkování. Dopravní zácpa na západním konci Princess Street už podruhé přinutila auto zastavit. Předení dieselového motoru se snoubilo s bubnováním deště. Kolem kolony vyčkávajících vozů se vznášely bílé obláčky výfukových plynů.

„Co tam ten lempl provádí?“ zavrčel nasupeně řidič, jemuž se zdálo, že autobus stojící před ním prodlévá na zastávce celou věčnost. „Jak dlouho může trvat prodání několika lístků, Kristova noho?“

„Není kam spěchat,“ chlácholil ho Steven.

„To se vám snadno řekne, kámo. Vy si asi můžete v klidu posedět, ale já si musím vydělat na živobytí!“ utrhl se na něho taxikář.

Steven raději zmlkl.

Autobus se nakonec od stanice přece jenom odlepil, což taxikář doprovodil ironickým pohýkáváním. Poté pokračovali do georgiánského Nového města.

„Říkal jste Abercromby Place?“ otázal se řidič.

„Přesně tak,“ přikývl pasažér a doplnil číslo popisné.

„Myslím, že to bude na vopačným konci. Sakra! Vždycky to tak bejvá…“

Vůz odbočil do Abercromby Place. Taxikář se sklonil nad volantem, aby viděl na tabulky na domech. Dál pokračoval krokem, což naštvalo řidiče volva, jedoucího za nimi. Kvůli řadám zaparkovaných vozů je nemohl předjet. Proto svoji nespokojenost vyjádřil alespoň výmluvnou pantomimou, čímž profesionála popíchl k další litanii. „Máš snad ňákej problém, kámo?“ zahulákal skrze otevřené okénko. Nato se obrátil k Stevenovi. „Viděl jste ho? Takoví jsou všichni, co maj volva. Myslej si, že jim patřej silnice!“

Steven nasadil neutrální úsměv a vystoupil. Při placení si nepříjemně uvědomoval, že stále brzdí řidiče za nimi.

„Jenom žádnej kvalt,“ domlouval mu taxikář. „Jen ať si ten blbeček hezky počká.“

Steven podal řidiči desetilibrovou bankovku s tím, ať si drobné nechá. Z chodníku pozoroval, jak se taxík pomaloučku šine podél

zaparkovaných vozidel, s poznávací značkou volva téměř nalepenou na zadním nárazníku. Majitel blokovaného automobilu zuřivě gestikuloval.

Steven se odvrátil od názorné ukázky mezilidských vztahů a pohlédl na impozantní modré dveře právnické firmy. K široké vstupní bráně vedlo několik kamenných schodů rámovaných čerstvě natřeným železným zábradlím. Vyleštěná mosazná tabule příchozí informovala o tom, kdo pracuje ve vznešené budově.

Vchod zůstal pootevřený. Steven rozevřel křídlo dokořán a vstoupil do vydlážděné chodbičky, jež ho přivedla k proskleným dveřím jakoby ojíněným jinovatkou. Avšak za nimi ho do tváře udeřil suchý vzduch linoucí se z elektrických přímotopů.

„Mohu vám nějak pomoct?“ nabízela se dívka sedící za posuvnou skleněnou přepážkou. Steven spatřil příležitost k ověření jisté teorie. Měl totiž zato, že osoby kladoucí tuto otázku v podstatě nikomu pomáhat nechtějí.

„Rád bych mluvil s panem Seymourem nebo panem Nicholsonem. Mohla byste mě ohlásit, prosím?“ požádal uctivě a předem se připravoval na očekávanou repliku. Pochopitelně také zazněla.

„Máte s nimi domluvenou schůzku?“

Přiznal, že nemá, a předložil recepční služební průkaz.

„Moment prosím,“ píplo děvče, zmocnilo se karty a s očima přilepenýma k jejímu lesknoucímu se povrchu odkráčelo pryč.

Steven zaslechl šepot. Nakonec starší ženský hlas prohlásil: „Zařídím to, Marlene.“ A dívka odvětila: „Ano, paní Woodgateová.“ Teorie zůstala nedotčená.

Za skleněným panelem se zjevila obrýlená žena s namodralým přelivem. „Vy jste něco jako policista?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Smím se zeptat, v jaké záležitosti přicházíte?“

„Protipožární opatření,“ lhal Steven.

„Protipožární opatření?“ opakovala úřednice. Zřejmě nevěřila vlastním uším.

Steven přikývl. „Neodpovídá předpisům.“

„Aha. No, podívám se, který z pánů by vás mohl dřív přijmout.“

„Díky.“

Steven čekal jenom několik minut. Potom se opět objevila ona žena a stiskla tlačítko elektronicky ovládaných dveří.

„Pan Seymour vás očekává,“ oznámila příchozímu, když jej odváděla po kobercem potažených schodech do útulné místnosti se třemi vysokými georgiánskými okny vedoucími na Abercromby Street. Od psacího stolu vyskočil patricijsky vypadající muž a mířil k nim.

„Obávám se, že jste mě trochu zaskočil, doktore,“ usmíval se. Blýskal přitom dokonalými zuby. Stevenovi připomínal šviháka z reklamních prospektů, lákajícího seniory na dovolenou pod tropickým sluncem. „Myslím, že jsme zatím neměli s inspektorátem Sci-Med nic společného.“

„Ani nebyl důvod,“ odvětil vyšetřovatel.

„Avšak doneslo se mi něco o nevyhovujícím protipožárním zabezpečení,“ divil se právník. Zdál se být ve střehu i maličko podrážděný zároveň.

„Přicházím v záležitosti, o níž nemusí v recepci nic vědět,“ vysvětlil Dunbar. „Týká se muže jménem Paul Verdi.“

Steven by mohl přísahat, že Seymour na okamžik pobledl. Bleskově se však ovládl a nasadil strojený úsměv.

„V tom vám bohužel nepomůžu. Pan Verdi pro nás už nepracuje. Opustil nás… Počkejte moment… Ano, už před sedmi lety. Rozhodl se změnit profesi a pustil se do podnikání. Takový krok rozhodně vyžaduje odvahu.“

Steven chvíli mlčel. Pečlivě zvažoval slova. „Paul Verdi se tedy vzdal partnerství v renomované právnické firmě, aby se věnoval… Čemu vlastně?“

„To vám nepovím,“ povzdychl si muž a tvářil se přitom nadmíru upřímně. „Povídalo se, že se rozhodl věnovat sportu. Takovým těm fitness klubům, tělocvičnám a podobným nesmyslům,“ doplnil s tím, co očividně považoval za odzbrojující úsměv. „Není to zrovna můj šálek čaje, i když vím, jak jsou podobná zařízení nyní populární. Popravdě řečeno, nestýkáme se. To se občas stává. Sejde z očí, sejde z mysli.“

„Takže vás jistě překvapí, když vám teď řeknu, že Paul Verdi spravuje řetězec ošuntělých masážních salonů.“

Seymour se znepokojeně ošil. „Proč jste doopravdy přišel, doktore Dunbare?“

„Paul Verdi byl podle všeho úspěšný advokát specializující se na trestní právo. Přesto se ochotně všeho vzal a vyměnil vzkvétající kariéru za několik pochybných bordýlků,“ pronesl zadumaně Steven.

Seymour se znechuceně ušklíbl. Ústa se proměnila v přísnou čárku. „Předmět podnikání pana Verdiho nemá se mnou ani mojí firmou nic společného. Pořád jste mi ale neodpověděl na moji otázku. Proč jste přišel?“

„Budu k vám upřímný, pane Seymoure,“ prohlásil Steven. „Domnívám se, že pan Verdi odtud odešel za podivných okolností. Rád bych se dozvěděl, co bylo pravou příčinou jeho propuštění. Mám za to, že souvisí s případem, na němž právě pracuji.“

Seymour se zamyslel. „Pravda je taková, že jsme měli na spoustu věcí odlišný názor.“

„Na jaké věci?“

„Paul byl rozhodně velice úspěšný, ale nad jím volenými prostředky se občas vznášel otazník. Víte, on nebyl…“

„Jedním z nás,“ doplnil tiše Steven.

„Zastáncem obvyklých postupů.“

„Nemluvíte takhle náhodou o zastrašování svědků, pane Seymoure?“

„Povídalo se to,“ připustil právník. „Jednoduše jsme si nemohli dovolit, aby se podobné klepy týkaly naší firmy.“

„Pochopitelně,“ přikývl Steven. Čekal, až se Seymour znovu ujme slova. Nestalo se tak. Proto konstatoval zastřeným hlasem: „Avšak na to, aby člověk rezignoval na podobně významný post, prosté pomluvy nestačí.“

„Myslím, že nechápu, na co narážíte,“ pravil uštěpačně Seymour.

„Museli jste mít v ruce nějaký důkaz, jenž vám posloužil při konfrontaci s Verdim,“ vysvětlil Steven. „Museli jste si být absolutně jisti. Rád bych věděl, čím jste ho nakonec skřípli.“

„Skutečně nevím, o čem to mluvíte,“ hlesl právník. Očividně se proti Stevenovi zatvrdil. Okatě se zadíval na hodinky.

„Ale víte, pane Seymoure. Společně se svým partnerem jste na Verdiho vytáhli něco velkého. Něco, co silně zavánělo zločinem. Ale místo abyste zavolali policii – jak bylo ostatně vaší povinností – slíbili jste mu, že pokud se v tichosti vytratí, budete mlčet. On si tak zabezpečil svobodu, vy jste se na oplátku zbavili horkého bramboru a podnik si uchoval dobrou pověst. Utrpěla jen vámi obhajovaná spravedlnost. Člověk holt nemůže mít všechno."

„Jak se opovažujete?!" rozkřičel se Seymour.

„Ano, opovažuji se," odvětil ledově Steven. „Co kdybyste mi místo běsnění raději povyprávěl, do čeho se Verdi namočil?"

„Už vám nemám co říct," ohradil se tázaný.

„Nebudete z ničeho obžalován. Máte mé slovo."

Seymour o nabídce krátce uvažoval, potom ale rezolutně zavrtěl hlavou.

„Verdi se ujal obhajoby Davida Littlea v případu vraždy Julie Summersové," hodil mu vyšetřovatel další udičku. „Proč?"

Seymour vypadal překvapeně. „Prokázal mu laskavost," pravil udiveně. „Pracovala u něho jeho žena. Byla Verdiho sekretářkou."

Nyní pro změnu zrozpačitěl Steven. „Sekretářka," opakoval nevěřícně.

„Ano. Moc hodná paní. Přistěhovali se z Ameriky. Když zatkli jejího manžela, bylo nám jí i dětí moc líto. Paul jí navrhl, že se ujme obhajoby."

„Ale zrovna se nevytáhl," poznamenal Steven.

„Nedalo se nic dělat. Little se prokazatelně provinil," opáčil advokát.

Steven zadumaně přikývl. Rozhodl se opět změnit taktiku. Chtěl vyvést Seymoura z míry. „Verdi také zastupoval tři protřelé kriminálníky, kteří beztrestně vyvázli jenom proto, že se soudní laboratoř dopustila několika elementárních chyb. Nesouvisely tyto případy s jeho následným propuštěním?"

„Nemám k tomu co říct," odsekl Seymour.

Steven si uvědomil, že s právníkem nepohne. „Dobrá," prohlásil rezignovaně. „Mně pochopitelně nemusíte nic vysvětlovat. Avšak moje předchozí nabídka imunity už neplatí. Až zjistím, čeho se Verdi dopustil, nechám ho zažalovat. Společně s vaší firmou."

Seymour těžce polkl, ale neodpověděl.

Když Steven odcházel, míjel se v předpokoji se starší dámou v kožichu. Neubránil se představě ovce, která se jde nechat oškubat. Na ulici se rozhlížel po taxíku, ale vzápětí si to rozmyslel. Ranní zážitek s řidičem z povolání plus čerstvá ukázka přístupu dalšího profesionála způsobily, že měl na chvíli lidí plné zuby. Radši se nadýchá deštěm provoněného vzduchu a kontaktu s dalšími potencionálně nepříjemnými osobami se na chvíli vyhne.

Přestalo pršet, a tak vyrazil vzhůru po Princesa Street. Edinburghský hrad, tyčící se na skále, halil mlžný opar. Zjištění, že manželka Davida Littlea pracovala pro Paula Verdiho, znamenalo pro Stevena menší šok. Stačilo jen pomyslet, a hned se cítil nesvůj. Sám netušil proč. Není přece důvod, aby personál právnických kanceláří nemohl mít nějaké zaměstnanecké výhody jako všichni ostatní. Při nákupu nemovitostí budou pravděpodobně platit menší daň z převodu, tak jako zaměstnanci bank mají nižší hypotéky a štáb leteckých společností levnější letenky. Tak proč ho pořád znepokojuje skutečnost, že se Verdi ujal obhajoby Davida Littlea?

Protože Verdi je křivák. Seymour víceméně potvrdil McClintockovy domněnky, ačkoliv se zdržel všech podrobností. Verdiho skutečně vykopli. Situace je taková, že přímý důkaz použitý proti Littleovi pocházel z laboratoře vedené notorickým opilcem a u soudu vědce zastupoval bezcharakterní neřád.

Vlhký chlad se zakusoval Dunbarovi snad až do kostí. Zatoužil se zahřát šálkem kávy. Zrovna kráčel po jižní části Princess Street lemované zahradami. Pod starobylým hradem se kdysi rozprostíralo jezero, nyní je to příjemný zelený park. Steven zamířil do zelené oázy, o níž věděl, že poskytla útočiště i několika stánkům s občerstvením.

„Nemáte ňáký drobný, mistře?“ otázal se ho kluk, choulící se před jedním z nich. Nemohlo mu být víc než osmnáct. Vypadal bídně, třásl se zimou. Kolem těla měl obtočenu vetchou přikrývku. Hochův prochladlý spodní ret byl posetý boláky. Steven mladíka obdařil librovou bankovkou a provinilým úsměvem.

„Stejně to prochlastá,“ soudil rozmrzelý kolemjdoucí.

Steven by na něho nejraději zařval: „Sklapni, pokrytče mizerná!“, ale mlčel. Raději narážku ignoroval, koupil si kávu a usadil se k oknu malé kavárny Znovu se rozpršelo. Pozoroval sílící déšť. Proč ho lidská nesnášenlivost a zášť štve už takhle po ránu? Rozčarování z mezilidských vztahů se u něho většinou dostavovalo až po osmé večer.

Usoudil, že pokud se rozhodne dál čenichat kolem Verdiho osudového provinění, bude bývalého právníka muset osobně kontaktovat. A stejně se od něho nic nedozví. Proč by mu měl Verdi něco svěřit? Steven spoléhal na to, že Seymour se bude bát o svou reputaci, avšak ten přesto výslechu odolal. Naopak Verdi nemá co ztratit. Jak ale zjistím, zda není v noře králík, když se bojím vypustit fretku do díry? Vysrkl zbytek teplého nápoje a zavolal McClintockovi.

„Kde najdu Paula Verdiho?“

„Sakra! To nemůžete ani chvilku mluvit vážně?“ bručel detektiv.

„Povinnost volá,“ odvětil Steven. „S tím jeho vyhazovem jste měl pravdu. Ale nemůžu přijít na to, proč hnul partnerům žlučí.“

„Snad si nemyslíte, že vám to Verdi poví?“ vyděsil se McClintock, jako kdyby si nedokázal představit větší hrůzu. „Proč by sakra měl?“

„Možná bych mohl pány proti sobě poštvat,“ mínil Steven. „Přejet klackem po lví kleci a sledovat, co se stane.“

„Dostanete přes prsty,“ prorokoval Peter.

„Za pokus to stojí,“ prohlásil Steven. „Na výsledky laboratorních testů si stejně musím chvíli počkat.“

„To radši popichujte kuřata na východním pobřeží. Určitě je to bezpečnější,“ doporučil mu detektiv. „Co že vás Verdi najednou tak zajímá?“

„Případy, které jste mi předložil, ztroskotaly na odbytých laboratorních zkouškách,“ objasňoval Steven. „Nevěřím, že se jedná o výsledky liknavě odvedené práce.“

„Jistě že je laboratoř zmršila,“ trval na svém McClintock. „Je to tam napsaný černý na bílým.“

„Ano, ale pokud se nad tím zamyslíte, zákonitě dospějete k závěru, že ony proklamované nešťastné shody okolností a omyly ve skutečnosti žádnými přehmaty nebyly.“

„To nechápu.“

„Domnívám se, že na patologii docházelo k záměrnému zkreslování prováděných testů,“ prohlásil Steven.

„Ježíšikriste!“ zalapal detektiv po dechu. Konečně mu začínalo svítat. „Vy jste teda přesvědčenej o tom, že laborka schválně fíxlovala, aby Verdi dostal svoje kunčofty z lapáku?“

„Stručně řečeno – ano.“

„Panebože,“ zamumlal kolega překvapivě uctivým tónem. „Tohle nás předtím nenapadlo. Bavíme se tu o Ronniem Leeovi, ne?“

„Ten je zcela určitě naším horkým kandidátem,“ přitakal Steven. „Zřejmě neměl tak vychlastaný mozek, jak se tvrdilo. Určitě na to musel jít chytře, když dokázal za zády celé laboratoře vyrábět důkazy, které by neobstály před soudem.“

„Kde na něj čekal Verdi s parádně tučným šekem,“ doplnil policista.

„Přesně tak. Je možné, že si Verdi s Leem hráli do noty. Lee nechával v dokazovacím materiálu trhliny a Verdi na ně poukazoval. Takzvaní klienti určitě rádi slušně zaplatili oběma stranám.“

„Kruci, na tom něco je,“ souhlasil McClintock. „V tom případě by Verdi mohl stát za Leeovou smrtí. Třeba se doslechl, že jste se ho vyptával, a znervózněl.“

„Je to možné,“ přisvědčil Steven.

„Ale jak to souvisí s Davidem Littlem?“

„Nijak,“ přiznal vyšetřovatel. „Verdi ho zkrátka obhajoval proto, že Charlotte Littleová byla toho času jeho sekretářkou.

„Fakt? To jsem nevěděl,“ bručel McClintock. „No, aspoň víte, proč si ho Verdi všimnul.“

„Jo,“ hlesl Steven. Znovu si připomněl, že by měl novinky přijímat stejně věcně jako McClintock, a ne se nechat příliš unášet pocitem nejistoty.

„Oukej,“ povzdechl si detektiv. „Tak teda Verdi žije v paláci jménem Silverton Gate. Je to malá exkluzivní zástavba, nějakejch čtyři pět domů na břehu Forthu poblíž Aberlady. Tý jeho haciendě se

říká Aberlee. Stála dobrýho tři čtvrtě milionu. Dostanete se tam po silnicí na North Berwick. Znáte to tím směrem?“

„Já už to najdu,“ přisvědčil Steven.

„Verdiho kšefty se roztáčejí až po západu slunce, takže máte šanci, že ho odpoledne zastihnete doma,“ prohlásil policajt. „A pak že se zločin nevyplácí.“

„Pravda.“

„Dávejte si majzla.“

Steven si stopl taxík a vrátil se zpátky do hotelu. Prostřednictvím svého mobilního telefonu propojil laptop se serverem Sci-Medu a zkontroloval poštu. Žádná nepřišla. Johna Mertona zřejmě zatím nenašli. Mrkl na hodinky. Skoro dvanáct třicet. Nechtěl zastihnout Verdiho u oběda, a tak se rozhodl něco zakousnout v hotelovém baru. Potom ho čeká přibližně třicetikilometrová cesta směrem na East Lothian. Při jídle nahlédl do novin.

Vražda Ronalda Leea se přestěhovala z titulní strany na stranu osm, kde zaujímala několik sloupců. Podle zpravodaje policie pokračuje v pátrání na místě činu a vyslýchá občany Grantownu. Velitel tamější kriminálky odmítl přizvat na pomoc posily ze Strathclyde. Prý na vyšetřování stačí sami. Plátek však jeho prohlášení zpochybnil tím, že upozornil na nezkušenost místního týmu zveřejněním žalostně ubohého seznamu vážných zločinů, k nimž v oblasti došlo za posledních dvacet let.

Před Stevenem se objevila směrovka s nápisem Silverton Gate. Zpomalil a zapnul levý blinkr. Následovala návěstidla zdůrazňující, že se jedná o soukromý pozemek a slepou ulici. Když se po chvíli objevily domy, ukázalo se, že tentokrát McClintock nikterak nepřehánět. Z velikých staveb moderna jen zářila. Architekt nešetřil kamenem, aby dodal svému dílu punc nadčasovosti, ale podle Stevenova názoru byly řecké sloupy v popředí vily Aberlee trochu moc.

Rezidence stála v pořadí jako první a shlížela na moře. Okna na opačné straně směřovala k Fife a kopcům na ním. Hlídal ji dvoumetrový plot s bezpečnostními kamerami v každém rohu. Vysoká tepaná brána nebránila ve výhledu, takže Steven zahlédl do půlkruhu ukončenou příjezdovou cestu vysypanou štěrkem. Před

vchodem parkovalo tmavě zelené BMW série 7 s širokými, frajersky stočenými předními koly.

Steven přistoupil k intercomu umístěnému nalevo od brány a stiskl mosazné tlačítko. Zatímco čekal, vyhrnul si límec až k bradě, aby se uchránil před protivným větrem.

„Ano?“ otázal se ženský hlas.

Steven se zeptal, zda je Verdi doma.

„Kdo jste?“ vyzvídala neznámá.

„Jmenuji se Dunbar. Jsem z inspektorátu Sci-Med.“

„Pan Verdi je zaneprázdněn.“

„Já také. Vyřiďte mu, že jsem tady, prosím.“

Steven se natočil k větru zády a povytáhl si límec ještě o kousek výš.

„Ano. Co se děje?“ ozval se mužský hlas.

„Rád bych se vás na něco zeptal, pane Verdi.“

„Na co?“

Rozhovor s mřížkou vsazenou do kamenné zdi Stevena již unavoval. „Na dobu, kdy jste byl partnerem Seymoura a Nicholsona.“

„Kristepane, to už je strašně dávno.“

„Buď si popovídáme tady nebo na místním policejní stanici. Vyberte si.“

Verdi neodpověděl. Místo toho zabzučel elektronický zámek a cvakla západka. Dunbar si to vyložil jako pozvání a vyrazil k domu. Třebaže považoval řecké sloupoví za přehnané, bledlo ve srovnání se sbírkou klasických soch stojících na trávnících. Steven zpola očekával, že dveře rezidence bude hlídat bájný Minotaurus. Avšak místo něho se objevila žena v nažehleném bavlněném saku, volných bezových kalhotách a zelených holínkách. Přidržela návštěvníkovi dveře a zároveň krotila dva černé labradory, kteří se očividně domáhali pravidelné odpolední procházky.

Žena se nepředstavila. Řekla jen: „Najdete ho tamhle“ a ukázala bradou na jednu místnost v přízemí. Potom ji psi odvlekli ven. Stevena napadlo, že v tomto případě je velice sporné určit, kdo koho tu vlastně venčí.

„Pane Verdi?“ zvolal Steven, když zaklepal na pootevřené dveře.

„Račte dál.“

Z Verdiho se vyklubal nevysoký, módně oblečený chlapík s tmavou kšticí a olivově zbarvenou pletí, svědčící o předcích pocházejících ze Středozemí. Po vyšetřovatelově příchodu se ani neobtěžoval vstát od stolu, pouze zvedl hlavu od dokumentů povalujících se před ním. Tvářil se naprosto neutrálně. „Doufám, že vaše návštěva nepotrvá dlouho,“ prohlásil otevřeně.

„Neměla by,“ pravil Dunbar. „Zajímalo by mě, proč jste rezignoval na partnerství ve firmě Seymoura a Nicholsona. Už jsem si poslechl jejich verzi, teď jsem zvědavý na tu vaši.“

Verdi vytřeštil oči. „Co vám do toho k čertu je?“ soptil.

„Dávám vám šanci se obhájit,“ mínil Steven. „Ti pánové z Nového města k vám mají nějaké připomínky. Rád bych si proto poslechl váš názor dřív, než s vámi zahájím oficiální řízení.“

Přímým obviněním očividně vyvedl Verdiho z míry. Chvíli mu trvalo, než opět nabyl duševní rovnováhy. Dunbar přímo cítil, jak právníkova prvotní arogance každou vteřinou slábne. Nakonec se k němu Verdi důvěrně naklonil a zašeptal: „Tak kdo sakra jste?“

Steven vytáhl služební průkaz, ale bývalý advokát mu jej poslal jediným plynulým pohybem zpátky přes desku stolu. „Nemám vám co říct. Vypadněte.“

„Takže to, co mi napovídal Seymour, je pravda?“

„Seymour vám navykládal úplný hovno,“ vyštěkl Verdi. „A ode mě se dozvíte taky kulový. Do mýho soukromýho života vám, ani nikomu jinýmu, nic není.“

„Pokud se ve volném čase věnujete zločinecké činnosti, pak nám do toho něco je,“ oponoval Steven. „Právě proto jste přece vystoupil z tak dobře rozjetého vlaku. Nebo ne?“

„Ne. Jenom mi bylo blbě z každodenních šarád s partou ochlastů ze soukromejch škol, kteří se celej den baví tím, že si přeposílají nějaký žvásty. Proto jsem vodtamtaď vypadnul. Stačí? Nic jinýho za tím nehledejte.“

„Až na vaše spolky s Ronaldem Leem,“ podotkl vyšetřovatel.

Ačkoliv navenek zůstával chladný, Stevena znepokojil temný záblesk v Paulových očích. Poprvé si uvědomil, jak nebezpečný může tenhleten muž být.

„Nechápu, o čem to mluvíte," ucedil ledově Verdi.

„Mám na mysli tři protřelé kriminální živly, které jste obhajoval, a rozličné nedostatečné důkazy předložené soudní laboratoří, které jste před soudem roztrhal na cucky."

„Na soudním pracovali neschopní lidé," opanoval se právník. „Kdyby Lee nevlastnil vázanku ze správné školy, nakopali by mu prdel už před lety."

„Mně Lee zase tak neschopný nepřipadal," mínil Steven.

„Chčijete proti větru, Dunbare, a já mám moc práce."

„Ach ano. Roztomilé sauničky," poznamenal lékař.

„Jakou že károu jste to přijel?" šklebil se bývalý advokát.

Steven se rozhodl odejít. „Za špinavé peníze si lásku nekoupíte. Ani společenské postavení."

„Táhněte konečně k čertu."

„Mimochodem," zastavil se Dunbar na prahu. „V případě Davida Littlea jste se zrovna nevyznamenal. O co tenkrát šlo?"

„Little dostal, co si zasloužil," odsekl Verdi. „Mnoho lidí si tehdy myslelo, že by zasluhoval trest smrti. Jak bych za takových podmínek mohl vysekat z průšvihu člověka, který byl stoprocentně vinen? Copak to bylo možný?"

„Pochopitelně nebylo," přisvědčil Steven.

Třináct

Po střetu s Paulem Verdim se cítil zle. Na zpáteční cestě do Edinburghu nacházel slabou útěchu v počasí. Přestalo pršet a objevilo se nesmělé slunce. Teplé paprsky mu vždycky přinášely úlevu. Zastavil na pláži poblíž Longniddry a vystoupil. Obdivoval jiskřící vlny, pozoroval racky kroužící mu nad hlavou a osamělého surfaře, který oblečen do neoprénu statečně čelil ledové vodě a studenému větru. Steven zabořil ruce hluboko do kapes a procházel se po vlhkém písku.

Pokus srazit Verdiho na zadek pomocí silné ofenzívy nevyšel. Bezpochyby si však proti sobě poštval nebezpečného protivníka. Steven ve skutečnosti nepředpokládal, že se Verdi zlomí a kápne božskou, ale mrzelo ho, že vůči němu projevil otevřené znechucení a

převahu. Pociťoval je jako projev vlastní slabosti. Jediný klad právě proběhlé schůzky viděl v jasném potvrzení skutečnosti, že mezi právníkem Verdim a patologem Leem existovalo svého času jakési zločinné spolčení. Výraz právníkových očí ve chvíli, kdy Steven vyrukoval s touto teorií, byl víc než přesvědčivý. Určitě je na správné stopě. Ale jak to dokázat?

Steven si těsně u vody nabral hrst oblázků, vybíral ty ploché a házel žabky. Dětinsky se radoval, když placáky poskakovaly po hladině, a počítal, který dorazí nejdál. Avšak náladu mu vzápětí zkazila další dětská zábava, která se mu v podobě říkadla vetřela do podvědomí. Děsivě mu připomněla Hectora Combeho a ubohou Julii Summersovou. „Vařila myšička kasičku na zeleným rendlíčku. Tomu dala… křup! Tomu taky…“ Otřásl se, otočil a zamířil zpátky k vozu.

Právě odbočoval na magistrálu vedoucí kolem jižní části města, aby se vyhnul zácpě v centru, když zazvonil telefon. Ohlásil se McClintock.

„Sedmá velmoc hodlá parádně kopnout do vrtule,“ informoval ho detektiv.

„O co jde?“

„Říká se, že nějakej hajzl z takzvanýho Baru-L si včera vydělal na letní dovolenou. Vykecal novinářům, že hodláte zopakovat Littleovy testy DNA. Zejtra s tím vyrukuje Record.“

„Kruci,“ sykl Steven.

„Prachy jsou holt prachy.“

„Díky za varování.“

„Už jste se seznámil s Verdim?“

„Právě od něho jedu. No, řekl bych, že vánoční pozdravy si posílat nebudeme.“

„Ježíšikriste. Zbejvá vám vůbec ještě někdo, koho jste si proti sobě nepoštval?“ zeptal se Peter.

„Máte pravdu,“ bručel Steven. „Zřejmě mám nejvyšší čas přihlásit se na hodiny asertivity.“ Hovořil veseleji, než se cítil.

„Kdy budete mít ty výsledky?“

„Zítra.“

„Pokud Little zůstane v obraze, radil bych vám s tím okamžitě vyrukovat. Možná to pak nebude tak horký.“

„Udělám to," souhlasil vyšetřovatel.

Ranní noviny Stevena moc nepotěšily. Mračil se nad nimi s druhým šálkem kávy v ruce. Splnily se nejhorší obavy všech policistů. Tisk se opět vrhl na případ Summersová a s dychtivostí sobě vlastní přetřásal stěží zapomenutá opomenutí. Autor článku podrobně vylíčil okolnosti sebevraždy paní Mulveyové a jejího syna a následné rezignace předních aktérů. Obzvlášť šťavnatě vyzněl samotný závěr – zdá se, že kriminalisté přesto pochybili. Opětovné nařízení analýzy DNA s největší pravděpodobností znamená znovuotevření případu. Jeden z bulvárních plátků uveřejnil titulek: „Bude Julie vůbec někdy odpočívat v pokoji?", zatímco jiný u čtenářů bodoval s adresným: „Juliin případ se přešetřuje."

Když se ozval jeho mobil, Dunbar napůl očekával, že se mu ohlásí někdo z policie. Byla to však Susan Givensová z místní univerzity.

„Mám ty výsledky," oznámila stručně. „Nechcete se zastavit?"

Steven potlačil nutkání zeptat se, jak dopadly. Místo toho lékařce slíbil, že u ní bude za třicet minut. Dalším volajícím byl John Macmillan.

„Jak se to proboha mohlo stát?" zeptal se nadřízený místo pozdravu.

„Mám zato, že jste právě viděl skotské noviny," pravil Steven.

„Během poslední hodiny z faxu neleze nic jiného. Jak to zjistili?"

„Prozradil jim to nějaký důstojník z věznice v Barlinnie."

„Ať ho vezme čert."

„Právě se chystám vyzvednout výsledky testů," oznámil Macmillanovi Steven. „To by mělo zabránit dalším dohadům."

„Doufejme, že dodají trochu hodnověrnosti vaším niterným pocitům," bručel šéf, jinak vám to dá policie okrsku Lothian a Borders pořádně sežrat. Až budete něco vědět, tak mi brnkněte."

Cestou k univerzitě zakoušel Steven obapolný pocit. Nedokázal přesně určit, jaká zpráva z úst Susan Givensové by ho potěšila víc. Zjištění, že nález odpovídá předchozí zkoušce, Little je spravedlivě odsouzený a Combe prokazatelně lhal? To by znamenalo konec jeho pátrání, avšak na duši by stále neměl klid. V tomto případu se vyskytlo příliš mnoho pochybení a omylů, což samo o sobě přímo

volalo po dalším prošetření. Zejména možné spojení mezi Paulem Verdim a soudní laboratoří. Nicméně takové vyšetřování nespadá do kompetence Sci-Medu. Steven si netroufal hádat, zda by se edinburghská policie do sporného případu pustila. Naopak kdyby výsledky prokázaly, že Little se ocitl v případu Summersová nevinně, jednalo by se o čítankový příklad justičního omylu a co hůř, takového, který se nedá napravit. Little už přišel o všechno. Jeho život se ocitl v troskách a díky chorobě, jíž se nakazil v base, rychle spěje ke svému konci. Ani tyto vyhlídky nepřinášely Dunbarovi úlevu.

„Dobré ráno," zdravila jej Susan Givensová a podala mu výtisk novin The Herald. „Jak vidím, vaše záměry vyšly najevo."

Steven zašilhal na titulek. „Bude nešťastný případ Summersová znovu otevřen?" Přikývl. „Bez tohohle bych se klidně obešel."

„O to se klidně vsadím," přisvědčila Susan. Přešla k dalšímu pracovnímu stolu a zapnula světelnou skříňku, pomocí níž si lékaři prohlížejí rentgenové snímky. Nevisela na stěně, ale ležela přímo na omyvatelné desce. Na svítící povrch položila vedle sebe dva negativy.

„Profil DNA na levém snímku jsem pořídila z bukálního výtěru Davida Littlea, jejž jste onehdy odebral ve věznici. Pravá fotografie pochází ze vzorků spermatu uskladněných soudní laboratoří."

„Jsou stejné," mumlal Steven. Zobrazené proužky byly na první pohled identické.

„Jsou," souhlasila Susan. „Ten muž je vinen."

Vyšetřovatele znenadání přepadla tíživá únava. Až do této chvíle si neuvědomoval skryté napětí, sužující jeho tělo a popohánějící ho vpřed. Nyní si připadal dočista prázdný. „Tak takhle to tedy je," zašeptal.

Susan přiložila na prohlížečku další snímek. „Toto je výsledek analýzy DNA z původního bukálního steru odebraného Littleovi v čase vraždy. Jak vidíte, i on se shoduje s ostatními. Rovněž byl pořízen za jasných okolností. Nemohlo dojít k záměně."

„Bingo," zamumlal Steven. „Mockrát vám děkuji, paní doktorko."

„Přesto je zde jistá podivnost,“ prohlásila znenadání Susan. Prohodila pořadí fotografií a podala Dunbarovi lupu. „Pokud se na ně bedlivě zadíváte, spatříte něco, čemu říkáme duchové.“

Steven se sklonil a pečlivě zkoumal jednotlivé sekvence. „Myslíte takové ty extra pásky?“

„Přesně tak. Na snímcích, které obžaloba předložila jako důkaz, chybějí.“

„Takže jste měla pravdu, když jste říkala, že obrázky někdo vyčistil?“

Susan pokrčila rameny. „Někdo by mohl namítnout, že nadbytečné proužky jsou kupříkladu výsledkem dlouhého skladování vzorků.“

„Ale vy si to nemyslíte?“

„Jsem toho názoru, že je z původních snímků někdo vymazal,“ mínila lékařka.

Steven se rozpomněl na minulou debatu, kdy si povídali o možných úpravách a podvrzích. Nebál se zeptat znovu.

„To těžko,“ usmála se Susan. „Duchové bývají většinou důsledkem prosáknutí malého množství vzorku z inokulačních nádobek, což se následně projeví jako nevýrazné pruhy vedle hlavní stopy. Zkrátka se jedná o technickou závadu, pokud to tak chcete nazvat. Jenže tyhle jsou jiné. Nejsou to stíny těch původních, jelikož zaujímají odlišné pozice, a také se vyskytují v hlavní stopě.“

„Co myslíte, že to znamená?“ otázal se vyšetřovatel.

„Možná je na vině stáří vzorků.“

„Ale pokud by tomu tak doopravdy bylo, nevyskytly by se na původních gelech a nikdo by je nemusel čistit, nezdá se vám?“

„Dobrý postřeh,“ souhlasila Susan. „Pravda je taková, že jednoduše netuším.“

„Kdyby se v době procesu podíval na původní snímky odborník, domníváte se, že by si všiml dodatečných úprav?“

„Téměř s jistotou,“ mínila Susan. „Tehdy nebyla technologie zpracování na vysoké úrovni, takže dokonale čistá a ostrá fotografie by určitě okamžitě vzbudila podezření.“

„Jenom kdyby se někdo obtěžoval předvolat soudního znalce," bručel si pod vousy Steven, jenž si v tu chvíli vzpomněl, že Verdi dokonce ani nepožádal o předložení nepřímých důkazů.

„Mám to chápat tak, že k soudu nebyl přizván žádný odborník?" vyzvídala Susan.

Steven zavrtěl hlavou. „Myslíte si, že by mohla přítomnost duchů zpochybnit průkaznost předloženého důkazu?"

„Ne," pravila rázně Susan. „Troufám si tvrdit, že zkušený obhájce by se toho jistě chytil, ale vědecký závěr je jasný. Sperma patří Davidu Littleovi. O tom není pochyb."

„Za předpokladu, že je všechno tak jasné," mručel Steven, zatímco si zvětšovacím sklem znovu prohlížel nasvícené fotografie, „pravda leží na dně studny."

„Kdo to řekl?" smála se lékařka.

„To je řecké přísloví," broukl Steven.

„Timeo Danaos et dona ferentes," odvětila Susan.

„Obávám se, že Řekové…"

„Dokonce i když přinášejí dary," přeložila žena. „Virgilius."

Steven se zazubil. „Děkuji za pomoc. Jsem vám opravdu vděčný."

„Není zač. Jsem si jistá, že univerzita za to vaši domovskou centrálu pěkně zkásne."

„Nechcete mi to vyúčtovat rovnou?"

„Takhle to u nás nechodí," usmívala se Susan.

„Tak co kdybych vás pozval na večeři?"

„To by od vás bylo moc hezké," odpověděla lékařka. Počáteční údiv se měnil v ryzí potěšení. „Děkuji vám."

„O víkendu budu pryč – jedu navštívit dcerku do Dumfries, ale v pondělí jsem zpátky. Co takhle v pondělí večer?"

„Prima," hlesla Susan.

Steven jí slíbil, že ještě zavolá, aby se domluvili na podrobnostech, a rozloučil se. Už teď se na schůzku těšil. Susan toho hodně znala a on rád trávil čas ve společnosti chytrých žen. Přirozená inteligence opačného pohlaví na něho zkrátka působila jako afrodisiakum.

Dunbar pouvažoval, koho ze tří zvědavců má o novinkách poinformovat jako prvního. Macmillana, McClintocka nebo Davida Littlea? Nakonec se rozhodl pro bývalého vědce, protože on na to má skutečně nárok, třebaže je mu výsledek dávno lhostejný. O pětačtyřicet minut později už stál v kanceláři zástupce ředitele ve věznici v Barlinnie a slyšel ho říkat: „Myslím, že víme, kdo žvanil před novináři, jenže to nejsme schopni dokázat.“

Steven přikývl. Pozdě brečet nad rozlitým mlékem. Nyní už nemá cenu nikoho obviňovat. „Testy potvrdily, že Little je vrahem Julie Summersové. Rád bych mu to osobně pověděl.“

„Dobrá. Díkybohu za to. Vyhledávání justičních omylů se v poslední době stalo přímo celonárodním sportem. Littlea jsme přestěhovali. Nebyl ve své kůži. Zavolám někoho, aby vás k němu dovedl.“

Steven čekal několik minut. Nakonec se objevil stejný muž jako posledně – dozorce se zaječím pyskem. Steven by se vsadil, že právě on je oním tajemným donašečem, ale nedal na sobě nic znát. Uvažoval, zda ho nepodezírá i vedení nápravného ústavu, a proto ho znovu pověřilo stejným úkolem. Tentokrát nadřízení s únikem informací zřejmě počítali.

Po cestě koridorem se ukázalo, že trestanci mají o situaci vlastní představu. Ze všech stran se ozývalo sotva postřehnutelné: „McGregorovi míří do slunného Španělska! Viva Espaňa!“ a důstojníkovi podezřele znachověly tváře. Steven předstíral, že nic neslyší. V duchu se bavil. Avšak dobrá nálada z něho vyprchala, sotva spatřil Littlea.

Správa zařízení Davida přestěhovala do cely určené nemocným vězňům, které z nějakého důvodu neumístili do nemocnice. Pacient ležel na posteli a zíral do stropu. Mělce, zrychleně dýchal. Zdál se ještě bledší než posledně. Vychrtlý obličej s propadlými tvářemi připomínal lebku.

„To jste vy,“ zaskřehotal. „Přišel jste mi oznámit, že došlo k hroznému omylu?“ Pokusil se zasmát, ale přepadl ho ošklivý záchvat kašle. Stevenovi se zdálo, že slyší, jak nemocnému chrastí žebra. Když se churavý uklidnil, natáhl se po kovové misce na nočním stolku a odplivl si. Vyčerpání a špatná koordinace pohybů vykonaly

své. Pacient se svezl zpátky na polštář, očividně vyčerpaný k smrti. Po bradě mu stékaly krvavé sliny.

Steven si vzal ze skříňky u umyvadla pár chirurgických rukavic a navlékl si je. Potom si posloužil několika kousky buničiny a otřel nemocnému obličej. Použité rukavice i ubrousky vhodil do odpadkového koše s nápisem „Biologický odpad“, ovládaného nožním pedálem.

„Ne, nepřišel,“ přiznal poctivě. „Testy spolehlivě prokázaly, že sperma nalezené v těle zavražděné Julie Summersové patřilo vám.“

Little zoufale zavrtěl hlavou a dál civěl do stropu. „Nemůže být moje,“ zahuhlal. „Neudělal jsem to.“

Steven dál zůstával nezúčastněný.

„Prokrista!“ zahřímal zčistajasna Little, když se pro chvíli vytrhl ze zamyšlení. „Skutečně jsem si dovolil doufat, že přijdete s nějakým vysvětlením. Že někdo něco zvoral či opomněl. A co se nakonec stane? Znovu dostanu přes hubu. Krucifix! Já prostě nemůžu vyhrát!“

Výbuch emocí měl za následek další záchvat dusivého kašle. Steven si opět navlékl rukavice a pomohl jej muži překonat. Držel ho za kostnatá ramena, zatímco Little bojoval s pneumonií, stravující bezbranné plíce. Náhlé cinknutí ho přinutilo pohlédnout do kovové misky. S odporem se zadíval na vyplivnutý zub, který se uvolnil z pacientovy dásně a nyní se koupal v krvavých hlenech. Dásně se stahují a dochází k uvolňování zubů. Takovým způsobem tkáň zareagovala na drastický úbytek pacientovy hmotnosti. „Přivedu pomoc,“ nabídl se Steven.

Little vyplivl trochu krve a prosebně vztáhl ruku. „Ne,“ hlesl a vpíjel se do vyšetřovatele očima, připomínajícíma dvě bezedné tůně. „Jenom vypadněte, ano?“

Steven požádal ošetřující personál, aby na nemocného dohlédl, a vracel se v doprovodu McGregora zpátky do kanceláře.

„Mám zato, že jste pro něj měl špatné zprávy,“ ozval se dozorce. „Fajn. Třeba si ten parchant konečně přestane hrát na ublížené neviňátko.“

„Si,“ přisvědčil Steven, když k nim začalo znovu doléhat tichoučké Viva Espaňa.

Macmillanovi zavolal ze zaparkovaného vozu.

„Otevřeně přiznávám, že se mi ulevilo," poznamenal nadřízený.

„Právě jsem to oznámil Littleovi," přiznal se Steven, „a teď se cítím hrozně."

„Copak jste v něm vzbuzoval nějaké naděje?"

„Nevědomky, ale ano. Z nějakého nepochopitelného důvodu – a proboha, hlavně mi teď necitujte z psychiatrické příručky našich chlapců – se stále upíná k přesvědčení, že je nevinný. Zřejmě ve mně viděl spasitele, na něhož čekal celých osm dlouhých let. Co se mě týče, ověřil jsem si, že testy DNA proběhly v pořádku."

„Postupoval jste v souladu se svým svědomím," pravil chápavě Macmillan. „Nemám vám co vytknout."

„Díky."

„Ale co na to poví policie z okrsku Lothian a Borders, je věc jiná. Už jste jim to oznámil?"

„Zatím ne. Ještě než odsud odjedu za Jenny, spojím se s detektivem inspektorem McClintockem."

„Kdy se vrátíte do Londýna?"

„Uvažoval jsem, že si vezmu začátkem příštího týdne pár dní volna. Rád bych před svým odjezdem poděkoval několika lidem a vysvětlil jim své počiny. Počítám, že se uvidíme ve středu, nejpozději ve čtvrtek."

„Takže případ necháváte plavat?" sondoval opatrně šéf.

„Jak jsme se dohodli," souhlasil Dunbar.

„Ale pořád vám něco nesedí."

„Ano."

„Na shledanou ve středu."

Steven se vracel zpátky do Edinburghu pronásledován představou Littleova vypadlého zubu a pohledem vyhaslých očí, jímž ho žádal, aby vypadl. I kdyby si ten chlap pouze namlouval, že se nedopustil žádného zločinu, v duchu musel být o své nevině naprosto přesvědčený. Musí prožívat učiněné peklo. Ztratil manželku a rodinu, osm let strávil v samovazbě, trpí rozvinutou formou AIDS a najednou si přijde nějaký Dunbar, doktor Steven Dunbar, lékař, jehož prvořadou povinností je uchránit člověka utrpení, a svým

nepodloženým rýpáním celou situaci ještě zhorší. Klidně se dá hovořit o kopání do poraženého ležícího na zemi.

V hotelu Steven zalezl nadlouho pod sprchu. Doufal, že vlažná voda z něho spláchne všechno emocionální bahno, v němž se v průběhu dne ráchal. Sklonil hlavu, zavřel oči a zaposlouchal se do šumění vody bubnující mu do ramen. Ševelení sprchy na chvíli přehlušilo neodbytné myšlenky. Pokoušel se alespoň dočasně upokojit zjitřené nitro, aby dokázal vyklouznout z role pochybami zatíženého vyšetřovatele a přeměnit se ve veselého tatínka malé Jenny. Rád by teď pronikl do jejího ničím nespoutaného světa, kde nežijí příšery typu Hectora Combeho a Davida Littlea. Zítra ji odveze společně s dvěma dětmi Sue na plovárnu v Dumfries a stane se z něj naprosto obyčejný otec a strýček. Takový měl plán. Jenže nejdřív musí zavolat McClintockovi. Raději telefonát dlouho neodkládal. Posadil se na kraj postele a s mobilem u ucha si frotýroval vlhké vlasy.

„Díkybohu za to," spustil McClintock, sotva jej Steven seznámil s novinkami. „Ulevilo se mi tak, že vám to nemůžu ani vypovědět. Dokonce vám ani nedám sežrat, že jsem vám to říkal od samého začátku."

„Jste velice laskavý," ušklíbl se Steven. „Co kdybychom spolu ještě zaskočili na pivko?"

„Jasná zpráva. Oznámíte to taky novinám?"

„O to je už postaráno."

„Zaplaťpánbu. Hele, neberte si to tak. Měl jste pravdu. V případu Summersová skutečně došlo k mnoha přehmatům. Hlavní však je, že jsme nezašili nevinného člověka."

„Stejně by stálo za prověření, jaký měl Paul Verdi vztah k soudní laboratoři za vedení doktora Leea," prohodil Steven.

„Ještě si o tom promluvíme," bručel detektiv. „Co takhle dneska večer?"

Steven se omluvil a vysvětlil, že má namířeno do Dumfriesshiru. Až se vrátí, brnkne mu a domluví se.

Dál se věnoval praktickým rituálům, patřícím k pravidelným změnám životního stylu. Místo tradičního obleku si natáhl černé levisky a tričko Nike. Na nohy si obul sportovní boty stejné značky,

popadl koženou bundu a sportovní tašku a vydal se k parkovišti. Navenek všechno vypadalo o.k., ještě mysl aby spolupracovala. Začátek se zrovna nevydařil. Přistihl se, že si pod vousy brouká Viva Espaňa.

Stiskl tlačítko dálkového ovládání, ale vůz nereagoval. Zkusil to ještě dvakrát a pak si uvědomil, že auto je odemčené. Zřejmě ho po návratu z Glasgowa zapomněl zajistit. Obvykle si sice dává na takovéhle věci pozor, ale dneska má obzvlášť roztěkané myšlenky. Nastoupil a zapnul rádio. Zkusmo projel stanice, aby naladil nějakou přijatelnou hudbu, a teprve potom nastartoval.

Ella Fitzgeraldová zrovna pěla Take the A train, když na něho zpoza zadních sedadel zaútočil jakýsi muž. Cosi mu přitiskl k obličeji. Steven zakoušel pocit, že uvízl obličejem ve svěráku. Jeho pokusy útočníka setřást úspěšně mařila opěrka hlavy. Ve chvíli, kdy změnil taktiku a pokoušel se vypáčit silné prsty, ho obklopila omamná vůně chloroformu. V mžiku otupila Stevenovy smysly. Upadl do bezvědomí.

Čtrnáct

Byl to nádherný sen. Nechával se unášet oceánem pohody, kde nekonečnou blaženost a spokojenost narušovaly jen občasné vlnky štěstí. Obklopovalo jej teplo, světlo a jas, barvy tak neskutečně jásavé a živé, že ho oči rozbolely dřív, než je stačil zaostřit, aby předměty dostaly tvar. Geometrické útvary jako by patřily do jiného světa. V kratičkých záblescích k němu doléhaly útržky představ, křehoučké a pomíjivé jako obrazce kaleidoskopu.

Poté z duhového víření vystoupila dívka. Usměvavá plavovláska k němu poklekla a jemnými krouživými pohyby mu vtírala do hrudníku hřejivý voňavý olej. Nejprve se ho dotýkala pouze bříšky prstů, později celými dlaněmi. Masírovala jej pravidelnými pohyby. Podvoloval se něžnému rytmu, u něhož brzy vypozoroval, kdy dojde ke změně.

Srdce měl naplněné láskou. Usmál se na kouzelnou společnici. Zdálo se mu, že slunce září přímo z něho, a ne z azurové oblohy klenoucí se nad nimi. Zatímco jej diva dál příjemně hnětla, vztáhl

ruku, aby se špičkami prstů dotkl hedvábné blonďaté hřívy a opsal křivku dívčiných opálených ramen. Důvěrně se znali. Vzájemná láska a náklonnost z nich přímo tryskala.

Když se ženiny ruce přesunuly níž, Steven zadržel dech a na oplátku uchopil do misky dlaní její ňadra. Vychutnával si jejich pevnost. Milenka se zarazila, zkušeným pohybem si rozepnula podprsenku a odložila ji stranou. Steven polaskal nehty vztyčené bradavky a svůdnice se zachvěla.

Potom se na něho obkročmo posadila s vševědoucím úsměvem na rtech. Drobné prsty se opět činily mezi mužovými stehny. Steven zasténal slastí a zavřel oči. Na okamžik se nechal unášet zpátky do minulosti. Je mu znovu čtrnáct a Miriam Barnesová ho v Klubu mladých v Patterdale zasvěcuje do tajemství opačného pohlaví. Po páteční diskotéce tu zůstalo několik kamarádů – na oko kvůli úklidu. Ve skutečnosti se všemi zmítaly rozbouřené hormony. Někdo zhasl světla a pustil nějakou hudbu. Někdy uprostřed noci se octl s Miriam ve skladu, kde odpočívalo tábornické vybavení a nějaké hry. Vytvořili si z něj jakési provizorní hnízdo a v temnotě zkoumali svá těla. Miriam mu povolila zip a vklouzla dlaní do poklopce, zatímco on se kochal jejími pučícími ňadry a zvědavými prsty bloudil v dívčích kalhotkách. I ostatní v sále zatím utvořili páry a oddávali se pozoruhodným výpravám na dosud neprobádaná území. A Pink Floyd jim k tomu oduševněle zpívali Wish You Were Here.

Miriam toho večera rozšířila Stevenův svět o zcela novou dimenzi. Několik následujících dní se bez přestání záhadně usmíval. Stal se zázrak. Později už nikdy nezažil onen závratný slastný pocit, že se dotýká hvězd… Až nyní.

Dívka byla mnohem zkušenější než Miriam. Věděla, kterak přetvořit zbrklý sprint v jímavou odyseu.

Šikovnýma rukama i ústy Stevena přiváděla až na samý okraj, aby ho zase nemilosrdně přitáhla zpět. Něco takového už zažil, ale nyní se k němu kupodivu vrátil dávno ztracený pocit neskutečného blaha a zázraku. Tak jako poprvé.

Milenka se zkušeně nadzvedla a zavedla jej do sebe. Třikrát se krátce zhoupla, potom smyslně zakroužila boky. Steven zauvažoval, zda je možné zemřít slastí. Chtěl se krásky zeptat na její názor, ale

nedokázal promluvit. Stejně na tom nezáleželo. Blondýnka se záhadně usmála, výmluvně si přiložila prst na ústa a pokračovala ve svém poslání.

Dospěli k bodu, kdy Stevena přestala pasivita bavit. Mužská přirozenost mu velela, aby převzal vedení. Chtěl pokušitelku cítit pod sebou. Potřeboval ji ovládnout, hluboko a tvrdě se zabořit do vláčného těla a dosáhnout uspokojení.

Vztáhl ruce, aby milenku chytil za ramena, ale ona se odtáhla. Už se neusmívala. Kouzlo pominulo. Dívka mu znenadání připadala cizí, vzdálená a znepokojivě jiná.

Zmatený Steven se na ni nechápavě zadíval. V tu chvíli se sen rozplynul a uvnitř hlavy mu explodovala bomba. Rozkoš ustoupila pronikavé bolesti. Někdo ho shodil z lůžka, dopadaly na něho palčivé rány. Tělo se otřásalo pod náporem kopanců útočících na žebra, do obličeje dopadaly pěsti. Bolest sílila. Oslňující barevná světla se slila do děsivé spirály směřující ke zdánlivě věčné temnotě.

Nádherný sen se změnil v příšernou noční můru. Bolestí se nedokázal pohnout. Při sebemenším hnutí ztýrané tělo strašlivě protestovalo. Postel byla tvrdá a mokrá. Dřela ho do krku. Vlastně to není postel. Je to… chodník. Prší. A nic se mu nezdá.

Steven zamrkal a ztěžka otevřel oči. Spatřil blikající modré světlo. To se v kaluži, v níž ležel, odrážel neon jakéhosi podniku. Vycítil přítomnost lidí, ale nedokázal otočit hlavu. Tupě civěl do louže, po jejíž zčeřené hladině pomalu proplouvaly sem a tam nedopalek z cigarety a obal od žvýkačky. Zvedl se mírný větřík a zase ustal. Když se vyšetřovatel pokoušel určit, která část zuboženého těla to odnesla nejvíc, zaostřil pohled na kopeček mechu rostoucí ve spáře chodníku. Vzdálené nezřetelné zvuky se zvolna přetavily ve slova.

„Kurňa, já nevěřím vlastním vočím,“ prohlásil chlapský hlas. „Víš, kdo je ten maník?“

„Ne, dávám se podat,“ pravil znechuceně druhý.

„Nikdo jinej než ten zatracenej doktor Steven Dunbar.“

„Děláš si srandu?“ vykřikl druhý muž o poznání zvědavěji. „Že by tady pánko velkomožný z královskýho Londýna líbal dlažbu?“

„Přesně tak. Jen se podívej. Jeho Veličenstvo inspektorát Sci-Med osobně.“

Steven se mezitím zcela probral. Uvědomoval si, jak mu kdosi šacuje kapsy a vyndává doklady. Toužil se zvednout, jenže to nešlo. Přihlížející si všimli jeho chabých pokusů a přidřepli k němu. Konečně pochopil, o koho jde. Policajti. Dokonce ucítil krém na boty a protivný pach zvlhlých keprových kalhot.

„Jen klidně lež, kámo,“ doporučil mu jeden z nich. „Ambulance už je na cestě. Dostals parádní nakládačku.“

„A zaslouženou,“ připojil se druhý.“

„Teda jestli je pravda to, co se povídá, Santini si tě vychutná. Chlape, chlape. Teda kámo, já skoro cítím povýšení ve vzduchu.“

Policisté se rozchechtali a narovnali se.

Steven nechápal, co je tak pobavilo. Zkusil zvednout hlavu a požádat je o vysvětlení. Sotva slyšitelná slova se utopila v kvílení záchranky, z níž vyskočili dva zdravotníci, a strhli tak pozornost na sebe.

Celkové vyšetření ukázalo, že Steven neutrpěl žádnou zlomeninu. Odmítl uložení na nosítka a za pomoci lékařů se hrabal do útrob sanitky. Poslední věc, kterou zahlédl těsně předtím, než se za ním přibouchly dveře, byl fialový neon na stěně budovy. „Roztomilé luxusní sauny.“

„Měl jste štěstí,“ pravila mladá lékařka ve voze.

Steven nechal klesnout víčka. Byl si skálopevně jistý, že kdyby spadl do mlýnku na maso a přišel o všechny údy, vždycky se najde někdo, kdo pronese to samé.

„Žádná fraktura,“ pokračovala přísně se tvářící žena. „Jenom pohmožděná žebra a nějaké ty modřiny a škrábance. Alespoň nebudete nějakou dobu provádět vylomeniny. Přesto bychom si vás raději nechali přes noc v nemocnici na pozorování. Čistě pro jistotu. Tloukli vás do hlavy, proto provedeme příslušné testy. Nemáte ponětí, jak dlouho jste byl v bezvědomí?“

„Kolik je hodin?“ otázal se Steven.

„Plus mínus dvě ráno.“

„Od šesti včera večer.“

„Cože?“ zvolala lékařka. „To myslíte vážně?“

„Poslední, na co si pamatuju, je, jak nasedám v šest večer do auta. Někdo mě popadl zezadu za krk, no a pak… pak jsem se probudil v louži.“

„Nuže, po zranění hlavy občas dochází ke krátkodobé ztrátě paměti. Brzy si pravděpodobně rozpomenete i na zbytek událostí. Mezitím by si s vámi rád promluvil někdo od policie. Cítíte se na to?“

Steven přikývl. V průběhu čekání na výslech si přejel prsty po stažených žebrech a opatrně prozkoumal rozbitý obličej. Kdykoliv nahmatal potlučené místo, sykl bolestí. Zrovna počítal stehy nad pravým okem, když do pokoje vstoupili dva vyšetřovatelé v civilu.

Ani se neusmáli. Velice blazeované se představili. V tu ránu byl Steven ve střehu.

„Moc vám toho nepovím,“ přiznal. „Útočníka jsem neviděl. V podstatě jsem vůbec neměl šanci.“

„My dobře víme, kdo vás napadl,“ prohlásil vševědoucně starší z policajtů, přičemž výsměšně mrkl na svého kolegu. Stevena popadl vztek.

„Kdo?“

„Ti pánové, co vás… řekněme trochu zkrotili, jsou vyhazovači z Roztomilé sauny poblíž Haymarketu. Podle nich jste se choval neuctivě k jedné z tamějších slečen poté, co vám předložila účet za šmajchlování. Prohlašují, že jste dívku surově napadl a oni ji pouze bránili. Zkoušeli to s vámi po dobrém, ale vy jste si hrál na drsňáka, takže neměli jinou možnost, než vás krapet zmáčknout. Ona dotyčná masérka, jistá slečna Tracy Mansonová, vás hodlá žalovat za napadení.“

„To je absurdní!“ zvolal Steven. „Nikdy jsem tam nebyl.“

„No bodejť, dobrá,“ chlácholil ho mladší z detektivů, ryšavý mládenec s tváří připomínající fretku. „Jaká je tedy vaše verze? Pokojně jste se koukal na televizi, pak vás napadlo se trochu projít, přičemž jste úplně náhodou zakopl ve dvě ráno na chodníku před saunou?“

Steven ho probodával pohledem.

„No tak, doktore,“ ozval se žoviální fretčí šéf. Očividně měnil taktiku. „Měl jste po šichtě, tak jste se šel kapánek povyrazit.

Naprosto to chápeme. Jsme přece chlapi, ne? Jenom se vám to drobet vymklo z rukou. Takové věci se stávají. Připíšou vám na účet všechny možné prkotinky a vyženou cifru do astronomických rozměrů…“

„Přestaňte,“ sykl Steven. „Neznám žádnou Tracy Mansonovou. Žádný účet neexistuje a v Roztomilé sauně jsem v životě nebyl. K napadení došlo včera večer okolo šesté, když jsem nastupoval do auta. Víc si nepamatuju.“

„To nezní dvakrát přesvědčivě,“ ušklíbla se fretka.

„Začínáte mě štvát, synku,“ ucedil Steven ledovým tónem.

„Dost, Robertsi,“ napomenul mladíka nadřízený. „Nesmíme zapomínat, že doktor Dunbar je náš kolega a stojí za ním jeho domovská centrála.“

„Přesně tak, šéfe,“ posmíval se fretčí ksicht.

Steven sevřel pravačku v pěst, čehož si bystrá fretka pochopitelně všimla. „Tuhletu ochutnala Tracy Mansonová?“ otázal se vážně. „Nějaké to bití, aby byla hodná?“

Dunbar se měl co držet. Avšak alespoň navenek se ovládl a zeptal se mrazivě: „Vznášíte proti mně obvinění?“

„Zatím ne,“ odvětil inspektor. „Dosud nejsme s pátráním u konce. Ale neodjedete nikam, že ne, doktore?“

Po jejich odchodu Steven tiše zaklel. Natáhl se zpátky na polštář. Co se to ksakru děje? Ve dveřích se opět objevila ta mladá lékařka. Z identifikačního štítku se dozvěděl, že se jedná o doktorku Cynthii Reevesovou. Ptala se ho, jak se cítí.

„Hůř,“ zavrčel.

„Jak to?“

„Ztratil jsem přehled o několika hodinách svého života a nelíbí se mi, čím je někteří lidé hodlají zaplnit. Zkrátka jsem nasedl do auta a pak si nepamatuju jedinou zatracenou věc.“

„Vzpomínáte si, kam jste měl namířeno?“

Steven se na moment zamyslel. „Panebože! Jel jsem za svojí dcerkou Jenny. Ježíšikriste! Sue s Richardem mají určitě starost, kde jsem. Domluvili jsme se, že ráno vezmu děti do bazénu. Musím jim zavolat a vysvětlit, co se stalo.“

„Jenom klid," chlácholila ho Cynthia. „Vezměte to hezky po pořádku. Jsou tři hodiny ráno a celý svět spí."

Steven se nechal přesvědčit, aby si odpočinul. Sotva se však maličko uklidnil, vyrojily se mu v hlavě vzpomínky na události uplynulého večera. „Sedl jsem do auta a pak… nic. Na nic si nepamatuju. Ne, počkat! Zápach. Někdo mi přitiskl k obličeji nějakou látku. Chloroform! Ano už si vzpomínám! Byl to chloroform!"

„To by vysvětlovalo ty lehké popáleniny na vašem obličeji," prohlásila lékařka. „Rozhodně nemohly být způsobeny bitím."

Steven uvažoval nahlas. „Ale s chloroformem by nevystačili tak dlouho," mumlal. „Museli použít něco jiného." Začal si pečlivě prohlížet paže, zejména vnitřní část.

„Co to děláte?" vyzvídala Cynthia.

„Hledám vpichy po jehle," sykl Dunbar. Pohyby mu činily značné potíže. „Podívejte se! Tady je to," výskl triumfálně a nastavil lékařce levý loket. Skvěla se na něm nepatrná skvrnka. Položil se zpátky na polštář a Cynthia mu ruku prohlédla. Souhlasila, že se nejspíš jedná o stopu po podkožní jehle.

„Odebrali jste mi po příjezdu do nemocnice krev?" otázal se Steven, jehož vědomí zůstávalo poněkud zamlžené.

„Ano. Je to běžný postup."

„Zjistili jste přítomnost nějaké drogy?"

„Podívám se. Teď si odpočiňte."

Odpočinek bylo to poslední, na co Steven pomyslel. Zvlášť když za sympatickou ženou zapadly dveře on zůstal sám se svými úvahami. Přestože mu podali nějaká analgetika, sužovala ho nesnesitelná bolest. Vycházela však z nitra. Věděl, že ho nechal zřídit Paul Verdi. Jenomže jak mu to dokázat? Místní policisté se z jeho veřejného ponížení otevřeně radují. Musí myslet dopředu a předvídat každý protivníkův tah.

Netrvalo dlouho a došel k závěru, že tentokrát soupeř drží všechny trumfy. Strávil v bezvědomí devět hodin a není schopen prokázat, co se s ním v tu dobu dělo. Může se s nimi klidně hádat, že v Roztomilé sauně nikdy nebyl a žádnou Mansonovou nezná, stejně tím nikoho nepřesvědčí. Zejména když ho našli, jak se válí v louži

přímo před jejími dveřmi. Dovedl si představit, že se porota v soudní síni bude tvářit úplně stejně jako policajt s fretčím obličejem. Svoji nevinu prokáže jedině tehdy, když náležitě doloží, že byl po celou inkriminovanou dobu v bezvědomí a držen proti své vůli na neznámém místě.

Pokud bude mít štěstí, biochemická laboratoř objeví v jeho krvi stopy po droze a poskytne mu přímý důkaz. Co se týče dalšího pátrání, sám neví, kde začít. Nejspíš v autě. Policejní technici by měli být schopni nalézt důkazy cizí přítomnosti. Možná tak získá klíč k útočníkově totožnosti. Životně důležité dále bude prokázat úmysl odjet do Dumfries, čímž zároveň potvrdí přítomnost ve vozidle. Peter McClintock bude určitě vědět, co si počít.

Ráno zatelefonoval Sue, aby jí pověděl, co se přihodilo.

„Panebože Stevene! Jsi v pořádku?“

„Trochu potlučený, ale jinak ano,“ ubezpečil švagrovou. „Děcka jsem asi příšerně zklamal, co?“

„To si piš,“ přitakala Sue. „Včera jsem je schválně nechala déle vzhůru, ale nakonec jsem jim stejně musela říct, že ses zdržel kvůli naléhavé práci, tak aby s tím plaváním raději nepočítaly. Pravdou však zůstává, že jsme si s Richardem dělali starosti. Obvykle totiž vždycky zavoláš.“

„Teď už víš, proč jsem to tentokrát nestihl,“ vzdychl Steven.

„Tušíš vůbec, proč tě napadli?“

„Aby mě mohli falešně obvinit,“ přiznal Steven.

„Z čeho?“

„Z útoku na mladou ženu v edinburghské sauně.“

„Chudáčku,“ hlesla Sue. „O těchto místech jsem už slyšela. Pořádně se to komplikuje. Myslíš, že se to objeví v novinách?“

„Doufám, že ne, ale je to možné.“

„Hlavně ať se to nedostane do celonárodních listů,“ přála si Sue. „Jenny si myslí, že jsi něco jako Batman, který nezlomně bojuje proti zločinu. Policii je doufá jasné, že to na tebe narafičili?“

„Právě tím si nejsem dvakrát jistý,“ přiznal Steven.

„Je mi tě vážně líto.“

„Momentálně se mi nějak nedostává přátel.“

„Podívej, na nás se můžeš v každém případě spolehnout," přispěchala s podporou Sue.

„Já vím a moc vám za to děkuju."

„Kdy se tu ukážeš?"

Steven zapřemýšlel. Připomněl si zklamané dětské obličejíky. Až se probudí, Sue jim oznámí, že plávání se nekoná.

„Dneska večer."

„Copak nejsi v nemocnici?"

„Brzy mě propustí. Přijedu o něco později a do bazénu půjdeme zítra."

„Jseš si jistý?"

„Naprosto."

Petr McClintock se objevil krátce po osmé, zrovna když Steven snídal topinku a čaj.

„Vida, vida, vida," culil se povýšenecky ve dveřích s rukama založenýma na hrudi. „Vy Angláni teda umíte pařit."

„Ještě vy s tím začínejte," postěžoval si Steven. „Už jsem se toho naposlouchal až až."

„Taky na to vypadáte," přisadil si McClintock. Přistoupil blíž a se zájmem si prohlížel Stevenovo zranění. „Tak co se stalo? Teda ne že bych hodlal uvěřit vašemu jedinýmu slovu."

„Včera okolo šesté jsem vyšel z hotelu. Měl jsem namířeno za dcerou do Dumfriesshiru. Někdo si na mě počkal na zadním sedadle auta. Kruci! Mělo mi to dojít, sotva jsem zjistil, že je vůz otevřený, ale nedošlo. Kdosi mi přitiskl na obličej hadr napuštěný chloroformem. Potom si vzpomínám jen na to, jak jsem se probral v louži před jedním z Verdiho podniků."

„Personál sauny tvrdí něco jiného," poznamenal detektiv.

„Ale no tak," ušklíbl se Dunbar. „Dobře víte, že je za tím Verdi. Maličké varování."

„Tvrzení proti tvrzení."

„Snad mi věříte, ne?"

McClintock se významně odmlčel. „Jenže mě přesvědčovat nemusíte a Verdi není v tenhle moment jedinej, z koho by vás měla bolet šiška. Santini větří krev. Domnívá se, že nastal čas odplaty.

Povídá se, že dneska doporučí státnímu zástupci, aby proti vám vznesl obvinění.“

„Ten pomstychtivej mrňavej parchant.“

„Taky o vás tak krásně mluví,“ přisvědčil detektiv.

Steven mu pověděl o stopě po vpichu. „Později bych měl dostat zprávu z laboratoře. Co myslíte, nešlo by ho do té doby alespoň nějak pozdržet?“

McClintock se tvářil pochybovačně. „Santini chce, abyste prošel stejným ponížením jako on a jeho ovečky, a navíc přitom parádně trpěl. Obávám se, že jsem na něho krátkej.“

„Moc dobře přece ví, že jsem nic neprovedl.“

Peter pokrčil rameny.

„Inu, přinejmenším tuším, kde začít s obhajobou,“ povzdechl si Steven. „Co myslíte, ujmou se vaši technici mého auta, nebo mám požádat Sci-Med, aby mi dohodili někoho nezúčastněného?“

„Mohl bych požádat McDougala a jeho lidi. Teda pokud pořád nepochybujete o naší laborce?“

„Ne,“ zavrtěl Steven hlavou. „S McDougalem je všechno v pořádku.“

„Co mají hledat?“

„Důkazy o přítomnosti chloroformu a všechno ostatní, co by mohlo usvědčit toho chlápka na zadním sedadle.“

„To je všechno?“

„Teď mi vyprávějte o těch saunách,“ vyzval kolegu Steven.

„Tak za prvý vám povím, že to nejsou sauny,“ prohlásil McClintock. „Všichni ví, o co jde, ale radnice je nechává na pokoji. Představenstvo města holt zaujalo k prodejný lásce značně liberální postoj. Kromě takzvaných saun holky šlapou některý ulice, ale všem je to fuk. Teda až na ty chudáky, co tam bydlejí, pochopitelně. Ale znáte to. Aby mohl jeden vyhrát, musí druhej prohrát. Takhle to chodí.“

„Co Tracy Mansonová?“

„Neznám, ale můžu se na ni poptat, pokud vás zajímá.“

„Buďte tak hodný,“ usmál se Steven.

„Jedno je jistý,“ prohlásil McClintock, když se chystal k odchodu. „Skutečně jste se dostal Verdimu pod kůži. Zajímalo by mě proč.“

„Doufám, že stejnou otázku si položí více lidí.“

„Kde máte auto?“

„Domnívám se, že stále na parkovišti před hotelem. Pokud tam nestojí, potom nemám tušení.“

„Radši mi ho popište,“ vyzval jej McClintock.

Steven ho požádal, aby mu podal koženou bundu. Vytáhl z ní peněženku a předal detektivovi doklady z půjčovny. „Řekli mi, že nemám opouštět město.“

„Úřední postup.“

„Jenže já chci jet do Dumfries navštívit své dítě.“

„Jste zlobivej kluk,“ broukl Peter.

„Předpokládám, že na mě poštvete zásahovku.“

„Helejďte, dejte mi nějaký kontaktní číslo,“ prohlásil McClintock, „a já kolegy pokud možno trochu zchladím.“

„Díky. Máte to u mě.“

Patnáct

Steven opustil nemocnici krátce po jedenácté. Odnášel si s sebou zprávu o zraněních na hlavě. S ošetřující lékařkou se dohodl, že mu výsledky krevního rozboru pošlou e-mailem, jakmile budou k dispozici. Požádal, aby kopii zaslali i Peteru McClintockovi z policejního ústředí ve Fettes. Do hotelu se vrátil taxíkem. Všiml si, že pronajaté auto nestojí na svém místě na parkovišti. Netušil, zda je dala odvézt policie, či zkrátka zmizelo spolu s únoscem. Rozhodl se, že se raději ptát nebude. Však oni to chlapci nějak zvládnou. Vyhrnul si límec, jak nejvýš to šlo, a rázně prošel halou. Zamířil ke svému pokoji. Telefonicky si pronajal nový vůz, který mu pracovníci půjčovny slíbili přistavit před hotel. Zatímco na ně čekal, zavolal do Sci-Medu, aby nadřízenému sdělil, k čemu došlo.

„Zlámali vám něco?“ zajímal se Macmillan.

„Sebevědomí,“ odvětil Steven. „Když jsem našel auto otevřené, neměl jsem do něho zbrkle vlézt.“

„Chybami se člověk učí," podotkl šéf. „Takže vy se domníváte, že za tím stojí chlapík jménem Verdi a jednalo se o jakési varování?"

„Jsem si tím téměř jist," přisvědčil Dunbar. „Kladl jsem mu nepříjemné otázky, které se mu pranic nezamlouvaly, a tak na mě poštval své gorily. Potom si vymyslel úchvatnou historku o tom, jak jsem řádil v jednom z jeho podniků. Čili nyní je to tvrzení proti tvrzení."

Macmillan zabručel.

„Jenže situace se komplikuje," pokračoval Steven. „Vrchní superintendant Santini, ten, co před vámi tak poslušně klopí uši, v tom vidí příležitost, jak mě potrestat za to, že jsem se přehraboval v jeho špíně. Odsouhlasil, aby mě začali stíhat za napadení asistentky v sauně."

„Krucifix," ulevil si Macmillan. „Čím se můžete hájit?"

„Moc toho není," přiznal Steven. „Devět hodin jsem byl v bezvědomí. Několik lidí vědělo, že mám namířeno do Dumfries, takže jsem měl dobrý důvod nasednout do auta. Příbuzným jsem se ohlásil, takže mě samozřejmě čekali. Možná bych tím mohl dokázat, že jsem rozhodně neměl v úmyslu trávit noc na dlažbě v Edinburghu. Snad se mi podaří doložit i to, že mě zdrogovali. Na paži mám stopu po vpichu. Po převozu do nemocnice mi odebrali krev. Podrobí ji všem biochemickým testům. A pokud budu mít opravdu velikánské štěstí, pak policejní technici objeví něco v mém voze. To je asi tak všechno."

„Já zase učiním, co bude v mých silách, a zatlačím z toho našeho konce," slíbil nadřízený. „Co si ksakru Santini myslí, že dělá?"

„Kdo tenkrát prohlásil, že policajti nejsou lidi?" opáčil suše Steven.

Stačil jediný pohled do zrcadla a Dunbar usoudil, že by měl následky zranění obličeje poněkud zmírnit pomocí kosmetických přípravků, nebo ho Santini navíc ještě obviní z úmyslného plašení koní. Kolem obou očí se mu rozlily černé modřiny, nad jedním z nich se táhla zašitá tržná rána, levou tvář hyzdilo několik boulí. Prokousnutý spodní ret povážlivě otekl. Steven došel k závěru, že spodní část obličeje spolehlivě zamaskuje vysoko uvázaný šátek. Nasadil si tmavé brýle a seběhl do hotelového butiku, kde si koupil

námořnický modrý šátek a vlněný klobouk – jak jinak než s motivem nezkrotného skotského lva. Potom v novém ustrojení sebevědomě vešel do Thinova knihkupectví poblíž nákupního centra Gyle, aby obstaral nějaké dárky pro děti. Vybral si několik publikací o moři a životě v něm. Prodavačka za pultem po něm podezřívavě pokukovala. Očividně nedokázala určit, zda má před sebou pečlivě zamaskovanou filmovou hvězdu nebo obyčejného chmatáka. Dřív než přijala Dunbarovu platební kartu, dožadovala se zodpovězení takových otázek, jako například jaké má směrovací číslo, či jak se za svobodna jmenovala jeho matka.

Do Glenvane dorazil těsně po sedmé. Po dlouhé jízdě se cítil vyčerpaný. Pohmožděná žebra bolela. Byl rád, že může vystoupit z vozu a protáhnout se – byť velmi opatrně. Sue ho zahlédla z okna. Okamžitě vycítila, že něco není v pořádku. Přikázala dětem zůstat v domě a rázně kráčela k autu. Steven sňal tmavé brýle a zazubil se, jak nejlépe dokázal.

„Bože, Stevene, opravdu jsi neměl jezdit," vyděsila se švagrová. „Na smlouvu s Orealem rovnou zapomeň. Možná by tě vzali jako komparsistu do hororu. Musí tě to strašně bolet."

„Vypadá to horší, než to je," chlácholil ji Dunbar. „Co kdybych si vypůjčil nějaký tvůj make-up? Upřímně řečeno, chtěl jsem si cestou nějaký koupit, ale nevěděl jsem jak na to…"

„Počkáme do rána a uvidíme, co se s tím dá dělat," hihňala se Sue. „Co řekneme dětem?"

„Že jsem trošku boural."

„Taťko! Taťko!" volala Jenny. Stála na prahu vchodových dveří a mávala.

„Ahoj brepto," pozdravil ji Steven a znovu si nasadil brýle. „Jak se má moje holčička?"

Jenny si ho nechápavě prohlížela. „Sluníčko nesvítí," pípla rozpačitě.

„Včera jsem si kapánek natloukl kokos," vysvětlil otec a přidřepl před děvčátko. Sundal brýle a poznamenal: „Upadl jsem, až jsem viděl hvězdičky."

„Pane jo," vydechla Jenny a chytila se ručkama za buclaté tváře. „Jsi celý potlučený."

„Za pár dní budu v pořádku, brepto. Hlavní je, že zítra můžeme jít plavat. Omlouvám se za to zpoždění.“

Jenny jako by ho neslyšela. Pozorně zkoumala otcovu zbídačenou tvář.

„Taťko?“

„Ano, brepto.“

„Můžu ti dát pusu, aby ti bylo líp?“

Steven výmluvně zavřel oči a nastavil obličej. Když se ho dotkly vlhké dětské rty, málem mu vyhrkly slzy. „Už je mi o hodně lépe,“ ujistil dcerku. Náhle si připadal velice zranitelný. Postavil se a všiml si Sue, stěží potlačující úsměv. Gestem je zvala dovnitř. „Přinesl jsem vám nějaké knížky,“ oznámil omladině. „Pokud se chcete stát mořskými biology, je nejvyšší čas začít studovat.“

Později, když se děti vybavené neokoukanou literaturou přesunuly do postýlek, nalil Richard tři poctivé dávky whisky a přiložil do krbu další poleno. „Vždycky jsem ti záviděl vzrušující práci, však víš,“ poznamenal upřímně. „Když tě teď pozoruji, asi bych ji dělat nechtěl. Vlastnické právo má zřejmě také své kouzlo.“

„Jen si vzpomeň na všechno to hašteření o výši převodních poplatků,“ namítla Sue. „Mně se tvoje práce docela zamlouvá.“

„V téhle chvíli mi právničina také připadá velice atraktivní,“ přiznal Steven. Pokus o přátelský úsměšek se změnil v bolestný škleb.

„Skutečně jsi neměl jezdit,“ povzdechla si Sue. „Děti by to pochopily.“

„Sliby se mají plnit,“ konstatoval Steven. „Zítra je vezmu do bazénu a všichni si to užijeme.“

„Když myslíš,“ zapochybovala Sue.

„Do vody s nimi pochopitelně nepůjdu – mám zafačovaná žebra. Ale dohlížet ze břehu na ně můžu.“

Richard vyskočil z křesla a chopil se lahve whisky. „V tom případě potřebuješ pořádnou dávku anestetika.“

Ráno Sue zakryla nejhorší ze Stevenových šrámů make-upem, což u dětí vzbudilo bujaré veselí. Přesto se vyznamenala. Po jejím zásahu už Steven nepřitahoval tolik pozornosti, ačkoliv tmavých brýlí se zatím vzdát nemohl. Švagrová s manželem vyrazili na

nákupy do Glasgowa, on s dětmi zamířil do plaveckého bazénu v Dumfries. Cítil se spokojený. Mládež na zadním sedadle vesele švitořila a bez přestání se dohadovala o tom, kdo vydrží nejdéle pod vodou.

Dětská představivost přetvořila mělký konec umělé nádrže v korálové útesy Rudého moře, což Mary okořenila ještě tím, že kamarády přesvědčila, aby pod vodou proplouvali mezi jejíma rozkročenýma nohama. Předstírali, že vstupují do podmořské jeskyně. Jako první se úkolu zhostila Jenny a na výbornou, za což sklidila Maryin uznalý potlesk. Robin však do sestry vrazil tak nešťastně, že uklouzla, přičemž zakopla o Jenny. Všichni tři skončili ve zpěněné vodě a hlasitě se řehtali. Steven si zrovna vychutnával dětské veselí, když zazvonil telefon.

„Tady Peter McClintock. Kde jste?“

„V plaveckém bazénu v Dumfries.“

„Došlo ke zvratu ve vyšetřování,“ prohlásil detektiv.

Z tónu hlasu Steven vycítil, že ho nečeká nic dobrého. „Pokračujte.“

„Ti parchanti se vytasili s videonahrávkou.“

„S jakoupak?“ otázal se Steven.

„Řekněme, že za hvězdu jste na ní vy. Teda vy a Tracy Mansonová, abych dámě neupíral zásluhy.“

„Jenže já jsem tu ženskou v životě nepotkal,“ trval na svém Dunbar.

„To budete u soudu dost těžko dokazovat,“ bručel McClintock. „Mějte na paměti, že ta nahrávka je dostatečně výmluvná. Tu nevoblbnete.“

„Ježíšikriste,“ zahuhlal Steven. „Chcete tím říct, že jsem byl sice zdrogovaný, rozhodně ne však v bezvědomí?“

„To říkáte spíš vy mně.“

„Panebože, vždyť já si vůbec na nic nevzpomínám!“

„Kéž bych dostal pěťák pokaždý, když tuhle hlášku slyším v soudní síni,“ povzdechl si detektiv. „Myslím, že byste se měl okamžitě rozjet zpátky.“

„Večer jsem tam,“ slíbil Steven. Zaklapl telefon. Dobrá nálada se vytratila.

Když se Sue s Richardem vrátili z Glasgowa, byl již připravený k odjezdu.

„Měl sis vzít raději neschopenku," mínila švagrová, když jí oznámil, že se musí vrátit zpátky do Edinburghu.

„Ta by mi teď nikterak nepomohla." Rozloučil se s dětmi s tím, že se objeví, jakmile to bude možné, a znovu pojedou plavat.

„Ale napříště s námi půjdeš do vody," nařizovala Jenny.

„To si piš," usmál se otec.

Na zpáteční cestě ho doprovázelo psí počasí. Západní nárazovitý vítr bičoval silnici proudy deště a nutil řidiče pevně svírat volant. Stevenovi se ulevilo, když dorazil k městu. Rozhodl se zajet přímo na policejní ústředí. Musí zjistit, co na něho mají.

V McClintockově kanceláři dřepěl Santini. Stevenova nálada okamžitě klesla pod bod mrazu.

„Jak se cítíte?" otázal se ho McClintock, aby prolomil nepříjemné ticho.

„Asi jako každý nespravedlivě obviněný člověk." Po tomto prohlášení napětí v místnosti ještě vzrostlo.

Steven zahlédl McClintocka, kterak výmluvně zavírá oči.

Na okamžik se zdálo, že Santini vybuchne. Nakonec se však ovládl a jedovatě poznamenal: „Ukažte doktoru Dunbarovi to video, Petere, buďte tak hodný."

Detektiv vstal ze židle. Právě v té chvíli zapípal jeho počítač. Oznamoval, že přišla elektronická pošta. „Hlášení z biochemické laboratoře. Krevní testy doktora Dunbara." McClintock zmáčkl tlačítko tisku.

Chystal se papíry předat nadřízenému, ale Steven ho předběhl a vyškubl je detektivovi z prstů. Dychtivě přejížděl očima jednotlivé hodnoty.

„Panebože," hlesl. „Divím se, že nemám dočista vygumovaný mozek." Předal zprávu policistům, kteří se do ní zvědavě zahloubali.

„Mohl byste mi to přeložit do lidské řeči?" otázal se Santini.

„Ve hře bylo hlavně LSD," vysvětloval Steven. „Kromě toho do mě napumpovali tři další drogy. Mohli mě tím koktejlem zabít."

„To nic nedokazuje," ušklíbl se Santini.

„Jak můžete prohlásit, že to nic nedokazuje?“ procedil Steven skrze zaťaté zuby.

„Vážně se domníváte, že díky LSD v krvi jste čistej?“ posmíval se Santini. „Sám tvrdíte, že si nic nepamatujete. Jak dokážete, že jste si drogy nevzal sám? Asi rozšířím vznesené obvinění o další paragrafy.“

„Jste vůbec normální, Santini?“ soptil Steven. „Nebo vás každé ráno natahují na klíček jako ostatní vojáčky na hraní?“

„Jen tak dál, Dunbare,“ funěl vztekle vrchní superintendant, ve tváři celý rudý. „Zřejmě vám nedošlo, že vězíte až po uši v maléru, a hodláte se zakopat ještě hlouběji.“ Obrátil se k McClintockovi. „Ukažte mu to video.“

Steven byl přinucen sledovat, jak se beze studu miluje s mladou blondýnou, třebaže, upřímně řečeno, veškeré nezbytné pohyby obstarávala výhradně ona. Během promítání mu táhlo hlavou, že se na snímku tváří spíš jako vesnický idiot, slintající blahem než jako James Bond v honbě za kořistí.

„Bezvědomý doktor Dunbar v akci,“ pošklebovalse mu Santini, „nebo bych asi měl říct uměle vyrajcovaný doktor Dunbar… z neznámých důvodů neschopný vlastní akce.“

Steven na jízlivou poznámku nikterak nezareagoval.

Zoufale si v mysli vybavoval útržky snu, jejž prožíval těsně předtím, než ho zmlátili Verdiho poskoci. Zdálo se mu o neskutečně krásné dívce s olivovou pletí. Souložnice z videa ji připomínala jen vzdáleně. Měla strhané rysy, špatně odbarvené vlasy u kořínků tmavly a připomínaly zplihlou žlutou slámu. Opálení jistě pocházelo ze solária a prostitutčině bledé pleti zjevně neprospívalo. Na krku a vzadu na zádech měla ošklivé červené skvrny. Avšak ženina záda přitahovala Stevenovu pozornost ze zcela jiného důvodu. Proto policisty požádal, aby mu promítli celý film.

„Nakonec nám oznámí, že ten chlápek na pásce není on,“ prohlásil uštěpačně Santini a bujaře zamrkal na McClintocka. Spokojeně se přitom culil.

„Nemohl byste to přetočit o kousek zpátky?“ požádal Steven.

McClintock mu vyhověl.

„Tady! Stopněte to!“

Záběr strnul v okamžiku, kdy kamera mířila přímo na Tracyina záda.

„Jasně," zamumlal Steven. „Mýlil jsem se. Tvrdil jsem, že jsem tu ženu v životě neviděl, ale není to pravda. Viděl jsem ji."

Policisté si vyměnili významný pohled. „Tohle mi vysvětlíte," broukl Santini.

„Objevila se v případu Julie Summersové."

McClintock v předtuše následného výbuchu zavřel oči.

„O čem to tu sakra vykládáte?" vypěnil Santini.

„Ještě před vraždou jste se zabývali pornografickým materiálem nalezeným v osobním počítači Davida Littlea. K prohřešku došlo v Západní všeobecné nemocnici. Tracy Mansonová má na zádech jizvy. Poznávám je. Pocházejí od ran okovanými důtkami."

Santini na okamžik ztratil řeč. Ale skutečně jen na kratičký okamžik. „Vy se prostě před ničím nezastavíte, že ne, Dunbare?" zavřeštěl. „Vršíte jedno nedoložené tvrzení na další, sotva se stačíte nadechnout, co?"

„Rád přemýšlím, superintendante," odvětil Steven. Nečekané zjištění ho povzbudilo.

„Takže vy na základě starých jizev na zádech prostitutky prohlašujete, že figurovala v pornografickém materiálu nalezeném před devíti lety v počítači Davida Littlea? Asi i tohle video znáte nejspíš jenom z doslechu, co?" zuřil Santini.

„Sleduji je poprvé v životě," stál, si na svém Steven. Cítil se bezmocný a bezmocný také byl.

„Tak jak můžete tvrdit, že…?"

„Než jsem se vypravil do Skotska, prostudoval jsem si spis Davida Littlea, který mi připravila domovská centrála. Našel jsem v něm ukázky pornofotek, pocházející z počítače Davida Littlea. Na jedné z nich byla tato dívka."

Santinimu poklesla ramena. Obrátil se k McClintockovi. „Asi byste to měl prověřit."

„Trochu zvláštní, nezdá se vám?" otázal se Steven Santiniho, když Peter odešel.

„A co z toho podle vás vyplývá?" zeptal se do kouta zatlačený superintendant.

Steven se naopak cítil spokojeně. „Paul Verdi vlastní podnik, kde pracuje tato dívka. Paul Verdi je zodpovědný za zbabranou obhajobu Davida Littlea. Neměl byste mi to vysvětlit spíš vy?“ Dovětek: „Zatracenej policajt jste tu přece vy,“ raději vynechal.

Za několik minut se vrátil McClintock. Omluvně pokrčil rameny. „Zdá se, že má pravdu, pane.“

Ukázal nadřízenému sérii fotografií seřazených po dvou. „Na záběrech, toho Littlea vypadá Tracy na osmnáct. Na videu spíš na pětatřicet, ale ve skutečnosti je jí kolem sedmadvaceti. Jizvy na zádech se na chlup shodují.“

„Sakra! Co se tady k čertu děje?“ zavrčel Santini. Steven musel spolknout další škodolibou poznámku, že od toho je přece polda, aby to zjistil.

„Nevěřím, že se tato dívka dostala do Littleova počítače pouhou shodou náhod,“ poznamenal Steven. „V prvé řadě někdo musel umístit tuhle fotku do internetové sítě a jsem si jistý, že to byl Verdi. Tím se vysvětluje i fakt, že měl po mém únosu po ruce kameru.“

„Zatím jsme neprokázali, že se jednalo o únos,“ podotkl Santini. Kyselé hrozny, pomyslel si Steven a z Peterových očí vyčetl, že si myslí to samé.

„Co kdybychom provedli šťáru v Roztomilých saunách, pane?“ navrhl detektiv.

Santini se zatvářil pochybovačně. „Nestojím o to, abych byl nařčen z obtěžování a šikany jenom proto, že naši kluci přistihli nějakého hlavouna in flagranti, mám-li se vyjádřit kulantně.“

Steven kroutil nad velitelovou neústupností hlavou. „Mně šťára připadá jako dobrý nápad.“

Nato se rozdrnčel McClintockův telefon a detektiv jej zvedl. Už už se chystal vyštěknout, že nemá čas, když vtom se zarazil. Sdělení ho nejspíš upoutalo. Zapsal si několik poznámek a volajícímu poděkoval. „Ozvali se ze soudního, pane,“ oznámil. „Výsledky z auta doktora Dunbara. Po hadru napuštěném chloroformem nezůstala nikde ani stopa. Je mi líto.“

Santini se zatvářil spokojeně, Steven naopak sklíčeně.

„Ale našli prázdnou krabici z umělý hmoty. Asi od disket.“

„Ta patří mně,“ upřesnil Steven.

„No, jeden z rohu je zdeformovanej. Tedy odtavený, abych se vyjádřil jejich slovy," pokračoval McClintock. „Některý plasty jsou prej na chloroform citlivý. Podle těch maníků z laboratoře se za zadními sedadly nejspíš někdo schovával a přitom pokapal to pouzdro."

Steven okamžitě střelil očima vzhůru a Peterovi v duchu poděkoval.

„Aha," zamyslel se Santini. „Když to vezmeme kolem a kolem…," odmlčel se, jako by ho píchala samotná slova. „Vypadá to, že jste nám pro tentokrát vyklouzl, doktore."

„Zřejmě jste chtěl říct, že jsem nevinný, že?"

„Co takhle: Konec dobrý, všechno dobré?"

„Co bude s tou šťárou, pane?" dožadoval se odpovědi McClintock.

„No, teď už bychom si ji mohli dovolit," prohlásil Santini a chabě se pousmál. Nyní se tvářil smířlivě. Co kdybyste promluvil se zástupcem ředitele, Petere? Neradi bychom přece někomu šlápli na kuří oko." S těmito slovy se odporoučel.

„Vidíte, jak báječně se všechno vyřešilo," ironizoval McClintock. „Vlítnete s náma do sauničky?"

„To bych si nenechal ujít za nic na světě," odvětil Steven.

„Kdyby nic jinýho, dostanete další příležitost dát Santinimu přes čumák."

„Stále jsem přesvědčený, že zde existuje spojení s případem Julie Summersové."

„Takže jakou zvolíte taktiku? Jste přesvědčenej, že to svinstvo naládoval Littleovi do počítače Verdi?"

„Nejspíš ano," přitakal Steven.

„Ale ta záležitost s počítačem se odehrála ještě dřív, než Verdi toho vědátora poznal," připomněl McClintock. „Ani sauny tehdy ještě neexistovaly. V té době řádně zařezával u Seymoura a Nicholsona."

Steven přikývl. „Ano, ale kdo mu dělal sekretářku?"

„A sakra! Littleova žena."

„Právě tato dáma," souhlasil Steven. „Možná bych si měl udělat výlet do Norfolku a popovídat si s ní."

„Myslíte si, že by v tom mohla být namočená?“

„Je to možné. Až na to, že nechápu, proč by toužila zatáhnout svého manžela do takového skandálu. V tom jsme na tom asi tak stejně.“

„Kdy vyrazíte?“

„Kdy vyrazíte do sauniček?“

„Příprava chvíli potrvá. Řekněme – ve středu.“

„Potom odjedu v úterý. Pakliže bude Sci-Med souhlasit.“

Šestnáct

Jakmile dorazil do hotelu, odmotal si Steven obvaz z hrudníku a dopřál si pořádnou koupel. Opatrně se ponořil do teplé vody a zůstal v ní více než půl hodiny. Až nyní si uvědomil, jak byl ve skutečnosti napjatý a rozrušený z možné obžaloby. Spokojeně odpočíval ve vaně a Miles Davis mu k tomu zpíval Kind of Blue. Život pojednou vypadal mnohem krásnější. Tělo ho sice stále pobolívalo, ale pokud by si měl vybrat mezi tím a duševní trýzní, daný stav mu naprosto vyhovoval. Ani citelné protesty žeber ozývající se vždycky, když se předklonil, aby si dopustil horkou vodu, nebyly ničím ve srovnání s následky škodolibé obžaloby. Co kdyby se o ní dozvěděla Jenny? Santini, ten mrňavej parchant!

Uvažoval, co poví Macmillanovi a kam by ho mohlo dostat nestydaté video s Tracy Mansonovou, kdyby… Hrozivých „kdyby“ bylo tolik, že se neodvážil je domyslet. Potíž tkvěla v tom, že se nacházel mimo dosah Sci-Medu a navíc slíbil, že se okamžitě stáhne, jestliže opakovaná analýza DNA potvrdí Littleovu vinu. Jenže jedna z Verdiho holek se objevila v Littleově počítači. Těch náhod je trochu moc. Doufal, že se mu podaří přesvědčit Macmillana, aby mu povolil sledovat horkou stopu. Santini se k němu zachoval odporně. V budoucnu už nebude brát na místní policii žádný ohled. S chutí proti ní použije každou špínu, kterou se mu podaří vyhrabat. S trochou štěstí bude Macmillan vidět situaci stejně.

Opatrně se osušil – pokožky hrající všemi barvami se ručníkem sotva dotýkal – a opět si stáhl hrudník. Oblékl se a vytočil šéfovo

soukromé telefonní číslo, aby jej seznámil s vývojem událostí. Jak se dalo čekat, Macmillanovi se slyšitelně ulevilo.

„Nechápu, co si ten chlap o sobě myslí?“ prohlásil ostře. „Od někoho v jeho postavení by člověk čekal lepší přístup.“

Steven nesouhlasně zavrtěl hlavou, ale neříkal nic. Dávno se stačil poučit o nečistých praktikách takzvaných bossů. Dospěl k názoru, že právě oni vděčí za své vysoké postavení z větší části právě jim. Zdvořilost, slušnost, zájem o ostatní sloužily pouze jako falešné pozlátko po vyhraných bitvách. Když tihle lidé něco chtěli, používali zásadně zuby a drápy.

„Kdy se natolik zotavíte, abyste se mohl vrátit?“ vyzvídal nadřízený.

„Upřímně řečeno tu mám stále práci. Určitě by bylo zajímavé zjistit, proč mě Verdi vlastně nechal zbít,“ spustil opatrně Steven.

„V tom s vámi nesouhlasím,“ ohradil se šéf, jako by vycítil, že na něj Dunbar hodlá tlačit.

„Nevím, zda si vzpomínáte na pornografický materiál nalezený v počítači Davida Littlea.“

„Vzpomínám,“ přisvědčil Macmillan. „K obžalobě tenkrát nedošlo.“

„Ne. Ale na jedné z fotografií pózovala dívka, s níž jsem měl údajný poměr ve Verdiho sauně,“ vytáhl Steven svůj trumf.

„Víte to jistě?“ otázal se nadřízený.

Steven mu vyprávěl o shodných jizvách na zádech a Macmillan si dlouze povzdechl. „Opravdu zvláštní.“

„Ať o tom přemýšlím, jak chci, u všech zločinů mi vychází jako společný jmenovatel Paul Verdi,“ pokračoval Steven. „A jelikož k incidentu došlo ještě před vraždou, jeví se jako jediné spojení v inkriminovaném čase Littleova manželka Charlotte. Byla tou dobou Verdiho sekretářkou. Nejspíš bych ji měl navštívit. Ale jedině s vaším souhlasem, pochopitelně.“

„Doufal jsem, že už je všeho konec,“ svěřil se Macmillan.

„Já vím. Ale stále tu něco příšerně smrdí.“

„To říkáte pořád.“

Vteřiny se nekonečně vlekly. Macmillan mlčel.

„Dobrá, promluvte si s ní,“ prohlásil nakonec. „Potom se poradíme o dalším postupu.“

Steven položil telefon a zazubil se. Čerta se stará, že to bolí. Přesvědčil se, zda má ve složce novou adresu Littleovy bývalé ženy. Je tam. Pro zbytek večera si udělil volno. Na Sky Sports dávají fotbalové utkání. Koupí si pár piv a pěkně si je vychutná. Usne potom jako dřevo s příjemnou vyhlídkou na volné pondělí. Norfolk má naplánovaný až na úterek.

„Říkal jste někde, kde je šero?“ divila se Susan Givensová, jako by nevěřila vlastním uším. „Nemyslel jste spíš podnik, kde je příjemně a dobře tam vaří?“

„Já vím, že to zní divně, ale důvod pochopíte později,“ přesvědčoval ji Steven. Ráno lékařce zatelefonoval, aby se domluvili na slíbené večeři.

„Začínám o vás pochybovat,“ přiznala Susan.

„Věřte mi, vím, co povídám. Jsem doktor.“

„Já také, takže tituly si odpusťme, ano?“ odvětila pohotově Susan. „Dole v Dundas Street je španělská restaurace. Jmenuje se Los Gemelos. Pokud si vzpomínám, tak tam elektřinou zrovna neplýtvají. Posledně jsem skoro neviděla na jídelní lístek.“

„Beru,“ zubil se Steven. „Vyzvednu vás v sedm třicet, ano?“

„Radši si s sebou vezmu baterku,“ poznamenala Susan a nadiktovala mu adresu.

„Panebože,“ vydechla Susan, když spatřila Stevenovy modřiny. „Teď už chápu, proč vyhledáváte tmu. Co se vám stalo?“

„Přepadení,“ broukl Steven, jemuž se nechtělo nic rozebírat. Susan se s vysvětlením spokojila. Alespoň do té doby, než dorazili do restaurace a za svitu svíček usrkávali Rioju. Čekali na předkrm.

„Takže, stal jste se náhodnou obětí, nebo měl útočník nějaký důvod?“ zeptala se znenadání. Provrtávala jej pohledem.

„Souvisí to s případem, na němž pracuji,“ přiznal Steven.

„Hovoříte o tom brutálním znásilnění a vraždě?“

Přikývl.

„Proč?“

„Chtěli mě varovat,“ prohlásil Steven.

„Ale mně jste tvrdil, že po mnou provedených testech je všechno jasné,“ nechápala Susan.

Dunbar znovu přisvědčil. „Možná jsem se nevědomky otřel o něco jiného,“ poznamenal.

„Božínku. Jsem ráda, že se nemusím nikoho na nic vyptávat,“ otřásla se Susan. „Tlučou vás často?“

„Ani ne.“

Odmlčeli se, zatímco číšník před ně servíroval talíř tapas.

„Proč jste studoval medicínu?“ vyzvídala Susan.

„Z obvyklého důvodu.“

„Touha pomáhat lidem?“ posmívala se lékařka.

„Plnil jsem jen přání svých rodičů,“ culil se Steven. „Nic maminku tolik nepotěší, jako když z jejího milovaného broučka vyroste pan doktor.“

Susan se zachichotala. „Líbí se mi vaše otevřenost. Takže ve skutečnosti jste na medicínu jít nechtěl?“

Dunbar pokrčil rameny. „Když je člověk skoro ještě dítě, rodiče i škola na něj tlačí, aby studoval lékařství, což je v podstatě velice atraktivní obor, snadno se podvolí. Pustíte se do toho, aniž tušíte, že strávíte zbytek života předepisováním pilulek proti depresi, rozřezáváním nežitu nebo jako posel zlých zpráv, jenž oznamuje lidem, že mají před sebou pouhých šest měsíců života. Tahle profese vyžaduje zvláštní druh osobnosti a vyvolených chodí po zemi mnohem míň, než si ostatní myslí. Upřímně řečeno se domnívám, že mezi ně nepatřím. Zřejmě nemiluji své bližní tolik, jak bych měl.“

„Co jste to vlastně za člověka, Stevene Dunbare?“ otázala se Susan.

„Snazší je vyslovit, jaký nejsem,“ usmíval se tázaný. „Často pročítám inzeráty s nabídkou zaměstnání, uvažuji nad požadovaným profilem uchazeče a v duchu se děsím: Panebože! Vždyť já jsem přece pravý opak! Nejspíš jsem zkrátka sobecký samotář.“

„Všichni jsme svým způsobem sobečtí,“ podotkla Susan. „Nemůžeme být všichni jako matka Tereza nebo dynamičtí, flexibilní týmoví hráči, ochotní věnovat sto deset procent svého života kartáčovnám Acme. Někteří z nás dostali do vínku přemíru fantazie a v tom je právě kámen úrazu. Z takových lidí se stávají

takzvaní podvratní živlové. Napadá je totiž spousta otázek, na něž hledají odpovědi, a občas proto zakoušejí pocit viny.“

„A uspokojení,“ culil se Steven.

„Zabýval jste se vůbec někdy klasickou medicínou?“

„Po povinné roční praxi jsem nastoupil k armádě. Věnoval jsem se léčbě v polních podmínkách a občas jsem si hrál s klukama na vojáčky, jak rádi píšou v novinách. Sloužil jsem u elitní jednotky.“

„Vy jste si hrál?“ pochybovala kolegyně.

„Při zpětném pohledu mi to někdy tak připadá,“ připustil Steven. „Ve skutečnosti to bylo vážné.“

Susan malounko potřásla hlavou. „Úplně jiný svět,“ poznamenala. „Proč jste jej opustil?“

„Je jenom pro mladé. Přehoupla se mi pětatřicítka a na mě šly mrákoty při pomyšlení, že bych měl přesvědčovat nějakou farmaceutickou společnost o tom, jaký jsem dynamický, flexibilní týmový hráč se všemi patřičnými superlativy jenom proto, abych si vydělal na živobytí. Bohudík se na mě usmálo štěstí a dostal jsem práci vyšetřovatele se specializací na medicínu.“

„Podle mě to zase takové štěstí není,“ podotkla Susan, jež se sotva vzpamatovala z Dunbarových podlitin.

„Má to i své nevýhody,“ připustil Steven. „Ale je to jedna z mála profesí, kdy mohu pracovat po svém. Dostanu zpřeházenou skládačku a pokouším se ji sestavit dohromady.“

„Asi jste musel změnit způsob uvažování,“ dumala lékařka.

Steven na ni obdivně pohlédl. „Máte naprostou pravdu. Jednalo se o obrovskou a zásadní věc. Musel jsem přestat spoléhat na logiku a osvědčené zkušenosti. Naučil jsem se pohlížet na danou problematiku z rozličných, někdy těžko uvěřitelných úhlů. Očekává se ode mě, že budu předvídat nepředvídatelné, brát v úvahu nemožné, nepřehlédnu sebemenší, zdánlivě nedůležitý detail či nově objevenou skutečnost. Jak to vůbec víte?“

Susan se pousmála. „Připomíná mi to mé vlastní začátky, kdy jsem se rozhodla pro vědeckou práci. Medicína není jedinou oblastí se spoustou lidí na nesprávných místech. Na poli vědy je naprosto stejná situace. Podobně jako lékař má i vědecký pracovník předem zaručený jakýsi společenský status, takže obor přitahuje řadu lidí.

Pracuje v něm spousta výborně kvalifikovaných lidí, kteří mají sice potřebný základ a informace, ale postrádají nezbytnou představivost, takže je neumí patřičně využít. Pamatují si fakta a uvažují logicky, ale to je všechno. Tvůrčímu přístupu a odpovídajícímu smýšlení se nedá naučit. Buď určité předpoklady máte nebo ne. Jako profesorka mohu jediné – povzbuzovat studenty, aby se naučili pohlížet na problém z rozličných hledisek. Přesně jak říkáte: předvídat nepředvídatelné, brát v úvahu nemožné. Otázkou ovšem zůstává, zda budou podobného uvažování vůbec schopni.“

Steven se usmíval. Líbilo se mu, že jsou se Susan naladěni na stejnou vlnovou délku. Číšník jim naservíroval hlavní jídlo. Přerušili rozhovor, aby mu poděkovali a ocenili nápaditou úpravu porcí. Po jeho odchodu se Steven nevinně otázal: „Jaké neuvěřitelné myšlenky vás zrovna teď pronásledují?“

K Dunbarově úžasu se žena zarazila a pohlédla mu zpříma do očí. Tvářila se vážně a Stevena napadlo, zda ji nechtěně neurazil. „Promiňte…,“ spustil. „Nechtěl jsem být…“

Susan důrazně zavrtěla hlavou, aby mu naznačila, že je úplně vedle. „Právě jsem dumala nad těmi podivnými proužky, co se objevily při analýze DNA. Zrovna mě napadl jejich možný původ.“

Steven odložil příbor.

„Naprosto neuvěřitelný,“ doplnila výzkumnice. „Vámi donesený vzorek neobsahoval sperma jednoho, ale dvou mužů. Jenom v obrovsky rozdílném poměru.“

Dunbarovi přeběhl po zádech mráz. V ústech mu dočista vyschlo.

„Oběť se musela před znásilněním s někým milovat,“ dodala Susan.

„Bylo jí teprve třináct. Celý večer hlídala děti,“ připomněl vyšetřovatel.

„I třináctileté dívenky mívají přítele a není na tom nic mimořádného,“ namítla lékařka. „A rozhodně by nebyla první chůvou, které službu zpříjemňoval nějaký mužský.“

„Jenže podle názoru lidí z okolí Julie nebyla ten typ,“ zdůraznil Steven. „Matka ani kamarádky nikdy neslyšely, že by se s někým zapletla. Kluci ji prý v podstatě nezajímali. V porovnání se svými

vrstevnicemi se zdála v mnoha ohledech jiná. Milovala koně. Každou volnou chvilku pomáhala v tamějších stájích.“

„Aha,“ přikývla Susan.

„Co z toho tedy vyplývá?“

„Jak už jsem řekla, jedná se o naprosto neuvěřitelný nápad.“

„V každém případě ho nemůžeme hned zavrhnout,“ poznamenal Steven. „Připusťme, že máte pravdu a takzvaní duchové jsou projevem DNA jiného muže…“

„Ano?“

„Podle zprávy z místa činu pachatel po dokonaném skutku oběť umyl…, přesto neměli přivolaní specialisté potíže s odběrem dostatečného množství semene, potřebného k provedení testů…,“ mumlal si Dunbar jakoby pro sebe. Pokoušel si vybavit, co všechno mu pověděla Carol Bainová.

„Což vzbuzuje podezření, že k omytí došlo před znásilněním a ne po něm,“ doplnila Susan.

„Čímž jsme zase zpátky u předchozích sexuálních aktivit,“ podotkl Dunbar. „Bylo by možné duchy nějak zvýraznit a zobrazit je samostatně?“

„Počítač to dokáže. Kam tím míříte?“

„Po vraždě byly všem mužům z vesnice, v níž Julie Summersová bydlela, odebrány bukální vzorky a provedena analýza DNA. Co kdybychom zapátrali po další shodě?“

„Pokud se však jednalo o chlapce v jejím věku, nemusel být k testování přizván,“ připomněla Susan.

„Máte pravdu. Pokud si vzpomínám, byli do zkoušek zařazeni pouze pánové starší šestnácti let.“

„Hlavně se mě neptejte, jak dlouho mi to potrvá,“ zubila se Susan. „Hodím sebou i bez toho.“

Později toho večera Steven ležel v posteli a přemítal o odvážné teorii Susan Givensové. Musel uznat, že tajemné pruhy v testovaném vzorku by přítomnost neznámého ctitele spolehlivě vysvětlovala. Julie se jistě po milování důkladně umyla, což by objasňovalo obrovský nepoměr spermatu obou mužů. Zrovna tak jako přítomnost stop mýdla, již zaznamenala soudní laboratoř. Dobrá… Až na to, že Julie neměla žádného kluka. Cítil to. Dívka, kterou poznal z úředních

spisů, zatím neprožila žádné vzplanutí. Dokonce se nedostala ani tak daleko, aby se s někým vodila za ruku. Přesto Stevena cosi silně znepokojovalo. Jenže nedokázal přesně určit co. Unikal mu maličký detail. Měl ho před nosem, a přesto jej neviděl. Náhle ho osvítilo poznání. Laboratoř se přece zmiňovala o malém množství čistícího prostředku a ne o mýdle. Vyskočil z postele a spěchal pro příslušnou dokumentaci. Když se probíral danou složkou, dech se mu zrychlil. Laboratoř nejenom že identifikovala stopy detergentní látky, ale rovněž určila, o jaký druh se jedná. Důvěrně jej znal. Virkon. Steven se zarazil. Nejprve zíral na slovo vytištěné na papíře, potom nechal oči sklouznout k odstavci, kde Ronald Lee míní, že vrah Julii po činu omyl. Patolog jaksi opominul, že Virkon je čistící prostředek běžně používaný v mikrobiologických laboratořích. V domácnostech ho pod umyvadlem nenajdete. Tato přehlédnutá skutečnost se jevila velice důležitá. Možnost, že se Julie Summersová s někým pomilovala a potom se sama umyla Virkonem, mu připadala krajně nepravděpodobná.

„Tak kde se tam k čertu ten Virkon vzal?“ bručel si pod vousy, když vklouzl zpátky pod přikrývku a zhasl světlo. Víčka mu ztěžkla, aniž přišel na věrohodnou odpověď. Ledaže by vzorky kontaminovala sama laboratoř. Poté, co zkontroloval, zda si na hodinkách nařídil budík – měl v úmyslu vyrazit časně ráno – konečně spokojeně usnul. Proč ne? Kontaminace během zpracování je docela dobře možná.

Uvedená adresa zavedla Stevena do přímořského městečka Cromer na severním pobřeží Norfolku. Dům patřil Charlottiným rodičům. Tato skutečnost Stevena udivila a dumal nad ní, ještě když odbočoval z hlavního tahu na norfolské okresky. Chápal, že mladá paní k nim s dětmi zamířila po manželově procesu, ale to, že u nich setrvala dalších osm let, mu připadalo poněkud zvláštní. Je samozřejmě možné, že jakožto bývalá manželka vraha dítěte má problémy s navazováním nových vztahů. Odmítla přece vystoupit v chystaném dokumentu o životě rodin usvědčených zločinců. Přesto se ale mohla odstěhovat do vlastního bytu. Z rozvodového vyrovnání přiloženého ke spisu vyrozuměl, že prostředků měla dost.

V Cromeru dosud nebyl, ale městečko se mu zalíbilo na první pohled. Pro anglické pobřeží měl Steven slabost. Za jasných, jiskrných dnů mu hnízda, jako je toto, připadala naprosto neodolatelná. Dokonce zahlédl molo s arénou na konci. Pláž lemovaly chatky, jimž v popředí vévodil tradiční hotel – v tomto případě Hotel de Paris. Dunbar se usmál a zamumlal: „Neposmívejme se touhám těch, co dřou tu v potu tváře."

V kavárně s výhledem na moře si objednal kávu a sendvič. Při té příležitosti se majitele otázal, jak se dostane do Windsor Gardens.

„Dáte se doleva, nahoru do kopce a druhou odbočkou vpravo. Jo, je to tam opravdu pěkné."

Steven vyhledal číslo 37 a zazvonil. Objevila se postarší žena s bílými vlasy, světlou pletí a růžovými tvářemi. Vypadala až neskutečně vymydleně. Takhle nějak si představuji Sněhurku po šedesátce, blesklo Stevenovi hlavou.

„Paní Grantová? Mohl bych prosím mluvit s vaší dcerou, Charlotte Littleovou?"

„Ano, Grantová," přisvědčila žena, jejíž úsměv se rychle vytratil. „I Charlotte se jmenuje Grantová. Kdo jste? Co tu chcete?"

Steven jí podal identifikační průkaz. Paní Grantová jej převzala a spěšně si nasadila brýle pohupující se na zlatém řetízku, který měla zavěšený kolem krku. Podezíravě si je přidržela na špičce nosu.

„Inspektorát Sci-Med," četla nahlas. „Co to má znamenat? Co to má společného s Charlotte?"

„Musím jí položit několik otázek. Ujišťuji vás, že se nemáte čeho obávat."

„Charlotte zde momentálně není. Šla společně s manželem vyvenčit psa."

„Vrátí se brzy?" otázal se Steven s nadějí v hlase.

Žena se zatvářila rezignovaně. „Asi byste měl raději jít dál," hlesla. Provedla Stevena nejprve chodbou a potom halou do malé zimní zahrady s vyhlídkou na mořské útesy. Nabídla příchozímu čaj. Vyšetřovatel s povděkem přikývl. Neposadil se. Přistoupil k oknu a těšil se nádherným výhledem, dokud se paní Grantová nevrátila s občerstvením.

„Doufám, že dceru moc nerozrušíte. Už toho zakusila hodně. Občas se divím, že se ze všeho ještě nezbláznila.“

„Věřím, že prošla peklem,“ přikývl Steven.

„Je to velice inteligentní děvče, doktore Dunbare, ale pokud se mužů týče…“

„…je nemožná,“ doplnila drobná žena zhruba čtyřicetiletá, jež se v tu chvíli zjevila na prahu. Oblékla si bílý rolák a džíny, jejichž nohavice vězely nasoukané v holínkách. Tmavé vlasy měla nakrátko ostříhané podle poslední módy. Stevenovi připomínala skřítka.

„Ahoj drahoušku. Neslyšela jsem tě přijít,“ poznamenala matka jakoby nic.

„Táta se ještě belhá do kopce. Šla jsem napřed, abych postavila na čaj. Netušila jsem, že máme návštěvu.“

Steven se představil. Charlotte znervózněla, v levé líci jí začalo cukat. „Omlouvám se za to přepadení, ale musím se vás na něco zeptat, paní Li… paní Grantová. Slibuji, že se nezdržím dlouho.“

„Na Davida?“

„Nepřímo.“

„Nechám vás tu o samotě,“ prohlásila Charlottina matka. Popadla podnos a spěchala pryč.

„Je hodná,“ poznamenal na její adresu Steven.

„Nevím, co bych si bez ní a táty počala,“ přiznala Charlotte. „Vždycky žili jen pro mě, a když se mi něco nepovedlo, postavili mě na nohy.“

„Od procesu s nimi bydlíte?“

„Ne tak docela,“ odvětila žena a odvrátila zrak. Zadívala se do podlahy, jako by se jí Stevenova poznámka bolestivě dotkla. „Někoho jsem potkala,“ hlesla. „Jenže to nefungovalo, tak jsem skončila zase tady.“

„To je mi líto,“ pravil vlídně Dunbar.

„Co pro vás mohu udělat?“

„Jde mi o ten pornografický materiál nalezený v počítači vašeho bývalého manžela,“ spustil vyšetřovatel.

„Proboha, připadá mi to děsně dávno,“ mumlala Charlotte. „Přísahal mi, že o tom nic neví. Tvrdil, že se musí jednat o kanadský žertík nějakého studenta. Věřila jsem mu. Byl to lhář, násilník a vrah

a já jsem mu věřila. Vlastně jsem nepochybovala o jediném jeho slovu až do té doby, kdy našli jeho… v těle toho ubohého děvčete a spadla klec. Teprve potom jsem si uvědomila, jaká jsem hlupačka. Zuřila jsem. Panebože, měla jsem takový vztek.“

„Chápu,“ špitl Steven a odmlčel se. Žena se zatím vzpamatovala. „Je pravda, že jste v době, kdy byl v počítači vašeho exmanžela nalezen onen materiál, zastávala místo sekretářky v právnické kanceláři?“

Charlotte se vysmrkala a přisvědčila. „Pracovala jsem u firmy Seymour, Nicholson a Verdi. Byla jsem asistentkou Paula Verdiho.“

„Následující dotaz vám bude určitě připadat zvláštní, přesto jej položím. Mohl by se jakýkoliv počítačový materiál z vaší kanceláře dostat do komputeru vašeho bývalého chotě?“

„Něco z mé pracovny?“ divila se Charlotte.

„Cokoliv,“ přitakal Steven. „Disketa, zipka, vypůjčený software, cokoliv.“

Charlotte zavrtěla hlavou. „Nemyslím. Počítač jsem používala pouze ke psaní. David ten svůj využíval ke zpracování vědeckých údajů. Měla jsem pocit, že ho moderní technika spíš štve, než mu pomáhá. Vlastně…“

„Ano?“ povzbudil ji Steven. Charlotte si očividně na něco vzpomněla.

„Jednou se Davidovi stalo, že kvůli počítači přišel o nějaká důležitá data. Řádil tehdy jako poraněný medvěd. Pochopitelně jsem to částečně odnášela já.

Paul si všiml, že nejsem ve své kůži, a zeptal se mě, co se děje. Řekla jsem mu, že se manželovi ztratily nějaké údaje z disku, a on prohlásil, že má kamaráda, který je počítačový expert. Prý se ho zeptá, co se v podobném případě dá dělat. Několik dní nato mi přinesl nějakou disketu s tím, že ji mám dát Davidovi. Prý je to nějaký děsně šikovný program, jenž umí vyhledávat a obnovovat smazané soubory. Myslím, že se jmenoval Samson Utilities.“ A?“

„Fungoval. David opět získal pohřešované údaje a přestal se chovat jako rozmazlený kluk. Vzpomínám si, že koupil láhev whisky a poslal ji po Paulovi tomu jeho příteli.“

„Pamatujete si, jak se ten muž jmenoval?“

„Netuším. Paul mi to nepověděl a já se neptala.“ Hluboce se zamyslela. Pojednou vypadala vzrušeně. „Snad mi tím nechcete naznačit, že tato epizoda měla něco společného s těmi nechutnostmi, které se u Davida později našly?“

„Právě to si myslím,“ přiznal Steven.

Charlotte vytřeštila oči. Na okamžik vypadala, jako by do ní udeřil blesk, potom začala soptit. „Proč by to proboha někdo dělal?“ vykřikla. „A proč vás to napadlo až teď, po takové době? Po tom všem, co se následně odehrálo? Můj manžel znásilnil a zabil malou holku, proboha živého! Copak nemáte na práci nic lepšího?“

Charlotte propukla v pláč. Ve skleníku se okamžitě objevila její matka a odváděla ji pryč.

Ve dveřích stanul vysoký muž se zády rovnými jako pravítko. V ruce držel šálek s podšálkem. Stručně se představil jako James Grant. Zjevně se na Stevena zlobil a ten se ho snažil usmířit. „Je mi líto, že jsem rozjitřil bolavé vzpomínky vaší dcery, ale musel jsem.“

„Bolavých vzpomínek má moje dcera až až,“ prohlásil pan Grant a gestem Stevenovi naznačil, aby se zase posadil. „Rozhodně víc než těch hezkých a kolik by odpovídalo jejímu věku.“

Sedmnáct

Naznačila mi, že prošla dalším nešťastným vztahem,“ poznamenal Steven.

„Nešťastný vztah?“ odfrkl si Grant. „Moc hezky řečeno. Spíš noční můra.“

Vyšetřovatel vycítil, že si starší pán potřebuje s někým popovídat.

„Když ženská jednoho dne zjistí, že mužský, za něhož se provdala a porodila mu děti, je násilník a vrah, má se opravdu s čím vyrovnávat, doktore Dunbare.“

Steven přikývl. „Tomu věřím.“

„Po procesu se z Lotty stala poustevnice. Kamkoliv vkročila, sesypali se na ni reportéři a chtěli vědět, jak se cítí. Kristepane, copak ti lidé nemají mozek? Jak se asi mohla cítit?“ Grant nechápavě vrtěl hlavou. „Chovali se jako zvířata. Nadobro odložili veškerou slušnost. Jak se cítíte coby manželka prznitele dětí, paní Littleová?… Není

vám líto rodiny ubohé Julie, paní Littleová?… Co povíte dětem, paní Littleová? Trvalo dlouho, než se nám ji podařilo přesvědčit, aby zase chodila mezi lidi. Hyeny se mezitím naštěstí vrhly na jinou kořist. Potom potkala Johna Missiona. Připadal nám jako správný chlap. Zdálo se, že mu na Lotty záleží. Když nám dcera oznámila, že spolu začnou bydlet, netušili jsme nic zlého. Domnívali jsme se, že se jejich vztah vyvíjí naprosto přirozeným směrem. Jenže Mission měl za lubem něco úplně jiného."

Grant usrkl čaje a pokračoval: „Navykládal Lotty, že má problémy s prodejem svého majetku nahoře na severu. Přesvědčil ji, aby pro ně za svoje peníze koupila dům tady ve městě. A kdyby jenom to. Umluvil ji, aby jej nechala napsat na jeho jméno. Prý aby si mohl vzít úvěr v bance. Potom prý sem snáze přestěhuje svůj podnik. Alespoň tím se neustále oháněl."

Steven zapíchl oči do podlahy a dál naslouchal starému pánovi. „Vím, co si asi teď myslíte. Ale skutečně nás všechny okouzlil. Lotty do něho byla bláznivě zamilovaná. Nejspíš vám nemusím říkat, jak to dopadlo. Dcera dlouho mlčela, ale nakonec vyšlo najevo, že ji týrá. Jedné noci se zkrátka objevila i s dětmi u nás na prahu. Kolem očí měla podlitiny a téměř vykloubené rameno. Vyhodil ji i s dětmi z domu – z jejího vlastního stavení.

Ukázalo se, že se s tím nedá nic dělat. Vilka byla zapsána na jeho jméno, takže mu podle zákona patřila. Policie Lotty oznámila, že k trestnému činu nedošlo, a tudíž musí tuto záležitost řešit občanskoprávní cestou. Nemohli jí pomoct. Navrhli, aby se spojila s dobrovolným sdružením, podporujícím týrané ženy. Krátce nato Mission barák prodal a zmizel neznámo kam. Dceři zbyly jen oči pro pláč."

„Nevím, co na to říct," povzdechl si Steven. „Troufalost některých lidí člověku bere dech."

„Víte, já jsem v podstatě velice mírný tvor, doktore Dunbare, ale toho syčáka bych dokázal uškrtit holýma rukama a nehnout přitom ani brvou. Po tom, čím si prošla s Littlem, by si Lotty zasloužila lepší osud."

Steven přikývl. Přivádělo jej do rozpaků, že sotva do této rodiny vstoupil, dozvídá se důvěrná tajemství. Pan Grant byl očividně

slušný člověk, jemuž leželo na srdci blaho nešťastné dcery. Trápila ho smůla, kterou muži nosí jeho holčičce.

„Zapomeňte na to," poradil Stevenovi Grant. „Naše starosti na vaši hlavu. To já bych se měl užírat. Odpusťte starci, že vás s tím otravoval."

„A vy mi odpusťte, že jsem se hrabal v minulosti a rozrušil tím vaši dceru."

„Jenom jste dělal svou práci," ujistil ho velkomyslně Grant. „Doufám, že vám pomohla."

„Ano," přisvědčil Steven a chystal se odejít. „Buďte tak hodný a vyřiďte jí mé poděkování. Doufám, že už vás nebudu muset znovu obtěžovat."

Když se Steven vracel k vozu zaparkovanému u pláže, zvedl se studený vítr. Foukal od moře, bičoval zpěněné vrcholky vln a sytil vzduch vodní tříští. Ocelově šedá hladina se hrozivě vzdouvala kolem dřevených pilířů mola, porostlých vilejši. Obloha potemněla. Zdálo se, že každou chvíli začne pršet. Steven si vyhrnul límec a zamířil do kavárny, kterou navštívil předtím.

„V tomhle počasí nahoře není moc hezky," poznamenal majitel.

Steven přitakal a objednal si šálek černé kávy.

„Našel jste to místo, co jste hledal?"

„Ano, děkuji vám."

Jelikož se odmlčel, počal kavárník cosi kutit za pultem. Dunbara napadlo, že je dnes asi jeho jediným zákazníkem.

Posadil se ke stolku s výhledem z okna a zíral na popelavou scenérii před sebou. Majitel zatím hlučně rozebíral a čistil italský kávovar. Cesta se vyplatila.

Steven si byl téměř stoprocentně jistý, že disketa, kterou Charlotte Littleová bezelstně podstrčila svému choti, obsahovala později nalezené pornofotky. Jelikož nainstalovaný program zároveň vyřešil vědcův problém, nikdo nepojal podezření, že by něco mohlo být v nepořádku.

Zahanbující materiál mu podstrčili velice chytře. Ale proč? Steven nechápal, proč by Paul Verdi chtěl veřejně ponížit manžela své sekretářky. Kromě toho se zdálo nepravděpodobné, že by právník

dokázal vymyslet a naprogramovat tak dokonalého trojského koně v softwarové podobě. To znamená, že na vině musel být onen nejmenovaný „přítel“, údajný expert přes výpočetní techniku. Nemohl být on nebo ona také ve spojení se soudní laboratoří? Ať si Steven lámal hlavu sebevíc, nenapadalo ho žádné pojítko mezi týmem Ronalda Leea a manžely Littleovými.

Loudal se zpátky ke svému vozu. Vytáhl z kapsy mobil. Byl vypnutý. Nechtěl, aby ho přístroj rušil při rozhovoru s Charlotte. Znovu jej zapnul. V hlasové schránce měl dva vzkazy. Susan Givensová mu oznamovala, že už má hotový snímek sporné DNA. Buď si jej může příležitostně vyzvednout, nebo mu ho pošle e-mailem. V každém případě se jí má ozvat. Druhá zpráva pocházela od Petera McClintocka. Žádal ho, aby mu obratem zavolal. Steven vyťukal jeho číslo.

„Povím vám něco, co se vám vůbec nebude líbit,“ spustil detektiv. „Santini ztratil nervy a tu zejtřejší šťáru odvolal. Místo toho se rozhodl předvolat k výslechu Tracy Mansonovou. Dneska.“

„Ale tím Verdimu jedině nahraje! Okamžitě mu dojde, že nás tím pornofilmem nedostal, a bude ve střehu!“ protestoval Steven.

„Vy to víte. Já to vím. Jen našemu vrchnímu superintendantovi Santinimu to holt nedochází,“ bručel McClintock.

„Takhle to dopadá, když má někdo místo mozku mejdla kostku,“ zuřil Dunbar. „Dostali jste z ní něco?“

„Měl jste pravdu. Byla to ona. Ta holka z Littleova komputeru. Vůbec nezapírala. Naopak, byla na sebe děsně pyšná. Jako že je nějaká filmová stár nebo tak něco. Holt dneska chce bejt každej za hvězdu. Ale o Verdim jsme z ní nevytáhli ani slovo. Předstírala, že netuší, kdo za tím svinstvem stojí. Prý jenom dělala to, co po ní chtěli. Ale kdo, to nepoví.“

„Věříte jí?“

„Je úplně vypatlaná. Takovým, jako je ona, nemůžete věřit ani slovo.“

Stevena obestřely mrákoty. Chvíli se nezmohl vůbec na nic. Připadal si jako uprostřed noční můry. „Říkal jste vypatlaná?“ opakoval nevěřícně. „Znamená to, že je Tracy Mansonová závislá na heroinu?“

„Prokrista, to mě nenapadlo, že to může takhle vyznít,“ zděsil se McClintock, jemuž okamžitě došly Stevenovy rozpaky. „Helejďte, uvědomuju si, co jsem teďka plácnul, ale to jenom proto, že se mi Tracy mezi řečí svěřila, že najela na metadonovej program. Takže si nepíchá a s nikým si nečenžuje jehly.“

„To ale neznamená, že se tak nechovala v minulosti,“ podotkl vyšetřovatel.

„Ne,“ souhlasil McClintock. Rozhostilo se nepříjemné ticho. „Nechte si raději udělat krevní testy. Kde vlastně teď jste?“

„V Norfolku,“ odvětil automaticky Steven. Stále se nemohl vzpamatovat. Přinutil se však k soustředění a vyprávěl kolegovi, co se dozvěděl. „Co myslíte, nemohla by ta disketa ještě existovat?“

„Po všech těch letech je to dost nepravděpodobný,“ soudil McClintock, „ale můžu se po ní poohlídnout v Littleově starý laborce.“

„Ještě něco,“ pospíšil si Steven. „Nemohl byste mi prověřit jednu analýzu DNA? Potřebuji ji porovnat se vzorky odebranými mužské populaci v případu Summersová. Dostanete ji, jakmile snímek vyzvednu.“

„Ne, to nepůjde,“ zarazil ho detektiv. „Záznamy už neexistujou. Podle zákona musí policie po uzavření případu zlikvidovat všechny vzorky DNA nevinných lidí. Tak zní dohoda. Aby byla veřejnost zticha, však víte.“

„Sakra. Mělo mě to napadnout.“ Dunbar se zlobil sám na sebe. „Nemohl byste rozbor přesto prohnat policejní databází?“

„Jistě.“

Potom Steven zavolal Susan Givensové a požádal ji, aby zaslala výsledky analýzy elektronickou poštou Peteru McClintockovi. Nadiktoval jí adresu.

„Je všechno v pořádku?“ otázala se lékařka.

Už už se chystal ucedit zdvořilé „ano“. Nakonec si to však rozmyslel. „Zvoral jsem to,“ přiznal. „Úplně jsem zapomněl, že policie po uzavření případu ničí všechny hromadně odebrané vzorky. Omlouvám se.“

„Náhodou to vůbec nebyl špatný nápad," bránila ho Susan. „Mám ten snímek přesto poslat?"

„Slíbili mi, že jej porovnají s databází DNA zadržených zločinců."

„Připadáte mi nějaký skleslý," konstatovala lékařka.

„Zkrátka mě trochu unavuje to neustálé plavání proti proudu."

„To znám," usmála se Susan. „Nevěšte hlavu, brzy si vydechnete."

Rozjel se zpátky do Edinburghu. Zlobil se sám na sebe. Jak mohl přehlédnout fakt, že vzorky DNA odebrané mužům z vesnice, kde Julie bydlela, budou již dávno zlikvidované? Zuřil, jelikož Santini zmařil šance na úspěšnou šťáru ve Verdiho podnicích. Nejvíc ho ale trápilo pomyšlení, že Tracy Mansonová byla závislá na heroinu.

Vychutnával si svůj vztek. Díky němu si alespoň nepřipouštěl strach hlodající mu útrobách. Pokud si Tracy Mansonová, tak jako spousta jiných feťáků, půjčovala jehly, mohla by být HIV-pozitivní… A on s ní měl nechráněný pohlavní styk. Možná nad ním vynesla rozsudek smrti.

Nervózně si promnul čelo. Jakmile to půjde, dá si udělat test. Dobře si však uvědomoval, že prvotní negativní výsledek nic neznamená. Bude se muset podrobovat zkouškám po několik měsíců. Teprve pak si může být jist, že je čistý. Rychlá odpověď zkrátka neexistuje. Za těchto okolností nedokázal nemyslet na vyzáblou postavu Davida Littlea. Vypadá jako kostlivec. „Ten parchant!" vybuchl hněvivě. Myslel tím Paula Verdiho. „Máš to u mě, mistře!"

Rozhodl se pojíst v příhraničním městečku jménem Moffat. Obvykle nezastavoval před cílem, ale dneska potřeboval změnu. Nějaké cizí, neznámé místo. Musel popřemýšlet o vlastním životě. Podívat se na něj z většího odstupu, jako když si plavec prohlíží vzdálený břeh.

Přinejmenším šest měsíců mu bude viset nad hlavou Damoklův meč. Taková vyhlídka nikoho nepotěší. Obavy ho budou trápit ve dne v noci. Možné hrůzné následky ovlivní jeho práci, mezilidské vztahy. Kdykoliv bude něco řešit, neodvratně se mu do podvědomí vplíží myšlenka: „A co když…?" Bude stále s ním. Pokračoval v

cestě a v duchu přinejmenším tucetkrát zaslechl cinknutí. To uvolněný zub Davida Littlea opustil dáseň a spadl do kovové misky.

Vrtal se vidličkou v salátu, když tu mu konečně svitlo. Přece jenom se může napětí částečně zbavit. Prostě se Tracy zeptá, zda náhodou není HIV-pozitivní. Pokud je vedení města vůči prostituci tak tolerantní, možná organizuje pro kněžky lásky nějaké prohlídky. Mohl by se dívky přímo otázat, kdy naposledy si nechala udělat testy. Možná se o výsledcích přesvědčí na vlastní oči. O něčem takovém přece nemá důvod lhát. Poptá se Petera McClintocka, jak by se s masérkou mohl spojit. Santinimu se to asi nebude líbit, ale čert ho vem.

Steven se okamžitě cítil mnohem lépe. Uvažoval, co podnikne dál. Bude muset kontaktovat Macmillana a povědět mu o setkání s Charlotte Littleovou. Raději s tím však počká, až co zjistí McClintock ohledně té diskety. Pokud se důkaz nenajde, bude nadřízenému znovu vykládat o svých pocitech. Nicméně nebude schopen nic dokázat, takže Macmillan ho tentokrát bude moci z vyšetřování odvolat. Dunbar zaplatil a vydal se zpátky k autu. Zvedl obličej k inkoustovému nebi, zíral na třpytící se hvězdy a připadal si strašně maličký.

Popíjel v hotelovém baru a uvažoval, co s načatým večerem, když zazvonil telefon. Ozval se McClintock.

„Myslel jsem, že byste si pro změnu rád poslechl nějaký dobrý zprávy. Právě mi volal jeden seržant. Objevil tu disketu.“

„Cože? Nedělejte si legraci!“

„Je na ní napsáno Samson Utilities. Firma to sice zabalila už před pěti lety, ale Littleův starej počítač s vybavením v nemocnici ještě pořád mají. Taky sbalenej. V nějaký skříni. Očividně si nikdo netroufal vyhodit jeho věci, tak je pořád opatrujou.“

„Buď požehnána státní zdravotnická péče!“ radoval se Steven. „Nepředpokládám, že ji stihl prověřit…“

„Stihl,“ skočil mu detektiv do řeči, „a měl jste pravdu.“

Dunbar zavřel oči a vyslal k nebi tiché díky.

„Pochopitelně disketu hned strčil do počítače a spustil. Normálně se rozběhla a fungovala, jak měla. Jenomže po sobě zanechala něco na harddisku. Pochopitelně obrázky Tracy Mansonový.“

„Díkybohu,“ ulevil si vyšetřovatel. „Je prima, když se jednou za čas ukáže, že máte pravdu.“

„Jenže ono je něco jinýho dokázat, že Little nešířil pornografii a někdo to na něho narafičil, a něco jinýho je vysekat ho z vraždy Julie Summersový,“ podotkl McClintock.

„Já přece nenaznačuji, že je v tom nevinně,“ bránil se Steven. „Chtěl jsem jen říct…“

„Jo, já vím,“ uťal ho kolega. „V každým případě to byla parádní ukázka policejního čuchu.“

„Díky,“ ušklíbl se Steven.

„Je v tom malej háček. Asi bychom to měli povědět Santinimu.“

„Cože?“

„On to totiž ten můj seržant spustil v Santiniho počítači, takže to stejně uvidí. Je to naprogramovaný tak, aby ho Tracy pozdravila, jen co šéf tu mašinu zapne.“

Steven se poprvé toho dne usmál.

„A to ještě nejni všechno. Santini má zejtra po ránu naplánovanou schůzku se zástupkyněma Ženské dobrovolné vojenské služby. Mají probírat nějaký záležitosti kolem jídelny ve věznici v Saughtonu…“

„To bude superintendant mrkat, jaký má nový spořic obrazovky,“ šklebil se Steven. Pusa se mu rozjížděla od ucha k uchu.

„Nenechte si ujít,“ pravil významně McClintock.

„Potřeboval bych kontakt na Tracy Mansonovou, Petere.“ Rozhodl se, že na kolegu vyrukuje přímo.

„Spadl jste z višně?“ vyděsil se detektiv. „Prokurátor zatím nestáhl tu žalobu, co na vás podala. Pokud se opravdu pokusíte o takovou blbost, jenom zahrajete Verdimu do noty.“

„Musím se dozvědět, zda není náhodou HIV-pozitivní.“

„Ježíšikriste,“ brblal McClintock, ale z výmluvného tónu Steven usoudil, že inspektor dobře ví, jak se cítí, a naprosto ho chápe. „Hele kámo, můžete si přece nechat udělat test.“

„Přesto si nebudu moci být jistý několik dalších měsíců,“ zdůraznil Dunbar. „Nechci se zbytečně plašit, když můžu mít jasno hned.“

„Řekl bych, že se v tomhle vyznáte," usoudil Peter. „Ale běžet v tuhle chvíli za Mansonovou je kolosální pitomost."

„Já vím," povzdechl si Steven. „Pokud mi nedáte její adresu, nezbývá mi nic jiného, než zkusit saunu."

„Kristepane, chlape! Vy si přímo koledujete o malér! Vy si zkrátka nedáte pokoj, dokud vám ty Verdiho gorily neutrhnou hlavu, co? Helejďte, víte co? Vyspěte se na to. Pokud vím, tak ta zítřejší šťára pořád platí – teda netuším, co tam najdeme, když je Santini tak pěkně varoval. Pokud tam Tracy bude, sbalíme ji jako každýho jinýho a přivezeme na stanici k výslechu. Až se ten cirkus rozparádí a všichni začnou poletovat jako diví, brnknu vám, abyste za ní mohl zaskočit. Co vy na to?"

„Díky, Petere."

„Ale vydržte, dokud nezavolám, jo?"

„Dobrá," slíbil Steven.

Detektiv se ozval mnohem dřív, než Steven čekal. Telefon zazvonil v půl osmé ráno.

„Mám pro vás špatný zprávy," hlásil Peter. „Dneska ráno našli na Cramond Beach Tracy Mansonovou. Je mrtvá. Někdo jí zlomil vaz."

„Ach panebože," vyděsil se Steven.

„Asi toho na Verdiho věděla mnohem víc, než včera přiznala, a ten syčák se rozhodl, že jí zatne tipec jednou provždy."

„Anebo se ho pokusila vydírat," přemýšlel Steven nahlas.

„Možná," souhlasil detektiv. „Pokud vážně měla o kolečko míň."

„Už někdo prohlédl její byt?"

„Pokud já vím, tak ne."

„Rád bych se tam podíval. Třeba na Verdiho měla něco, co nestihla použít. Mohlo by se mi to hodit."

„Nejspíš by vás měl někdo doprovodit," doporučoval McClintock.

„Radši bych šel sám."

„Dobrá," povzdechl si detektiv. „Na vaši zodpovědnost." Potom vyšetřovateli nadiktoval adresu. „Je to v Tolkross, asi tak kilometr od centra. Je to ta ulice u Královskýho divadla, pokud to tam znáte."

Steven přisvědčil.

„Jak se dostanete dovnitř?"

„O tom bych raději s policajtem nediskutoval," zubil se Steven.

„Hergot, že jsem se ptal," bručel McClintock.

„Petere?" zkusil to Dunbar.

„Už jsem vyřídil na soudním, aby jí udělali test," prohlásil detektiv, jako by mu četl myšlenky.

Tracy Mansonová bydlela v ponurém činžovním domě. V úzké vstupní chodbě někdo odšrouboval žárovku, takže točité schodiště tonulo ve tmě. Steven musel vystoupat až do třetího patra. Jediným vodítkem se pro něj stalo dřevěné zábradlí. Ve vzduchu se vznášel puch připálené cibulky a kočičiny. Pod nohama cítil prošlapané stupně zaváté pískem a štěrkem, jako by je léta nikdo nezametl. Tiše došel k hledaným dveřím, na poschodí druhým v pořadí.

Ostatní byty označovaly klasické jmenovky, avšak Tracy Mansonová vystačila s kouskem kartonu, na nějž napsala modrým fixem stručné „Mansonová". Byt měla zřejmě pouze pronajatý.

Steven se zadíval na zámky. Byly dva. Klasický a bezpečnostní. Bezpečnostní zámek mohl představovat problém. Tedy v případě, že jej Tracy používala. Steven však ze zkušenosti věděl, že většina lidí se spokojí s jedním otočením klíče. Zpravidla za sebou dveře pouze zaklapnou. Opřel se pravým kolenem o dolní polovinu křídla a zatlačil. Prohnulo se směrem dovnitř, což jen potvrzovalo jeho teorii.

Vytáhl z kapsy zavírací nůž a maličko vypáčil postranní panel – jen aby do vzniklé škvíry zasunul plastikovou kartu, s jejíž pomocí nahmátl jazýček klasického zámku. Stačilo třikrát čtyřikrát zatlačit a západka vklouzla zpátky do zámku. Dveře se otevřely. Opatrně zasunul boční panel na místo a vstoupil dovnitř.

Na okamžik se zastavil v tmavé předsíni a nasával hutnou vůni parfému. Společně s živoucí připomínkou se dostavily útržky snu, v němž zakoušel podivnou směsici slasti a strachu. Těžce polkl a natáhl se po vypínači, aby zaplašil děsivé kouzlo okamžiku. Potom začal systematicky prohledávat byt.

Navzdory vědomí, že je majitelka po smrti, mu činilo potíže hrabat se v jejích věcech. Zejména když narazil na dojemně osobní maličkosti. Například objevil starou rodinnou fotografii, z níž se na něho smálo šťastné děvčátko obklopené milujícími bližními. Podruhé

mu bylo smutno, když na toaletním stolku v ložnici spatřil sbírku malých roztomilých plyšáků.

V zásuvce v kuchyni Tracy uchovávala nezbytné dokumenty, účty za elektřinu a telefon, vkladní knížku, předpis na metadon, který už nepoužije, a úřední dopis referující o chystané opravě střechy. Také zde ležel vzkaz od jedné ze sousedek, že nájemníci domu se předběžně dohodli na pravidelném úklidu přízemí a schodiště. Tracy se měla do pátku ozvat jakési paní Grieveové.

V malé ložnici stála jediná skříň nacpaná oblečením a toaletní stolek s kosmetikou. Stevenovy naděje poněkud vzrostly, když nahoře na skříni objevil kovovou krabičku. Po otevření zjistil, že obsahuje pouze vánoční pozdravy a přání k narozeninám. Žádná pohlednice nepocházela z poslední doby. Jednu si přečetl. Na obrázku stálo Sladkých šestnáct a pod gratulací bylo připsáno: Spoustu lásky a pusinek naší princezně posílají mamka s taťkou. Steven zaklapl víko a bolestně si uvědomil, že rodičovská přízeň je jediná, kterou někteří lidé poznají. Všiml si, že Tracy vlastnila jen úzké lůžko, zakryté přehozem s natištěným medvídkem. Sem si klienty očividně nevodila.

Vrátil se do kuchyňky a zapnul elektrickou konvici. Nedomníval se, že by mu Tracy zazlívala šálek čaje. Zatímco čekal, až voda začne vřít, postavil se na židli a zkoumal vršky skříněk. Zase nic.

Tracy tu nejspíš nic neschovávala. Pokud měla proti Verdimu nějaký důkaz, jistě ho nenechávala jen tak povalovat, ale že by kvůli němu páčila prkna z podlahy? Přesto otevřel skříňku pod dřezem a zkontroloval její dno. V tomto prostoru se krytina často uvolní, ale jak se ukázalo, ne v tomto případě. Umyl si ušpiněné ruce a do hrnku vhodil sáček s čajem. Opatrně jej zalil vroucí vodou.

Zatímco se směs vyluhovala, procházel v duchu místnost po místnosti a představoval si možné úkryty. Koupelna. Zapomněl prověřit prostor pod vanou, zastřený panelem. Poklekl na studené dlaždice a zachvěl se vzrušením. Rýhy v hlavičkách šroubů jasně zářily, jako by nedávno přišly do styku se šroubovákem. Vytáhl kapesní nůž a povolil je.

Zkraje se mu zdálo, že v černém otvoru nic není. Nahmatal pouze hrubá prkna. Pak ale v levém rohu na něco narazil. Pohnulo se to.

Nějaká schránka. Když se mu podařilo předmět vytáhnout, shledal, že se jedná o velkou krabici na sušenky. Na víku se skvěla značka výrobce a nápis „Frae Bonnie Scotland“, pod nímž se culil mládenec v tradiční skotské sukni.

Steven poklad otevřel a usmál se. Piksla obsahovala tři videokazety, poznámkový blok a nějaké volné stránky se jmény a čísly. „Heuréka!“ zamumlal si pod vousy, když pokládal nalezené předměty na kuchyňskou linku. Právě otevíral notes, když zaslechl z chodby mužské hlasy. V zámku vstupních dveří zarachotil klíč.

Domníval se, že McClintocka někdo přinutil – pravděpodobně Santini –, aby za ním poslal hlídku. Už už se příchozí chystal pozdravit. Ale dva hromotluci, jež se zjevili ve veřejích, nepřipomínali policisty ani omylem. Neznal je, ale jak se ukázalo, oni znali jeho.

„A do prdele,“ poznamenal první.

„Helemese, helemese,“ bručel druhý. „Tak vono to tomu parchantovi nestačilo… Přišel si pro nášup.“

Osmnáct

Steven cítil, jak mu vstávají jemné chloupky vzadu na krku. Stáli před ním dva vyhazovači z Verdiho sauny. Ti, kteří ho tak surově zmlátili. Menší z mužů vytáhl vystřelovací nůž. Stevena okamžitě napadlo, že ten svůj nechal ležet na podlaze koupelny. Je to sice jen švýcarský armádní nůž, ale pořád lepší než nic. Tyčili se před ním dva typičtí drsňáci. Tihle týpci se rodí v chudinských čtvrtích po celé zemi. Jsou mladí, urostlí, spoléhají více na pozérství než znalosti. Jakmile se postavíte tváří v tvář opravdovému zabijákovi, který má za sebou bezpočet bitek s esy svého oboru, zjistíte, že fígly odkoukané z filmů s Clintem Eastwoodem jsou vám nanic.

Ani se nepotkali za obvyklých okolností. Dunbar ještě zdaleka nebyl fit. Z posledního setkání ho stále bolelo celé tělo. Stáli proti němu dva. Ten s nožem se k němu zvolna blížil.

„Verdi říkal, že je to prej doktor,“ poznamenal jeho parťák.

„Jenže dneska,“ zasyčel majitel dýky, „budu operovat já. Ufiknu mu koule a donutím ho je sníst.“

Steven se zády tiskl k pracovnímu pultu. Dlaní hmatal po hladkém povrchu. Hledal něco, čím by se mohl bránit. Mladistvého sígra přitom nespouštěl z očí. Avšak jediné, co našel, byla velká sklenice marmelády. Popadl ji a výhružně zvedl do vzduchu. Útočník se zarazil. Vzápětí v hrozivém úšklebku obnažil zkažené zuby. Hravě si přehazoval bodnou zbraň z ruky do ruky, jako by Stevena vyzýval, aby po něm nádobu hodil.

Steven svíral marmeládu v prstech a vyčkával na protivníkovu chybu. Konečně. V něco takového doufal. Soupeř byl připravený uhnout hlavou a rameny bystře vlevo či vpravo, podle toho, jakým směrem po něm Dunbar sklenici hodí. Proto se oběma nohama pevně zapřel o podlahu. A právě to byla chyba.

Steven, místo aby v souladu s násilníkovým očekáváním zaútočil na horní polovinu jeho těla, vší silou mrštil těžkou nádobu na ranařův pravý nárt. Zprudka jej zasáhl. Vazoun zaskučel bolestí, upustil nůž, chytil se oběma dlaněmi za bolavé chodidlo a začal poskakovat na jedné noze. Sotva stačil vypustit z úst první kletbu, kopl ho Steven vztekle do rozkroku. Grázl zavyl podruhé a svezl se k zemi. Dunbar nezaváhal. Zasáhl ležícího hromotluka patou prudce do spánku a ten okamžitě zmlkl.

Události se seběhly tak rychle, že druhý z vetřelců ani netušil, která bije. Avšak včas se vzpamatoval, aby se zmocnil nože, který zalétl po podlaze směrem k němu.

„Máš štěstí, ty svině, že jo?“ zavrčel, když překračoval svého bezvládného kumpána. „V tom případě mám pro tebe novinu, kámo. Blesk nikdy neudeří na stejný místo dvakrát. Už teď je z tebe mrtvola. Zhasneš jako ta blbá kurva Mansonová.“

„Takže to tys ji zabil?“ zeptal se Steven, aniž spustil dýku z očí.

„Co ti je do toho?“

„Nechám tě zavřít za vraždu Tracy Mansonové,“ prohodil Dunbar s klidem, jejž necítil.

„Srandisto. A jak bys to asi chtěl zařídit, co?“

„Nad šálkem čaje,“ prohlásil Steven. Chňapl hrnek s vřelým nápojem, stojící na pracovní desce, a mrštil jím do přibližujícího se obličeje. Pravda, čaj mezitím poněkud vychladl, přesto byl natolik horký, aby hrdlořez zařval bolestí. Důležitější však bylo, že upustil

nůž. Steven kopl mladíka rázně do žaludku a ten se poslušně svezl na zem ke svému druhovi. Potom se k němu sklonil a pošeptal mu do ucha: „U nás v Herefordu, synku, na štěstí nespoléháme. My si je vytváříme.“

Znovu se narovnal a shlédl na ubohou postavu, choulící se mu u nohou. S dlaněmi přitisknutými k obličeji a koleny přitaženými k tělu mladistvý gauner poněkud připomínal ošklivý přerostlý lidský fetus.

„Ksindle zkurvenej,“ spílal mu násilník.

Ve Stevenově hlavě se rozezněl podrážděný hlas velícího důstojníka na vojenském cvičišti. „Tohle není hra, Dunbare!“ ječel na něho. „Když už útočníka jednou skolíte, tak se sakra postarejte, ať zůstane ležet!“

Připomněl si, že to byl právě tento gauner, kdo ho brutálně zmlátil. To tenhle syčák zavraždil Tracy Mansonovou. Posílen spravedlivým vztekem, znovu mladíka nenávistně kopl. Tentokrát do obličeje. Vyrazil mu většinu zubů. Rozběhly se po podlaze jako červenobílé oslizlé knoflíky. Grázlík konečně zmlkl.

„Výborně, Dunbare, výborně,“ drmolil si Steven pro sebe, zatímco na mobilu vyťukával McClintockovo číslo.

Čekal na příjezd policie a probíral se obsahem plechovky nalezené v koupelně. Z titulů usoudil, že se Verdi specializuje na výrobu pornofilmů, hlavně sado-masochistických, a to v mnohem větším měřítku, než se původně domníval. V zápisníku figurovaly názvy, data, adresy a jména filmových ateliérů, kde se snímky natáčely. Usoudil, že provozované webové stránky mají přitáhnout a navnadit případné zákazníky, aby si objednali nabízené filmy a videokazety. Jak se zdálo, jde o mezinárodní obchod.

Zadíval se na tři videokazety. Na hřbetech chyběly názvy snímků, z uvedených dívčích jmen a dat nedokázal nic odvodit. Odsunul je proto stranou a probíral se zbylým materiálem. Narazil na bílou kartičku, na níž stála pouze tři dlouhá čísla a jediné slovo, „slavík“. Tracy Mansonovou zřejmě podcenil. S Verdim očividně spolupracovala už dlouho a hodně toho o něm nashromáždila – ať už měla mozek vypatlaný nebo ne. Vsadil by se, že trojčíslí značí čísla účtů a „slavík“ je heslo.

Kvílící sirény oznámily příjezd policejních vozů. Na schodech zaduněly těžké boty. Hromotluci o sobě stále ještě nevěděli. Steven otevřel dveře a do bytu vrazili dva chlápkové v uniformách. V patách jim funěl McClintock.

„Ty žvára mě jednou zabijou," oznámil Stevenovi místo pozdravu.

Dunbar ho pobízel, aby si pospíšil. Jeden z policistů volal vysílačkou záchranku. Druhý šacoval zadržené. McClintock pohlédl na bezvládné postavy a pak zpátky na Stevena. „Teda vy jste ale vztekloun," poznamenal s náznakem úšklebku.

„Tenhle se přiznal k vraždě Tracy Mansonové." Steven se dotkl jednoho z mladíků špičkou boty. Potom předal detektivovi krabici od sušenek. „Frae Bonnie Scotland. Tak na tohle Tracy spoléhala. Vezměte si to. Je tam všechno, co chcete vědět o jejím životě, láskách a pornoprůmyslu, ale styděli jste se zeptat."

„Nezáříte zrovna nadšením," poznamenal McClintock, přebírající plechovku. „Mnoho povyku pro nic, smím-li se tak vyjádřit."

„Nemám nad čím jásat," přiznal Dunbar. „Nenašel jsem nic, co by svědčilo o Verdiho spojení s Leeovou laboratoří."

„Třeba to s Tracy vůbec nesouviselo," chlácholil ho Peter. „Proč by do toho taky holku tahal? Však uvidíme, co ještě vyplave, až se do toho opřeme s plnou parádou."

„V tom případě to nechám na vás," prohlásil Steven. „Promluvíme si později." Nechal McClintocka stát v kuchyni s plechovkou plnou důkazních materiálů v rukou. Až na bělostnou kartičku, kterou si odnášel v náprsní kapse. Zmocnil se ho totiž pocit, že by si ji měl chvíli ponechat.

Jakmile Steven usedl do auta – za jehož stěračem se skvěla pokuta za nesprávné parkování, což ohodnotil peprným výrazem – dostavilo se naprosté vyčerpání. Opřel unavenou hlavu o opěrku, zavřel oči a několikrát se zhluboka nadechl. Adrenalin, jenž mu pomáhal bojovat o život, z něho vyprchal. Nahradil jej neuvěřitelně ledový klid. Dunbar s přehledem uvažoval o tom, co se mu v bytě mohlo stát.

Když znovu zvedl víčka, pohlédl na nezraněné ruce spočívající na volantu. Zvolna je zvedl a přejel si po tvářích bříšky prstů.

Uvědomoval si, jaké měl neuvěřitelné štěstí. Podařilo se mu uniknout ze spárů dvou zabijáků, aniž utržil jediné škrábnutí. Vůbec nepochyboval, že by ho bez milosti oddělali. Stačilo jediné uklouznutí, chybný kop, marmeláda uklizená ve skříňce a všechno mohlo být jinak. Touto dobou by ležel mrtvý na podlaze v jednom z edinburghských činžáků a Jenny by byla úplný sirotek.

Zpod vedlejšího auta vyběhla šedá kočka. Upřela na něho nehybný mrazivý pohled kulatých očí, jako by uvažovala, zda je tenhle dvounožec přítel či protivník.

„Hezký den, číčo," popřál jí Steven.

Jakmile dorazil zpátky do hotelu, zavolal Macmillanovi a všechno mu povyprávěl.

„Jak vás tak poslouchám, řekl bych, že nic z toho nemá jedinou souvislost s Julií Summersovou ani Davidem Littlem," podotkl šéf. Pochopil, o co Dunbarovi jde.

„Verdi není žádný troškař. Jedná se o mezinárodní záležitost," zdůraznil Steven.

„S níž nemá Sci-Med nic společného," doplnil nadřízený.

„Svatá pravda," připustil vyšetřovatel.

„Byl už Verdi zatčen?"

„Zatím ne."

„Čili až ho dostanou, hodláte ho osobně vyslechnout, takže se vaše mise protáhne o další den. Pochopil jsem to správně?"

„Naprosto."

„Mimochodem," ozval se šéf změněným tónem. „Nestává se často, že by naši lidé narazili, ale toho Johna Mertona, co jste se na něj ptal, ne a ne najít. Nefiguruje v žádném registru, ani v těch zvláštních ne, není na volebních seznamech, daňových přiznáních, zkrátka nikde. Vypadá to, že odjel za hranice."

„Díky za pokus," poděkoval Steven.

Dopřál si bohatou snídani se spoustou přeslazené kávy, aby vyrovnal hladinu cukru v krvi. Hned se cítil svěžejší a přemýšlel, jak naložit se zbytkem dne. Neviděl důvod, proč by se měl plést policii do rozboru materiálu nalezeného v Tracyině bytě. Však on mu McClintock všechno řekne. Potřebuje si ulevit od neustálého

mravního bahna a lidských poklesků, jimiž se stále brodí. Potřebuje vrátit do života kousek krásy.

Musí se přesvědčit, že vlídných a laskavých lidí je na světě víc než těch špatných. Měl by si nějak pročistit mysl a načerpat novou naději. Takže zajde do umělecké galerie.

A skutečně, nálada se mu zlepšila. Navštívil Národní galerii na Princess Street. Víc jak dvě hodiny bloumal mezi vystavenými díly a při letmém pohledu na hodinky se divil, kam se poděly. Tentokrát přemítal nad tím, zda oblohu ztvárnil lépe Corot nebo Pissaro. Nakonec usoudil, že Corotova je přece jenom lepší. Teď by nebyl k zahození malý oběd. Na plakátu visícím u vchodu si všiml, že v Queens Hall pořádají polední klavírní koncerty. Spočítal si, že kdyby okamžitě vyrazil tím směrem, ještě by stačil v blízké kavárně zhltnout nějaký ten sendvič. Sotva sklusal po kamenných schodech před galerii, podařilo se mu zastavit taxi, které ho bleskově dopravilo nahoru na Mound a dolů přes South Bridge do Queens Hall. Den se přece jenom vylepšil.

Klavírní recitál se mu líbil. Jako obyčejně z větší části zahrnoval oblíbené Chopinovy a Beethovenovy sonáty. Poslední skladba, Schumannova Traumerei, mu svou pochmurností připomněla zesnulou Tracy Mansonovou. Opět se rozpomněl na starou rodinou fotografii nalezenou v šuplíku. Rozesmátá školačka se raduje v kruhu svých bližních. Netuší, že skončí jako polámaná loutka na ztichlé pláži.

Slunce se vyhouplo z mračen, a tak se Steven rozhodl pro malou procházku. Pohled z Moundu, jež se ostře vine ze starobylého městského centra k georgiánskému Novému městu, jistě potěší srdce každého návštěvníka Edinburghu.

Zlatavé sluneční paprsky ho příjemně hřály na tváři. Proto se nevrátí do galerie, ale raději se projde přilehlými zahradami, kde desítky zahradníků vysazují jarní květiny. Poslední z úředníků, kteří vyrazili o polední pauze sníst oběd do parku, pospíchali zpátky do svých kanceláří. Na lavičkách zůstali jen důchodci a matky s dětmi.

Asi za hodinu se ozval McClintock. Zdál se podivně zaražený. „Teda kámo, s těma páskama jste nás dostal.“

„Jak to?“

„Jsou na nich děvčata, která vedeme jako pohřešovaná. Teď už víme, co se s nima stalo.“

„Že by zazářila jako hvězdy stříbrného plátna?“ žertoval Steven.

McClintock zůstal vážný. „Nezářily, umřely,“ zamumlal. „Je to hnus, sado maso hnaný až nadoraz. Všechny tři byly umučené v přímým přenosu. Detailů vás raději ušetřím.“

Steven bolestně polkl. Už o podobných zvěrstvech slyšel – dokonce i o filmech, v nichž umíraly děti. Ale ocitnout se tak blízko skutečným aktérům, bylo něco jiného. Dobrá nálada se v mžiku vytratila. „Ježíšikriste. To je odporné.“

„Měli jsme opravdu rušno. Provedli jsme šťáry na všech těch adresách na seznamu z tý piksly. Ale sauny jsme vynechali. Ve světle těch videonahrávek jejich význam dokonale bledne.“

„Co Verdi?“

„Sebrali jsme ho, ale vás k němu pustíme až zejtra. Ten mrňavej slizoun si nás drží pěkně na distanc. Pochopitelně si všechno zařídil tak, aby na něj nikdo nemohl ukázat prstem. Ostatně, je přece právník. Pokud si nedáme zatracenej pozor, tak pochytáme malý ryby a sólokapr nám vyklouzne ze sítí. Naši ho pořádně zmáčkli. Nedají mu pokoj. Doufají, že ho nachytají dřív, než si stihne všecko pořádně promyslet. Díky našemu úžasnýmu veliteli se na nás stačil částečně připravit. Jenže netušil, že se nám dostane do pracek Tracyina krabice na sušenky. Hošan se dneska v noci moc nevyspí.“

„Přeju hodně štěstí,“ vzdychl Steven. „Co ti sígrové z Tracyina bytu?“

„Oba jsme je obžalovali z vraždy, ale na radu svého obhájce mlčí. Jakmile jsme je zašili, objevil se takovej záludnej skrček v obleku vod Armaniho jménem Tomasso. Tihle gauneři nosej vizitky svejch advokátů v portmonce stejně jako obyčejný lidi kreditky.“

„Cest la vie,“ podotkl Steven.

„Škoda že Mansonová netušila, kam putujou peníze,“ povzdechl si McClintock. „Řekl bych, že kdyby ostatní vytušili, že je Verdi finančně nepodrží, začali by se plašit.“

„Mmm,“ zabručel Dunbar. Cítil se provinile.

„Dám vám vědět, kdy můžete Verdiho vidět,“ loučil se detektiv. „Nejspíš zejtra odpoledne.“

Steven kolegovi poděkoval. Ulevilo se mu, když rozhovor skončil. Věděl, že měl Peterovi povědět o existenci účtů, ale tohle eso si chtěl na chvíli podržet v rukávu. Domníval se, že s jeho pomocí rozváže Verdimu jazyk.

Avšak McClintock se ohlásil ještě dřív, než Steven čekal. Ozval se něco po osmé.

„Musíme se setkat," pravil stručně.

Dunbar se chystal zažertovat, zda Peter chodí také někdy domů, ale včas se zarazil. Detektiv zjevně neměl náladu na vtipkování.

„Dobrá. Co takhle hospoda v Inverleith?"

„Moc blízko velitelství," broukl kolega. „Radši si dáme spicha někde mimo město. Znáte to v Queensferry?"

„Po Forth Bridge a dolů?" ověřoval si Steven.

„Přesně tak. U vody stojí hotel jménem Sealscraig. Takže nashle asi za hodinu v baru."

„Budu tam," přisvědčil lékař. Než stačil dopovědět, linka oněměla.

V recepci se pro jistotu přeptal na cestu. Doporučili mu, aby sledoval směrovky. Poslechl a brzy sjížděl z prudkého kopce do vesnice jménem Queensferry. Trvalo to nějakých deset minut. Zaparkoval vůz u vody a vzhlédl k železničnímu mostu, po němž právě spěchala malá lokálka. Jakmile vlak znovu vjel na pevnou trať, protivné rachocení ocelových nosníků okamžitě ustalo.

O něco níže po Stevenově levici ležel mezi železničním a silničním mostem hotel Sealscraig. Žlutavý svit světel, odrážející se na černé olejovité hladině, pronikal mlžným oparem a přátelsky zval příchozí dovnitř. Steven dokráčel k budově a vyrazil po schodech vedoucích do baru.

McClintock už na něho čekal. Neusmál se, pouze mu kývl na pozdrav a objednal mu pivo.

„Pojďme si někam sednout," vyzval Stevena, když obdržel půllitr. Místnost byla plná asi jen ze čtvrtiny, takže neměli problém s nalezením vhodného stolu, kde by si mohli nerušené pohovořit. Přesto šeptali.

„Něco se stalo?" nevydržel Steven. McClintockův zasmušilý výraz ho silně znepokojoval.

„Chtěl jsem vám to říct jako prvnímu," bručel detektiv. „Ale nejdřív se vás na něco zeptám. Kde jste přišel k tý analýze DNA, co jste chtěl prověřit?"

Steven mu vyprávěl, jak Susan Givensová objevila na usvědčujícím gelovém snímku Davida Littlea nejasné pruhy a zvýraznila je pomocí počítače. „Použila speciální program, který takzvané duchy nejprve zdůraznil a potom potlačil hlavní vzorek. Přišel jste na to, komu patří, že?"

Detektiv přikývl. „Dal bych za to, nevím co, kdyby z toho vyšel někdo jinej. Je to Hector Combe."

„Pane na nebesích!" vydechl Steven. „Jste si jistý?"

„Naprosto."

„Takže ji doopravdy zabil," hlesl Dunbar poté, co se vzpamatoval ze šoku. „Zašili jste nesprávného chlapa."

„Jen tak mimochodem," připomněl mu Peter, „Littleovo sperma v ní bylo taky." Avšak i jemu se v té chvíli vznášel před očima přízrak kolosálního justičního omylu.

„Musela to na něj nastražit laboratoř," mínil Steven. „Nikdo jiný v tom nemohl mít prsty. Neexistuje jiné vysvětlení. Určitě se jedná o podvržený důkaz, který měl očistit Combeho a usvědčit Littlea."

„Ale proč?"

Steven zavrtěl hlavou. „Bůh ví. Ale někdo z laboratoře musel Julii umýt – proto se na jejím těle našly stopy Virkonu – a potom ji potřísnit Littleovým semenem dřív, než došlo k odebrání vzorků."

„Jak?" naléhal McClintock.

„Já nevím. Netuším kdo a nechápu proč, ale muselo se to stát. Zločin zkrátka spáchal Combe, nikdo jiný."

„Panenko skákavá," ulevil si McClintock. „Tentokrát nás novináři sežerou zaživa."

I Steven měl svoji soukromou noční můru. V ní za výmluvného cinknutí dopadaly na dno kovové misky zuby Davida Littlea, zatímco Combe k tomu recitoval: Vařila myšička kasičku, na zeleným rendlíčku… křup!

Znenadání ho osvítilo poznání. „Jakou měl Combe krevní skupinu?"

„Nemám ponětí,“ zabrblal Peter. „Ale bude to v záznamech. Záleží na tom?“

„Zbytky tkáně nalezené pod nehty Julie Summersové musely patřit Combemu a ne Littleovi,“ vysvětloval Steven. „Combe se svěřil pastoru Lawsonovi, že ho Julie poškrábala v obličeji. Potřebuji zjistit, jakou měl krevní skupinu.“

„Když to říkáte. Ale co si s tím vším teď počneme? Santini o ničem neví. Kromě vás jsem o tom nepověděl živý duši. Ani lidem z laborky jsem neprozradil, odkud ten vzorek pochází.“

„Tak si to zatím nechte pro sebe,“ poradil mu Steven. „Nikomu ani muk.“

„Co hodláte podniknout?“

„Promluvím si s jednou zdravotní sestrou.“

Devatenáct

McClintock odjížděl s tím, že zjistí Combeovu krevní skupinu, jak nejrychleji to půjde, třebaže stále netuší, k čemu to bude Dunbarovi dobré. I Steven pospíchal ke svému vozu. Zamířil do Západní všeobecné nemocnice a to přímo na oddělení, kde pracovala Samantha Eganová. Takhle pozdě v noci – bylo krátce před desátou – se jednalo o velice riskantní tah, ale za pokus to stálo.

„Sestra Eganová už asi není ve službě, co?“ otázal se služby za přepážkou.

Děvče zavrtělo hlavou. „Ani náhodou,“ prohlásilo s australským přízvukem. „Noční směna nastoupila před víc jak hodinou.“

Steven zkroutil lítostivě obličej. „Škoda,“ poznamenal. „Musím s ní okamžitě mluvit.“ Ukázal dívce svůj průkaz.

„Možná máte štěstí,“ zamyslela se sestřička. „Jsem si jistá, že je stále tady. Společně s několika kolegyněmi si naplánovala po šichtě menší dámskou jízdu.

Jedna z holek odchází, takže si umínily ztrestat nějaké bulharské červené a sezobnout pár buráků.“

Steven se usmál. „A netušíte kde?“

„Nejspíš na sesterně. Mám tam brnknout?“

Vyšetřoval ji požádal, aby se neobtěžovala, že za paní Eganovou zaskočí osobně. Dívka mu vysvětlila cestu.

Zpoza dveří se ozývalo ženské chichotání. Jakmile zaklepal, ustalo, jako když utne. Po chvíli se objevila vysoká sestra s číší vína v ruce. Steven se omluvil za vyrušení, ukázal jí své doklady a vysvětlil, proč přišel. Žena se ohlédla přes rameno a zvolala: „Sam! Jak to tak vypadá, policie tě konečně dostala!“

Potom pozvala Stevena dál. Muž vstoupil do malé místnosti a omluvil se přítomným, že obtěžuje. Samantha se tvářila pobaveně. Vysvětlil jí, že s ní nutně potřebuje hovořit.

„Můžete jít do mé kanceláře, Sam,“ nabídla jim vysoká sestra.

Samantha zavedla Stevena do sousední pracovny a zavřela za nimi dveře.

„Nečekala jsem, že se znovu uvidíme,“ podotkla a posadila se. „Co pro vás mohu udělat?“

„Asi to bude znít podivně,“ spustil Dunbar, „ale v průběhu naší předchozí schůzky jste se zmínila, že jste se při práci v laboratoři Ronalda Leea dopustila chyby. Jednalo se o určení krevní skupiny.“

„Proto jsem později dala výpověď,“ přikývla Samantha.

„Pokud si dobře vzpomínám, byla jste tehdy požádána, abyste určila krevní skupinu vzorků odebraných pod nehty Julie Summersové.“

„Přesně tak.“

„Nepamatujete si náhodou, o jakou krevní skupinu podle vás šlo?“

„Na to se zapomenout nedá,“ povzdechla si sestra. „V podstatě se jedná o dva jednoduché a naprosto nekomplikované testy. Když mi John oznámil, že mám jak krevní skupinu, tak Rh faktor špatně, nevěřila jsem vlastním uším. Jenže pak obě zkoušky zopakoval přímo před mýma očima a ukázalo se, že má pravdu. Tehdy jsem si uvědomila, že pokud jsem schopna zpackat něco tak primitivního, jako je určení krevní skupiny, nemám v laboratoři co pohledávat. Byla jsem si jistá, že vzorek je negativní nula, ale John mi názorně dokázal, že jde o pozitivní áčko.“

„Přesně tohle jsem potřeboval vědět.“

„Dodneška to nechápu," přiznala Samantha. „A děsně mě to štve, pokud mám na takové pocity vůbec nárok. Radši ani nevzpomínat."

„To je mi líto," povzdechl si Steven. „Trápíte se naprosto zbytečně." Ozval se mobilní telefon. Dunbar se omluvil a poodstoupil k oknu. Byl to McClintock.

„Nevím, k čemu je to dobrý, ale Combe měl nulu negativní."

„Povedla se vám parádní trefa." Obrátil se k Samanthě. „A vy jste žádnou chybu neudělala," oznámil jí, „na rozdíl od Johna Mertona."

„John Merton že by se zmýlil?" vykřikla sestra, jako by se jednalo o nejnepravděpodobnější věc na světě. „John přece nikdy nechyboval. Držel laboratoř pohromadě."

„Možná že chyba není to správné slovo," zkusil to opatrně Steven. Nechtěl ženě moc prozrazovat. „V každém případě jste tenkrát měla pravdu vy a on… byl vedle. Šlo o negativní nulu."

Samantha si zhluboka povzdechla a zadívala se na podlahu. Po několika minutách od ní odtrhla oči a usmála se. „Asi to vyzní hloupě, ale netušíte, co pro mě znamenají vaše slova. Já vím. Byla jsem tehdy naprostý zelenáč, na nesprávnost se přišlo včas, přesto jsem na to nedokázala nikdy přestat myslet. Až doteď jsem si v podstatě nevěřila. Všechno jsem po sobě dvakrát kontrolovala."

„Vidíte, a přesto jste se ničím neprovinila. Výsledky vámi provedených testů byly naprosto správné. Věřte mi."

„Ale jak mohl John prokázat…?"

„Povězte mi o něm něco," skočil jí do řeči Dunbar.

„Nemohu vám říct víc než předtím. Neznala jsem ho nikterak dobře."

„Každý, s kým jsem o něm hovořil, prohlašoval, že laboratoř vedl v podstatě on. Všichni se shodli v názoru, že se ze všech sil snažil krýt přehmaty doktora Leea. Jenže nikdo mi nebyl schopen objasnit proč. Stali se snad důvěrnými přáteli?"

„Myslím, že ne," mínila Samantha. „Vlastně se mi zdálo, že John doktorem Leem spíše pohrdal."

„Z čeho tak usuzujete?"

„Občas se na něho díval zvláštním způsobem. Tak nějak nadřazeně, jestli víte, co tím chci naznačit. Byl strašlivě vztahovačný."

„V jakém směru?“

„Asi to vyzní hrozně, ale týkalo se to třídního postavení. Zřejmě měl komplex ze svého nízkého původu. John se neustále vysmíval establišmentu, alespoň tak tomu říkal. Vykládal, že tuhle zemi řídí páka ze soukromých škol. Nejspíš si namlouval, že kdyby pocházel z vyšších vrstev, dotáhl by to dál. Nevím, jak to lépe vyjádřit – zkrátka z nějakého důvodu strašně zahořkl.“

„Byl ženatý?“

„Ne. Povídalo se, že se kdysi zasnoubil, ale jeho milá si to nakonec rozmyslela. Což mu pochopitelně na náladě nepřidalo.“

„Takže neměl žádnou přítelkyni, popřípadě přítele?“

„Nikdo ho nikdy s nikým neviděl, přesto jsem si jistá, že byl na děvčata,“ prohlásila sestra. „Jednou jsem zahlédla vnitřní stranu dvířek jeho skříňky. Divím se, že ty jeho favoritky v šatně nezmrzly.“

Steven se zazubil. „Navštívila jste ho někdy doma?“

„Nikdy. Myslím, že žádný z laboratoře neměl tu čest. Z poznámek, které občas utrousil, bych řekla, že ho zajímaly pouze počítače. Zřejmě se jednalo o jediný druh vášně, který cítil. Kdykoliv na ně došlo, byl očividně ve svém království.“

„Živlu,“ opravil ji s úsměvem Steven.

„Dobrá, tak živlu,“ smála se Samantha. „Otřepané fráze vždycky nějak pomotám.“

Steven ženě poděkoval a ještě jednou se omluvil, za narušení dámské jízdy.

„Ještě že jste to udělal,“ culila se sestra. „Díky vaší novině, týkající se krevních skupin, mám opravdu co oslavovat.“

Však já taky, pomyslel si Steven, když sbíhal schody do přízemí. Chybějícím článkem, jejž po celou dobu hledaje John Merton. Ne Lee, ani nikdo jiný. To Merton pracoval pro Verdiho. Nedohlížel na věčně opilého patologa, nehlídal, zda nemožný kolega náhodou neudělá chybu – sám na nedopatření zadělával a pak je následně „objevoval“. Svaloval vinu na Leea, měl situaci pod kontrolou. Verdi přesně věděl, na co se při obhajobě zeptat a jak vysekat své klienty z průšvihu. Lee poslušně klopil uši a pomáhal zametat špínu pod koberec, čehož protřelý právník brilantně využíval.

Avšak Steven se nyní soustředil na Mertonovu úlohu v případě Julie Summersové. Merton záměrně přesvědčil svoji podřízenou, že pochybila při testování krve nalezené pod nehty oběti. Jelikož Samantha Eganová byla v laboratoři nová, smířila se s kritikou. Zejména když jí Merton názorně předvedl opakovaný test. V tu chvíli ovšem netušila, že pracuje s jiným vzorkem. Sehnat pozitivní áčko není nikterak těžké – má je téměř polovina populace. Mohl dokonce použít vlastní krev.

Pokud se Ronaldu Leeovi podařilo z kousků nalezené tkáně úspěšně provést analýzu DNA, výsledek musel ukazovat na Hectora Combeho. Merton musel patologa nějak přesvědčit – jako v případě Samanthy Eganové – že v průběhu práce došlo k chybě, a předložit mu výsledky vlastního snažení, tedy gelový snímek spermatu patřícího Davidu Littleovi. Za daných okolností mu Lee snadno uvěřil a byl mu neskonale vděčen.

Jenže proč by se Merton tak namáhal s usvědčením úspěšného vědce ze zločinu, jejž nespáchal? Co je to za zvráceného psychopata? Musí být duševně vyšinutý. Žádný normální člověk nemůže provést nic podobného. Samantha Eganová se sice zmínila, že byl nadměrně vztahovačný, ale tohle je něco jiného. Tohle je mnohem horší. Merton byl duševně chorý.

Skutečností však zůstává, že se v těle Julie Summersové našlo sperma Davida Littlea. Jak tohle Merton zařídil? V tomto případě zřejmě neexistuje logické vysvětlení. Neví se o žádném přímém spojení mezi Mertonem a Littlem. Dalo by se hovořit pouze o podružném – Merton se stýkal s Verdim, u něhož pracovala Charlotte Littleová. Steven usoudil, že si musí promluvit se dvěma lidmi. Rozhodně musí navštívit Paula Verdiho, když teď ví, kdo byl jeho člověkem. A Davida Littlea. Potřebuje se ho zeptat, kdo měl důvod jej nenávidět a proč.

Věděl, že k Verdimu ho pustí až zítra odpoledne. Brzy ráno proto vyrazí do Barlinnie.

Uvězněnému se dařilo o něco lépe než minule. Ležel na kavalci, četl si, avšak ze Stevenova příchodu neměl žádnou radost.

„Myslel jsem, že jsem vás poslal do prdele.“

„Měl jste na to plné právo,“ poznamenal vyšetřovatel. „Ač neúmyslně, vzbudil jsem ve vás naději.“

„Prima. Te absolvo. Teď vypadněte.“

„Už vím, že jste Julii Summersovou neznásilnil ani nezabil.“

Little na něho zíral prázdnýma, tmavýma, neskutečně propadlýma očima. Ticho se prodlužovalo. Nakonec je prolomil ochraptělým hlasem. „Jste první, kdo to kdy řekl. Dokonce ani moje žena to nikdy nevyslovila.“

„Za vším stojí jistý John Merton. Znáte ho?“

„Mertona?“ opakoval Little. „Kdysi jsem nějakého Johna Mertona znával, ale to už je strašně dávno.“

„Neprovedl jste mu náhodou něco, za co by vás mohl nenávidět?“ otázal se Steven.

„Studovali jsme spolu medicínu,“ pravil Little. „Přátelili jsme se. Bydleli jsme spolu.“

Nemocný se odmlčel. Zdálo se, že se utápí ve vzpomínkách.

„Ale něco se mezi vámi pokazilo?“

„Ani jeden jsme nepocházeli z bohatých poměrů, takže jsme si nemohli moc vyskakovat,“ pokračoval Little. „Ke konci každého semestru jsme přežívali jen na ovesných vločkách, fazolích a topinkách. Jenže John měl najednou peníze. Znenadání mu lezly snad i z uší. Vykládal, že mu zemřela strašně bohatá teta. Jenže mi lhal. Zjistil jsem, že zásobuje jednu zahraniční farmaceutickou firmu lidskými žlázami. Kradl je z mrtvol ve školní pitevně. Uhodil jsem na něho. Řval jsem na něj, že udělal pěknou pitomost. A také nebezpečnou. Nebožtíci neprošli řádným vyšetřením, takže se prostřednictvím odebraných orgánů mohly zároveň šířit choroby.“

„K jakým účelům je společnost vykupovala?“

„Extrahovala z nich růstový hormon a ten prodávala do zahraničí. U nás je tato praxe zakázaná kvůli Creuzfeld-Jakobově chorobě, ale v cizině se tento preparát stále používá.“

„Co jste tehdy udělal?“

„Byli jsme kamarádi. Řekl jsem Johnovi, že pokud to okamžitě zabalí, nikomu nic nepovím. Slíbil, že s tím přestane. Jenže za několik týdnů jsem zjistil, že v tom jede dál. Sportovní auto by mu hned tak někdo nedaroval. Dostali jsme se do sporu. Oznámil jsem

Mertonovo počínání děkanovi, a když se usadil prach, milého Johna vylili ze školy.“

„Neměl jste na vybranou,“ soudil Steven.

„On to viděl jinak,“ hlesl Little. „Domníval se, že nedělá nic špatného. Netrpěl žádnými výčitkami svědomí. Prohlásil, že ho kvůli mně vyhodili z univerzity, a vyhrožoval mi zabitím. V tu dobu se zasnoubil s Melissou Feltonovou. Také studovala medicínu. Jakmile se doslechla, co John provádí, pustila ho k vodě. Myslím, že mě vinil i z rozpadu jejich vztahu. Od té doby jsem ho neviděl.“

„Studium zřejmě dokončil někde jinde,“ prohlásil Steven. „V době vraždy Julie Summersové pracoval v soudní laboratoři. Čachroval s důkazy, aby to vypadalo, že pachatelem jste vy.“

Little zalapal po dechu. Dočista ho přemohly emoce. Po tvářích se mu koulely obrovské slzy.

„Faktem však zůstává, že se v těle Julie Summersové našlo vaše sperma,“ připomněl Dunbar. „Netušíte, jak se tam mohlo dostat?“

Little pohlédl na vyšetřovatele, jako kdyby mu právě položil tu nejhloupější možnou otázku. „Byli jsme přece dárci, prokrista.“

„Dárci spermatu?“ divil se Steven.

„V prvním jaru hledala vědecká rada jisté laboratoře mezi studenty potenciální dárce. Přihlásili jsme se. Mysleli jsme si, že to bude sranda. Chvilku si prohlížíte lechtivý časopis, potom šup s tím do kelímku z umělé hmoty a je to. Kristepane, musel zneužít můj vzorek ze spermobanky.“

„Řekl bych, že pokud člověk ví, jak to v laboratořích chodí, není to zase tak moc velký problém,“ usoudil Steven.

„Sranda,“ opakoval David. „Mysleli jsme, že to bude sranda…“ Po propadlých lících klouzaly potoky slz.

„Merton má na svědomí i tu pornografii, která se tehdy našla ve vašem počítači,“ pokračoval vyšetřovatel. „Vaše žena náhodou pracovala pro jeho kumpána, takže se dozvěděl, kde zrovna jste a čím se zabýváte. Onen oživovací program, který vám Charlotte přinesla na disketě, obsahoval kromě pomoci i onen kompromitující materiál.“

Little zavrtěl hlavou a rozhodil vyzáblé paže. „Kdysi prohlásil, že mě zabije. Ani ve snu by mě nenapadlo, že to myslí smrtelně vážně. Co se s ním stalo? Zavřeli jste ho?“

„Ne. Právě jsem totiž zjistil, jak to tehdy bylo. Sci-Med po něm intenzivně pátrá, ale Merton jako by se propadl do země. Kolegové se domnívají, že žije v zahraničí. Jakmile jim vysvětlím, o co jde, vydají na něho mezinárodní zatykač a do hry se zapojí Interpol.“

„Ta svině,“ zašeptal Little. „Zničil mi život… Pomalu… hezky den po dni… Každý byl horší než ten předešlý. A co policie? Co na to říkají naši báječní hoši v modrém?“

„Zatím o ničem nevědí.“

Little se na vyšetřovatele tázavě zadíval.

„Teprve včera v noci jsem pochopil, kdo za vším stojí, a vy jste mi právě teď vysvětlil proč. Jakmile se vrátím do Edinburghu, oznámím vše detektivům.“

„Nechtěl byste mi to natočit na video?“ šklebil se vědec. „Nebudu žít tak dlouho, abych stihl ty parchanty zažalovat.“

Steven s ním tiše souhlasil.

„Kdo zabil Julii?“ otázal se Little

„Hector Combe. Psychopat, o němž jsem vám vyprávěl. Na smrtelné posteli se k činu přiznal.“

„Skutečný vrah se doznal, ale nikdo mu nevěřil,“ ušklíbl se odsouzený.

„Já ano.“

Little se na Stevena podíval – po celou dobu rozhovoru totiž civěl do stropu. „Ano, vy možná ano. Nevím, co na to říct. Asi bych vám měl poděkovat, ale neudělám to. Za těch osm let jsem z podobných věcí vyšel.“

„Ani není třeba,“ ujistil ho Dunbar. „Začněte uvažovat pozitivně. Berte předepsané léky a spřádejte plány.“

„Plány?“ zvolal ironicky David. „Pozitivní myšlení?“

„Těšte se kupříkladu na to, jak se vám budou všichni ti bídáci překotně omlouvat…“

„…a vy jim řeknete, ať si strčí ty svoje žvásty do prdele,“ dopověděl za něho Little a pokusil se o pokřivený úsměv.

„Tak vidíte,“ culil se vyšetřovatel, „vždyť vy pozitivně přemýšlíte už teď.“ Postavil se. „Mně už jenom zbývá uvést události do pohybu.“

Little ho zarazil zvednutím ruky. Avšak nemohl pokračovat dál. Hlas mu selhal. Namísto poděkování se Steven musel spokojit s dvojím výmluvným pokývnutím a upřímnými slzami, kutálejícími se vězni z očí.

Jakmile dorazil do Edinburghu, zamířil rovnou na policejní ústředí, kde všechno vypověděl McClintockovi. „Říkám vám to proto, abyste poinformoval Santiniho. Kdybych se do toho pustil já, mohlo by se mu zdát, že se mu posmívám – v čemž by se pochopitelně nemýlil. O vašeho šéfa mi ani v nejmenším nejde, ale upřímně řečeno, v tomto případě se policie zrovna nevyznamenala.“

„Tak za tohle jsem vám vděčnej,“ broukl detektiv. „Ale fakta jsou fakta. Na každej pád tu máme parádní justiční omyl.“

„Obávám se, že ano.“

„Pořád chcete mluvit s Verdim?“

„Rád bych. Něco nového?“

„Zatím nic. Stále zatlouká. Ale dostali jsme povolení držet ho tu dalších čtyřiadvacet hodin. Pořád netuší, že máme ty videokazety. Schováváme si je v rukávu jako esa.“

„Takže o nich ani muk.“

„Momentíček.“ McClintock odešel z místnosti. Po pár minutách se vrátil v doprovodu muže v košili s krátkými rukávy. „Seržant Wills vás zavede k zadrženému. Já se zatím stavím u Santiniho.“

Navzdory nepřetržitému výslechu byl Verdi stále ostrý jako břitva a ve střehu.

„Kurnik, vy jste tu ještě chyběl!“ přivítal Stevena zlostně. „Co ode mě k čertu chcete?“

„Položit vám několik otázek,“ ucedil vyšetřovatel.

„Řeknu vám to co minule. O smrti Tracy Mansonové ani o pornu nic nevím.“

„Vražda té dívky mě nezajímá, to je záležitost policie. Stejně jako porno.“

„Tak proč mě otravujete ještě vy!“

„Rád bych se dozvěděl něco o vašich stycích s Johnem Mertonem.“

Při zaslechnutí toho jména Verdi přimhouřil oči, ale prohlásil: „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Ale ano, slyšel. Záměrně kvůli vám ničil policejní důkazy. Vždycky vám dal hlášku, kde máte přitlačit, vy jste u soudu poukázal na odhalené nedostatky a dosáhl pro své klienty zprošťujícího rozsudku. Pochopitelně pouze pro ty, kteří si tuto službičku mohli dovolit. Byli tři, abych byl přesný. Staré známé firmy. A všichni byli propuštěni.“

„Nechápu, o čem mluvíte.“

„Ale ano, chápete, Verdi, ale ani oni mě nezajímají. Chci, abyste mi vyprávěl o případu Julie Summersové.“

Steven se k zadrženému naklonil. „Vaše bezpečí závisí na mlčení vašich lidí, že? Oni jsou hezky zticha a vy se na oplátku postaráte o ně a jejich rodiny. Je to tak?“

Verdi mlčel.

„Smlouva platí pouze za určitých podmínek, a pokud se podmínky změní, je po všem. A právě to se teď stane.“

„O čem to tu vykládáte?“ vyštěkl bývalý právník.

„O penězích, Verdi. O oběživu, které pochází z mezinárodního zločinu. O prašulích, jež jste vytřískal z pornografických filmů, anebo z těch syčáků, jimž jste společně s Mertonem pomohli na svobodu. Vím, kde je hledat, a mám je pevně v rukou. Policie o nich nemá ani tušení, moje informace jsou naopak velice přesné.“

„Nechte si ty báchorky,“ zavrčel Verdi, jakmile si Steven znovu sedl.

Nato Dunbar vytáhl z náprsní kapsy kartičku a přečetl zadrženému první číslo.

Verdi se ušklíbl, ale zachoval glanc. „Co to má být? Vaše šťastná čísla v lotynce? Marná snaha. Víte co? Založte si radši výherní vkladní knížku.“

Steven přečetl číslo druhého účtu a potom třetího.

Verdi polkl, ale neřekl nic.

„Tak co, ptáčku?“ otázal se ironicky Steven. „Nezačnete takhle náhodou zpívat?“

„Cože?“ zaskřehotal někdejší advokát.

„Pěvec na šest, začínající na písmeno s, jehož tlukot se obvykle ozývá v Berkeley Square,“ sypal ze sebe Steven. „Co vy na to?“

Verdi povážlivě zesinal. „Myslíte to vážně?“ vyzvídal. „Policie o ničem neví?“

„Ne,“ přitakal vyšetřovatel. „Vím o tom jenom já.“

„Co kdybychom se domluvili?“

„Povězte mi, co potřebuju vědět, a já vám tu kartu vrátím.“

„Policii ani slovo?“

„Ani slovo.“

„Dobrá. Mertona jsem znal.“

„Jak jste se seznámili?“

„Počátkem devadesátých let v jednom klubu. Řekněme, že nás spojoval zájem o mladá děvčata.“

„A jejich kažení,“ poznamenal Steven.

Verdi narážku ignoroval. „John byl počítačový nadšenec. Vysvětlil mi, jak se dají vydělat slušný prachy. Potřebovali jsme jen několik ochotných slečen a filmovou techniku. Měl v tomto oboru nějaké známé, takže jsme sesypali finance na jednu hromadu a natočili první snímky. John je nastrkal do počítačový sítě. Prostě šly na dračku. Potom jsem náhodou zjistil, čím se oficiálně živí. Slovo dalo slovo. Dohodli jsme se, že si budeme navzájem pomáhat i jinak.“

„Obstarával vám falešné důkazy?“

„Víc než to. Občas něco zmrvil a já jsem na to poukázal u soudu.“

„Vyprávějte mi o případu Julie Summersové. Ta kauza se v něčem lišila.“

„Jo, to teda jo. Přísahám, že o tom zase tolik nevím. Mě se to netýkalo. Byla to čistě Johnova věc. Měl snad pifku na toho obžalovanýho mládence.“

„Na Davida Littlea?“

„Přesně tak. John prohlašoval, že v tom ten maník lítá, a chystal se to dokázat. Analýza DNA to spolehlivě potvrdila, ale podle Johna byly podpůrné důkazy malinko ošemetné. Proto mě požádal, abych do nich nevrtal. Tou kauzou pro nás stejně všechno skončilo.“

„Jak to?“

„Lee, Johnův šéf, totiž chlastal. Až do případu Summersová nic netušil. John ho vždycky přesvědčil, že díky opici nebo kocovině něco zmršil. Jenže tenkrát se s Johnem šeredně zhádal. Kvůli nějakým gelům či co. Odmítl připustit, že jako obvykle udělal botu. Jednou měl ten starej násoska výjimečně střízlivej den a náhodou vyslechl, jak se s Johnem bavíme po telefonu. Dal si tu práci a zjistil si moje číslo. Domluvil si schůzku se Seymourem a Nicholsonem, aby jim sdělil, že jsem se zpronevěřil profesní etice.

Staří pánové si mě povolali na kobereček a vyhrožovali, že mě udají policii. Připomněl jsem jim, jak jsme se hezky šábli o špinavý prašule z mejch pochybnejch kšeftů, a oznámil jsem jim, že pokud mě pošlou ke dnu, stáhnu je s sebou a to bude konec jejich milované firmy. Navrhl jsem jim, aby mě náležitě odškodnili a já podám oficiální rezignaci. Kolegové nabídku přijali.“

„Co Lee?“

„Pozval jsem si ho na slovíčko.“

„Což znamená?“

„Vysvětlil jsem mu, že Seymour s Nicholsonem dávají od případu ruce pryč, takže z jejich strany nemůže očekávat žádnou podporu. Pokud by se o něco pokusil na vlastní pěst, velice rychle by vyšlo najevo, že není nic jiného než jen odpískaný alkoholik, který není schopen vést ani stánek s pečivem, natož soudní laboratoř. Na druhou stranu, pokud by se rozhodl na všechno hezky rychle zapomenout, dostane za mlčení slušně zaplaceno. Hádejte, jakou možnost si vybral?“

„Kdy jste o něm slyšel naposled?“

„Shodou okolností před několika týdny. Zatelefonoval mi, aby mi sdělil, že nějakej zvědavej parchant strká nos do případu Summersová. Předpokládám, že jste to byl vy. Očividně měl plný gatě.“

„Takže jste ho zabil, aby náhodou nezačal mluvit?“

„Kristepane to ne. Co já jsem měl společnýho s nějakými důkazy? To mě nepálilo. Neudělal jsem víc, než že jsem při procesu vynechal pár otázek.“

„Řekl jste Mertonovi, že vám Lee volal?“

„Vlastně ano.“

„Znamená to, že jste s ním stále v kontaktu?“

„Provozuje naše webové stránky.“

„Provozuje vaše webové stránky a vyhledává potencionální zákazníky?“

„Bez komentáře.“

„Kde ho najdu?“

„Neviděl jsem ho roky.“

„Jak se tedy domlouváte?“

„Přes internet. No nejsou ty počítače báječnej vynález?“

„Takže může být leckde.“

„Přesně tak. Dáte mi teď tu kartu?“

Steven mu ji podal a bez jediného slova opustil celu.

Dvacet

Jak to šlo?“ vyzvídal McClintock, sotva se Steven vrátil do jeho kanceláře.

„Opravdu dobře. A co u vás?“

„Z podobnejch novinek nikdo neskáče blahem, ale to se dalo čekat,“ pravil detektiv. „Jenže náš úžasný pan velitel se s obtížnou situací vyrovnal překvapivě lehce a nyní se pokouší minimalizovat škody. Zdůraznil, že dobré jméno policie zachráníme jedině tehdy, když z Verdiho a jeho kumpánů vymáčkneme přiznání ještě za tepla. Následně si představuje titulky jako: Edinburghská policejní elita objasnila vraždu prostitutky a rozbila mezinárodní pornografický gang… Jo, a jen tak mimochodem, osm roků věznila nesprávnýho chlápka.“

Steven přikývl a vytáhl z peněženky útržek papíru. „Tohle vám možná pomůže.“

„Co je to?“ nechápal McClintock.

„Slíbil jsem panu Verdimu, že o tom policii neřeknu ani slovo.“

„Prokrista, vždyť to jsou čísla účtů!“ zvolal Peter. „Mohly by patřit Ver…“

„Já mám pusu na zámek,“ culil se Steven.

„Ale kde…?“ spustil McClintock a vzápětí se zarazil. „Kruci, byly v tý plechovce, co? V piksle tý Tracy. A vy jste je před náma zatajil.“

„Potřeboval jsem mít něco v ruce,“ hájil se vyšetřovatel.

„Uzavřel jste s ním nějakou dohodu?“

„Řekl mi, co jsem potřeboval vědět o čachrech v soudní laboratoři, a já jsem mu dal na oplátku Tracyin trumf s tím, že nepovím policii ani slovo. Avšak neslíbil jsem mu, že vám neposkytnu opis, abyste se o zbytek postarali sami.“

„Teda od vás bych ojetinu rozhodně nekoupil, Dunbare.“

„Už jste začali pátrat po Mertonovi?“

„Pracuje se na tom. Podařilo se nám v laborce vyhrabat jeho fotku. Je deset let stará, ale furt lepší než nic. Už ji mám v kapse.“

„Mohl bych dostat kopii?“ otázal se Steven.

„Dárek na památku?“ šklebil se detektiv.

„Rád bych pohlédl ďáblu do tváře.“

„Jo, kdyby tak člověk věděl, co se skrejvá za fasádou…,“ povzdechl si McClintock. „Všecko by bylo o hodně snazší.“

Steven zvedl snímek, který mu Peter poslal přes desku stolu. „Tak do toho bych to opravdu neřekl,“ připustil. Díval se na muže na prahu třicítky. Nic v jeho obličeji nenaznačovalo, čeho je schopen. Rozhodně nebudil podezření, ani by se na něho člověk nepodíval dvakrát.

„Stále je ve spojení s Verdim,“ poznamenal Steven. „Jenže ten tvrdí, že netuší, kde Merton žije. Prý spolu komunikují výhradně prostřednictvím webové sítě, kterou spravuje Merton za účelem řízení společného pornoprůmyslu. Možná bychom ho dokázali vystopovat, ale moc tomu nevěřím. Ten pán se totiž v počítačích zatraceně vyzná.“

„Kruci, klidně může bejt v Kalifornii,“ bručel McClintock. „Nebo třeba v Japonsku. Kdekoliv.“

„Daňové přiznání rozhodně nepodává,“ poznamenal Steven.

„Prohledáme všecky rejstříky,“ prohlásil detektiv. „Ale nebude to snadný. Možná bych si měl s Verdim znovu popovídat.“

„Už jste pomyslel na Littleovu bývalou ženu?“ obrátil Steven list. „Někdo jí to bude muset oznámit.“

„Tak o tomhle snad ani přemejšlet nechci," svěřil se McClintock. „Ale máte pravdu. Měla by se to dozvědět dřív, než se o všem dočte v novinách. Víte, v podstatě je to docela švanda. Netuším, jestli bych jí to měl prezentovat jako dobrou nebo špatnou zprávu. Chápete, co tím myslím, ne? Takový to: Nesu vám novinu, Charlotte! Přestavte si, že ten váš manžel, co jste se s ním před léty rozvedla, byl celou tu dobu nevinnej…"

Steven se ušklíbl. Vzpomněl si, jak ženu rozrušila zmínka o tom, že pornofotky do Davidova počítače někdo nastrčil. „Musíte postupovat ohleduplně a citlivě."

„Já vím. Proto bych byl radši, kdyby si to vzali na triko lidi od vás. Jsem toho názoru, že čím za těchto okolností uvidí míň policajtů z Edinburghu, tím bude šťastnější."

„Požádám Sci-Med o spolupráci," slíbil Steven.

„Ví, že Little chytil ajdu?"

„Zatím jsem jí o tom neřekl. Další malé překvapení, co chudinku čeká."

„Krucipísek to je bordel," bručel McClintock. Sklonil hlavu a prsty si mnul bolavé spánky. „Co myslíte, má Merton vůbec ponětí, co způsobil?"

„Obávám se, že ano," přiznal Dunbar. „Little mi vyprávěl, jak Merton prodával žlázy zemřelých. Neviděl na svém počínání nic špatného. Tehdy jsem poprvé zaznamenal silné varovné signály. Není sebemenších pochyb – takhle se projevuje typický psychopat."

„Další zatracený psycho. Dochází mi trpělivost," vrčel detektiv.

„No, musím jít sepsat hlášení," povzdechl si Steven a vstal. „A pak začnu uvažovat, kdy se rozletím zpátky na jih."

„Stavíte se před odjezdem na pivko?"

„Nejsem si jist," připustil Steven.

McClintock vyskočil ze židle a natáhl k Dunbarovi ruku. „Nemůžu s čistým svědomím říct, že mě těšilo," culil se upřímně, „ale docela si vás vážím, Dunbare."

„Vždyť já vás taky," usmál se Steven. „Třeba se ještě setkáme."

„Hele, kdyby vás zase napadlo otevřít nějakej náš odloženej případ, tak mi dejte ze starýho kamarádství vědět a já odejdu ze zdravotních důvodů do předčasnýho důchodu," zubil se detektiv.

„A vy mi zase dejte vědět, jak se vyvíjí situace s Verdim a jeho hochy.“

„Provedu.“

Steven vyklouzl z McClintockovy kanceláře. Na vzdáleném konci chodby si vykračoval Santini. Blížil se k němu, ale jakmile Dunbara zahlédl, teatrálně se ťukl do čela, jako by si zrovna na něco vzpomněl, a udělal čelem vzad.

„Už teď mi chybíš,“ procedil Steven skrze zaťaté zuby.

Sotva dopsal zprávu pro nadřízené, dobrý pocit, jenž se po uzavření případu vždycky dostavoval, se rozplynul. Tentokrát došlo k mnoha křivdám, které nemohou být napraveny. David Little bude sice nepochybně propuštěn, ale umírá. Brilantní vědec, jenž mohl být cenným přínosem na poli medicíny, bude navždy ztracen. I kdyby došlo k remisi a postup smrtelné choroby se prudce zpomalil, bude obtížné, pokud ne přímo nemožné, aby k němu bývalí kolegové a přátelé znovu našli cestu. Může se stát, že nikdy úplně neuvěří v jeho nevinu.

I na Charlottě a její dcery čeká spousta utrpení. Až ženy pohlédnou po osmi letech do tváře svému muži a otci, budou si připadat jako uprostřed noční můry. Přinutí se vůbec Charlotte k této návštěvě? Ať už si nakonec vybere kteroukoliv možnost, společnost se k ní stejně otočí zády. Až se znovu začne přetřásat její příběh, noviny rozmáznou smutnou skutečnost, že nestála věrně po boku svého muže. Všichni ochotně pominou fakt, že Little byl tehdy usvědčen na základě přímého nezvratného důkazu. Bulvár ji i děti barvitě vylíčí jako bezcitné potvory, které vyrazily za lepšími zítřky v momentě, kdy za jejich kdysi úspěšným mužem a vzorným taťkou zapadla vrata vězení. Život má pro Charlotte Littleovou v zásobě další ránu pod pás.

Nezdálo se, že by po manželově uvěznění hledala nějaké štěstí, pomyslel si Steven. Neutuchající zájem médií z ní nadlouho udělal poustevnici schovávající se v ústraní a jen Bůh ví, jakým peklem prošly její děti, když bystří spolužáci zjistili, co jsou zač. Dcery vraha dětí? Steven se otřásl. Nedokázal na to dál myslet. Sotva se Charlotte vzpamatovala natolik, aby se znovu dokázala stýkat s

lidmi, narazí na syčáka, který ji bije a návdavkem připraví o všechny peníze. Ježíšikriste! A další pohroma čeká v pořadí.

Steven Peterovi slíbil, že požádá kolegy ze Sci-Medu, aby Charlotte informovali. Teď však byl na pochybách. Představoval si, že poprosí o vyslání někoho, kdo je schopen obzvlášť citlivého přístupu a empatie. V duchu již viděl nějakou snaživou komisařku, jak vaří Charlottě čaj. Výborný silný čaj, anglický lék na všechna trápení. Blíží se konec světa? V tom případě postav na čaj, lásko.

Jedinou pozitivní věc Steven viděl v tom, že Charlotte má skvělé rodinné zázemí. Otec s matkou jsou velmi hodní lidé, kteří svoji dceru hluboce milují a stojí při ní v dobrém i zlém. Ani pro ně jistě nebylo lehké ocitnout se na jedné lodi s prznitelem holčiček a nechat se novinami probírat ze všech stran. Doufal, že stárnoucí rodiče v sobě mají dostatek energie, aby ustáli další nápor nevítané pozornosti. Neměl by je dopředu varovat?

Dunbar dospěl k rozhodnutí. Nepožádá nadřízené, aby za Charlotte někoho poslali. Odjede do Norfolku a oznámí jí to sám. On alespoň ví, jak silnému důkazu David čelil. Chápal, že Charlotte neměla jinou možnost, než uvěřit v jeho vinu. Koneckonců Littleovi nedůvěřoval ani on sám. Snad se mu ji podaří přesvědčit, že se nedopustila ničeho zlého. Avšak povědět těžce zkoušené ženě, že její bývalý manžel navíc umírá na AIDS, to bude úplně jiná káva.

Následujícího rána dokončil hlášení a zaslal jej centrále Sci-Medu. Zároveň požádal o několik dní volna, což mu obratem potvrdili. Zařídil, aby hotelová služba poslala Susan Givensové a Samanthě Eganové pořádnou kytici jakožto poděkování. Vrátil klíčky od pronajatého vozu, odhlásil se z hotelu a večerní linkou odlétl do Londýna. Z letiště odjel přímo do svého bytu. Vyspí se a ráno vyrazí do Norfolku.

Pokaždé když se po dlouhé době vracel zpátky domů, Stevena zarazil nezvyklý klid, ticho, chlad a prázdnota opuštěných místností. Rychle zaplašil nepříjemné myšlenky, rozsvítil světla, zapnul topení a televizi, aby na něho alespoň někdo mluvil.

V chladničce nenašel nic k jídlu. I krabice na chléb zela prázdnotou. Avšak oddaní společníci, gin a tonik, stáli na svých místech, takže nejprve si dal pár skleniček a potom zamířil do Jade

Garden pro nějakou čínu. Výlet do supermarketu podnikne až po návratu z Norfolku. Večeřel u televize, poslouchal zprávy a čekal, až začne hřát ústřední topení. V sedm na čtvrtém kanálu hovořili o majiteli sauny v Edinburghu, který byl obžalován z vraždy prostitutky, jejíž tělo bylo nalezeno na břehu Firth of Forth. Společně s ním byli z vraždy obviněni další dva muži. Podnikatel se rovněž zpovídá z podílu na mezinárodním obchodu s pornografií a další obžaloby se připravují.

„Bingo," zamumlal Steven. Ulevilo se mu, že o Davidu Littleovi a skandálním justičním omylu zatím nikde nepadla ani zmínka.

Skoro jako na zavolanou se rozdrnčel telefon. Ohlásil se Peter McClintock.

„Blahopřeju," zahlaholil Dunbar, „právě jsem viděl zprávy."

„Pokoušel jsem se vám dovolat už dřív," prohlásil detektiv. „Ale asi jste zrovna seděl v letadle. To zmrazení Verdiho účtů zabralo. Jakmile jsme těm jeho ranařům oznámili, že s prachama mají utrum a šéf na ně totálně kašle, rozpovídali se. Zprvu se teda kapánek dohadovali, ale nakonec z nich vypadlo, že ten mord si objednal Verdi."

„O těch videonahrávkách jste se zatím nezmínili?"

„Právě v tom je ten problém," bručel detektiv. „Státní zástupce prohlásil, že herečky umírají na obrazovkách každej den. Aby nám uvěřil, že tohle je na vostro, budeme potřebovat jejich těla. My je samozřejmě najdeme, ale otázkou zůstává, kde začít hledat. Kde je ten nejslabší článek. Někdo přece musí o něčem vědět."

„Přeji vám hodně štěstí," řekl Steven.

„Vsadím se, že se vám ulevilo, když jste se tohohle případu zbavil," poznamenal detektiv.

„Ještě jednu věc," rozpomněl se Dunbar. „Rozhodl jsem se, že Charlotte poinformuji osobně. Vyrážím zítra."

„Jste hodnej kluk, Karlíku Browne," vtipkoval Peter. „Cože jste si to tak najednou rozmyslel?"

Steven mu to objasnil.

„V tom případě přeju hodně štěstí já vám" bručel detektiv. „Až bude u nás něco novýho, dám vám vědět."

Baterie Stevenova tmavozeleného MGF díky dlouhému stání zlobila. Startér sotva zakašlal.

„Asi jste s tím moc nejezdil," poznamenal soused. Právě se chystal odjet, když Dunbarovo auto naposledy škytlo a zhaslo. „Tyhle autoalarmy totiž sežerou víc šťávy, než si myslíte. Nechcete půjčit nabíječku?"

Steven mrkl na hodinky. „Neměl byste startovací kabely? Mám před sebou dlouhou cestu, takže se holka dobije sama."

„Není problém," prohlásil soused. Postavil své auto vedle Stevenova a z kufru vytáhl sadu kabelů. Propojil jimi obě baterie, přičemž se snažil nezamazat si oblek, v němž cestoval do práce. Steven nastartoval. Přidával plyn, dokud se neujistil, že motor zase nezhasne.

„Máte to u mě," prohodil ke svému zachránci.

Soused jen mávl rukou, s úsměvem si otřel dlaně do papírového ručníku, nasedl do svého vozu a vyrazil do zaměstnání.

Steven projížděl městem, přičemž o muži neustále přemýšlel. Ochotný chlapík vůči němu projevil pořádnou dávku laskavosti a pochopení. Někteří lidé se takto projevují běžně, avšak zrovna dneska potřeboval Steven pocítit přátelství jako sůl. Prahl po lidské náklonnosti a přízni. Náhle si uvědomil, jak moc ho zasáhl Verdiho odporný svět neřesti, prostituce a násilí. Uvažoval o zoufalé situaci, v níž se ocitl David Little. Někdy je tak snadné odhodit zábrany, přestat se chovat jako člověk a cele se oddat bezvýhradnému, nízkému cynismu.

V Cromeru zaparkoval u moře a vytáhl mobil. Ulevilo se mu, když se ozval James Grant.

„Asi to vyzní příšerně melodramaticky, pane Grante, ale u telefonu Steven Dunbar. Prosím vás, nic teď neříkejte. Nejprve mi odpovězte na otázku, zda není někde kolem vás vaše dcera?"

„Ne, Lotty vyrazila s matkou na nákupy. Do Norwiche."

„Takže budete ještě chvíli sám?"

„Vrátí se až na čaj," odvětil nechápavě Grant.

„Rád bych s vámi mluvil. Jsem teď v Cromeru. Směl bych vás doma navštívit?"

„Klidně. Ale abych byl upřímný, doufal jsem, že už vás v životě neuvidím, pane Dunbare.“

„Je to opravdu důležité.“

„Dobrá,“ pravil rezignovaně Grant.

Hovořili spolu v zimní zahradě. Na podlaze ležel pytel substrátu a několik truhlíků společně s lopatkou a několika pestrobarevnými sáčky.

„Zrovna jsem zahradničil,“ vysvětloval domácí.

„Nejkrásnější čas roku,“ poznamenal Steven. „Co to vyséváte?“ Jenže ve tváři starého pána se zračily obavy, jež nedokázala rozptýlit ani společenská konverzace.

„Obávám se, že pro vás mám znepokojivé zprávy,“ spustil po chvíli vyšetřovatel. „Asi byste je měl vyslechnout dřív než Charlotte.“

Potom mu Steven vyprávěl o Littleově nevině. Pan Grant nahrbil ramena a pomalu nevěřícně vrtěl hlavou.

„To přece není možné,“ šeptal. „Charlotte – tedy nám všem – tvrdili, že je nade vší pochybnost vinen. Myslím, že našli…“

„Tenkrát to tak doopravdy vypadalo,“ pospíšil si Steven. „Upřímně řečeno, nalezený důkaz ani nešlo interpretovat jinak, což bychom měli úřadům přičíst k dobru.“

„Přičíst k dobru?“ opakoval stařec, jako by nevěřil vlastním uším.

„Já vím, že je to pro vás těžké.“

„Pro Lotty to může být poslední kapka,“ mínil pan Grant. „Znám svoji dceru. Přemůže ji pocit viny. Mohla by se dočista nervově zhroutit.“

„Právě proto jsem si s ní přišel osobně promluvit,“ pravil Steven. „I já jsem byl přesvědčený, že zločin spáchal Little. Vím, že vaše dcera neměla jinou volbu. Všichni tenkrát žili v přesvědčení, že jednají správně. Proti vašemu bývalému zeti stál naprosto nesporný důkaz.“

Grant znovu zavrtěl hlavou, jako by se chtěl zbavit hrůzného snu. „Kdo by něco takového udělal?“ ptal se nechápavě. „A proč?“

„Muž, jenž měl na Davida Littlea pořádný dopal,“ odpověděl Steven. „Jmenuje se John Merton. V čase vraždy pracoval v soudní

laboratoři. Proto měl snadný přístup k tělu oběti. Policie se ho pokouší najít, ale není to snadné. Zdá se, že se propadl do země.“

„Bude se Charlotte muset s Davidem setkat?“ otázal se Grant, jehož usouzená mysl se už toulala někde jinde.

„To záleží pouze na ní,“ odvětil Dunbar. „Uplynulo mnoho let. Kromě toho je vážně nemocný.“

„Co je mu?“

Steven se zhluboka nadechl. „Má plně rozvinutý AIDS.“

Grant vytřeštil oči, jako by jej klamaly smysly. Rty se mu chvěly. Marně se pokoušel promluvit. „Jak?“ vydechl nakonec.

„Brzy po uvěznění se stal obětí homosexuálního znásilnění.“

Grant vyskočil ze židle a zakryl si obličej dlaněmi. Otočil se k vyšetřovateli zády a zadíval se z okna. Téměř minutu mlčel. Potom se zprudka obrátil. „Já opravdu… já opravdu… oprav…“

Steven spatřil, jak se o muže pokoušejí mdloby. V mžiku k němu přiskočil, jelikož pádem na tvrdé dlaždice by si Grant mohl přivodit vážné zranění hlavy. V poslední chvíli se mu podařilo starce popadnout za ramena a přidržet. Ohromený otec se pomalu hroutil na podlahu. Prudký pohyb způsobil, že se obsah Stevenových kapes rozsypal Grantoví k nohám. Vyšetřovatel uvolnil starému pánovi vázanku a upravil jej do pohodlnější pozice. Potom se sklonil ke svému kolenu, do něhož se při záchranné akci ošklivě udeřil. Neobjevil nic, co by nespravila trocha dobré masti.

Grant se mezitím vzpamatoval. Zjevně se styděl za své „změkčilé“ chování. „Netušil jsem, že mě to tak sebere,“ zahuhlal.

Steven mu pomohl do proutěného křesla, pak začal z podlahy sbírat své věci. „Utrpěl jste vážný šok,“ chlácholil ho.

„Ta fotografie,“ vyštěkl ledově Grant.

Steven právě svíral v prstech snímek, jejž mu věnoval McClintock. „To je John Merton,“ dodal na vysvětlenou a ukázal obrázek hostiteli. „Člověk zodpovědný za uvěznění a usvědčení Davida Littlea.“

„Kdepak,“ poznamenal Grant. Znělo to pobaveně. „Tohle je John Mission.“

Dvacet jedna

Steven si na okamžik připadal jako člověk, který se probudí ze zlého snu a zjistí, že všechno je pravda.

„Tahle fotografie byla pořízena před několika roky," blekotal. Možná si přál, aby se Grant mýlil.

„Je na ní John Mission," prohlásil neochvějně stařec. „Toho bych poznal vždycky. Nejsem na něho schopen zapomenout. Čert aby ho spral."

„Čili mi tvrdíte, že muž, který zosnoval nepravdivé usvědčení Davida Littlea a následně týral a okradl vaši dceru, je jeden a tentýž člověk?"

Grant bez přestání zíral na předložený snímek. V obličeji se mu odrážely bolestné vzpomínky.

„Zřejmě se rozhodl potrestat i ji," uvažoval Steven. „Vinil Littlea z toho, že mu zničil kariéru a opustila ho dívka, s níž se hodlal oženit. Nejspíš měl v plánu zničit i Charlotte."

„Co to může být za člověka?" mumlal zdrcený otec.

„Merton je psychopat," odvětil Steven.

„Netuším, jak Lotty o všem říct," zoufal si hostitel. Za poslední půlhodinu zestárl o deset let.

„Ani nemusíte. Zařídím to sám," slíbil mu Steven. „Co kdybyste to zatím nějak šetrně sdělil své ženě?"

Grant přikývl. „Bože, jak já se potřebuju napít. Dáte si se mnou?"

Steven zdvořile odmítl s tím, že ve světle nových okolností musí vyřídit několik urgentních telefonátů. Hostitel mu nabídl využití pevné linky v domě a pak se vytratil. Dunbar se nejprve spojil s centrálou Sci-Medu a potom s detektivem McClintockem v Edinburghu.

„Mission?" vykřikl Peter. „Ten chlap si říká Mission? Teda já v tom slyším slovo mise. To je nějaká freudovina nebo co?"

„Přesně tak," přitakal Steven. „Zatím jsem s Charlotte nemluvil, ale určitě bude schopna nám o něm něco povědět. Pokud něco zjistím, obratem vám zavolám."

„Já to mezitím rozjedu jak proti Missionovi, tak Mertonovi."

„Je něco nového ohledně těch děvčat na videonahrávkách?"

„Zatím nic," povzdechl si McClintock. „Začínám si myslet, že pásky nebyly pořízeny v žádným z místních studií. Všichni si najednou hrajou na svatoušky. Dokonce i Verdi si je jistej, že tohle mu nepřišijeme."

„Ty dívky přece pocházely z vaší oblasti?"

„Už jsme zjistili totožnost jedné z nich. Jistá Sharon Duthieová pracovala v jedné z Verdiho saun a s těmi dvěma se kamarádila. Vypadá to tak, že Verdi nabídl Sharon roli ve filmu a ona potom zlanařila svoje přítelkyně. Jenže tady stopa končí. Vyslechli jsme všechny z toho Tracyinýho seznamu. Žádnej z nich se s nima údajně nesetkal."

„Každý začátek je těžký," poznamenal tiše Steven.

„Asi byste měl vědět, že novináři už se doslechli o Littleovi," pokračoval McClintock. „Včera večer ho převezli do edinburghský nemocnice na jednotku specializovanou na léčbu AIDS. Zejtra nejspíš vyjde nějakej srdceryvnej příběh. Povídá se, že Little už si najal právníka, kterej požaduje parádní odškodnění. Prej jde o sedmiciferný číslo."

„Que sera sera," odvětil Steven.

„Hele já vím, že co se má stát, stane se. Už po ránu na nás pořvávali do telefonu nějaký zatracený aktivisti a volali po reformě vězeňství a takový ty plky. Můžete si bejt jistej, že spousta politiků si na tomhle případu přihřeje svou vychládající polívčičku a začne se domáhat všemi milovanýho veřejnýho dohledu. Jenže to je tak všechno, na co se tihle srandisti zmůžou."

Steven se podíval na hodinky. „Charlotte s matkou dorazí asi za půl hodiny. Pokud se dozvím něco nového, okamžitě se ozvu."

Pan Grant zatím vyčkával na zahradě. Steven se k němu připojil, aby mu oznámil, že je s vyřizováním hotov.

„Vždyť víte," řekl mu hostitel, aniž odtrhl oči od vzdouvajícího se moře, „nikdy v životě jsem se necítil tak provinile. Byl jsem naprosto přesvědčený o Davidově vině. Ani na um mi nepřišlo, že by někde mohlo dojít k chybě. Uvědomuji si, co jste mi povídal o pádnosti nalezeného důkazu. Přesto je mi děsně."

„Pocit viny nebere v úvahu okolnosti," připomněl mu vyšetřovatel.

„Všichni vlečeme životem svůj kříž,“ hlesl Grant. „Pánbůh nám odpusť.“

Steven mu položil ruku na rameno.

Grant pohlédl vpravo. „Takhle se do kopce škrábe jen Lottyino auto.“

Dunbar se vrátil do zimní zahrady, zatímco hostitel pospíchal k brance pozdravit ženu a dceru. Připravil je na setkání s nečekaným návštěvníkem. Vzápětí stála Charlotte ve veřejích a zírala na Stevena.

„Už žádné otázky o nestydatých obrázcích v počítačích,“ vyjela na něho podrážděně. „Copak na tom dneska záleží?“

„Proto jsem nepřijel,“ ujistil ji vyšetřovatel. „Asi byste se měla posadit.“

Potom ženě co nejšetrněji vyprávěl o tom, jak vyplula na povrch nevina jejího bývalého muže. Neustále jí zdůrazňoval, že ona za nic nemůže. Zkušený soudní patolog John Merton všechno narafičil tak, že jiná interpretace nalezených důkazů nebyla zkrátka možná.“

Charlotte se tvářila otřeseně.

„Bohužel to ještě není všechno,“ pokračoval Dunbar. „Nedala byste si brandy? Nebo sklenici vody?“

Žena zavrtěla hlavou. „Mluvte.“ Vysmrkala se a v očekávání špatných zpráv zmačkala kapesník v dlani. Přesto pohlédla vyšetřovateli zpříma do očí.

Steven jí pověděl o Littleově nemoci. Sesypala se mu před očima. „Ach panebože!“ lapala po dechu. „Všechno je to moje vina. Měla jsem mu věřit. Měla jsem vytušit, že tu něco nehraje, a rvát se za něho. Když mě nejvíc potřeboval, tak jsem se na něho vykašlala…“

Dunbar ji bez přestání ujišťoval, že se nemá za co stydět, avšak zbytečně. Charlotte se utápěla ve svém smutku a výčitkách. Mohl jenom doufat, že k ní proniknou alespoň některé věty z přívalu chlácholivých slov. Zhluboka se nadechl a pokračoval: „Muž, který je za všechno zodpovědný, se bohužel nespokojil pouze se zničením Davidova života. Toužil ublížit i vám. Já toho člověka znám jako Johna Mertona…, ale před vámi vystupoval jako John Mission.“

Charlotte vypadala šokovaně. Dlouho mlčela, jako by jí nedocházela tíha Stevenova prohlášení. Jakmile však pochopila děsivé souvislosti, zdálo se, že se jí ulevilo.

„Nalíčil to na vás oba," poznamenal Steven.

Žena svěsila hlavu. „Teď všechno dává smysl. Náhodné setkání, okouzlující chování, pozornosti, sympatie, porozumění. Dokonale mě dostal. Považovala jsem ho za… neobyčejně citlivého chlapa."

„Je to mazaný psychopat, libující si v intrikách."

„To by vysvětlovalo tu náhlou změnu," prohlásila Charlotte s lítostivým potřesením hlavy. „Sotva mě připravil o peníze, zacházel se mnou jako s hadrem a báječně si to užíval. S chutí mě ponižoval. Kdykoliv mě tloukl, chechtal se jako blázen. Jako by se vysmíval něčemu, čemu rozumí jen on."

„Policie potřebuje vaši pomoc," připomněl Steven.

„Roky jsem ho neviděla," zajíkla se Charlotte. „Netuším, jak mohu být užitečná."

„Uvidíme. Cítíte se na menší rozhovor?"

„Samozřejmě," přisvědčila tázaná, třebaže se netvářila nikterak nadšeně.

„Váš otec mi pověděl, že Misson se vydával za obchodníka, podnikajícího někde na severu."

„Tvrdil, že je počítačový grafik. Jeho firma údajně vyráběla prezentační materiály – filmy, reklamní letáky, webové stránky a tak podobně."

„Nikdy jste jeho společnost nenavštívila?"

Charlotte zavrtěla hlavou. „Nikdy. Podle Johnova názoru to bylo naprosto zbytečné, když se prý stejně přestěhuje na jih. Sliboval, že firmu přesune, jakmile mu banka přislíbí půjčku."

„Proto údajně potřeboval ten dům? Ten, co jste koupila a přepsala na jeho jméno?"

Žena přisvědčila. „Byla jsem blbá."

„Nikdy se nezmínil, kde přesně jeho podnik sídlí?"

„Říkal, že přímo uprostřed vřesovišť, někde v severním Yorkshiru. Na filmování prý potřebují absolutní ticho."

To bych řekl, pomyslel si vyšetřovatel.

„Nepadlo někdy nějaké jméno, konkrétní místo?"

„Ne,“ pípla Charlotte. „Vyprávěl, že pracuje uprostřed nicoty. Ale jednou jsem ho slyšela telefonovat. Nevím, s kým hovořil, ale domlouvali se, že se sejdou v pondělí v nějakém opatství.“

„Opatství. Nic víc?“

„Obávám se, že ne.“

„No nic, jsme zatím na začátku,“ konejšil ji Steven.

„Je mi líto, že nemohu pomoci,“ trápila se Charlotte.

„Za daných okolností jste se zachovala báječně. Jsem vám za to opravdu vděčný,“ domlouval jí Steven. „Moc mě mrzí, že jsem se stal poslem otřesných zpráv. Pokud vám to pomůže, tak vaši rodiče už o všem vědí.“

„Pomůže,“ přikývla žena. „Děkuji vám za ohleduplnost.“

Jakmile dorazil zpátky k autu, zavolal centrálu Sci-Medu.

„Žertujete?“ zděsil se operační důstojník. „Po celé zemi je milion míst, kterým se říká opatství.“

„Jenže vy se zaměříte pouze na objekty uprostřed vřesovišť severního Yorkshiru,“ zchladil ho Steven. „To slovo se může objevit v adrese firmy, vyrábějící reklamní materiály, prezentační filmy, webové stránky a podobně.“

„Nablýskané lži,“ ucedil operátor. „Udělám, co bude v mých silách, a pak vám brnknu.“

Nato Steven zavolal McClintockovi a pověděl mu o situaci.

„Takže nic moc,“ shrnul jeho snažení detektiv. „Nemám kontaktovat yorkshirskou policii a trochu se jich přeptat?“

„To zařídí Sci-Med.“

Potom zamířil zpátky do Londýna. Měl za sebou setkání s Charlotte a nevýslovně se mu ulevilo. Vzala to dobře, ačkoliv plná síla poznání na ni teprve dolehne. Zítra se její oprášený příběh objeví v novinách a na prahu jí znovu začnou tábořit reportéři.

V půl dvanácté v noci zadrnčel telefon. Ohlásil se operační důstojník Sci-Medu. „Volám ohledně vaší odpolední žádosti.“

„Koukám, že pracujete do pozdních nočních hodin,“ poznamenal Steven. Poznal toho muže podle hlasu.

„Rád přicházím problémům na kloub,“ prohlásil kolega. „Našel jsem v Yorkshiru několik podniků jménem Opatství, ale buď jsou to hospody nebo čajovny.“

„Uvědomuju si, že jsem chtěl nemožné," přiznal Steven. „Díky za pokus."

„Ale také jsem kápl na místo jménem Friars Gate Abbey," pospíšil si důstojník. „Leží uprostřed vřesovišť a firma je registrována na belgickou společnost jménem Cine Bruges. Natáčejí reklamní spoty."

„Výborná práce," pochvaloval si Steven. „Tohle už stojí za prověření."

Kolega mu nadiktoval podrobnosti a otázal se, zda může ještě s něčím pomoct.

„Momentálně ne. Ráno se tam rozjedu a trochu si to okouknu."

„Nemám uvědomit yorkshirskou policii, že si hrajete na jejich písečku?"

„Není třeba," odvětil vyšetřovatel. „Pokud bude stopa vypadat slibně, obrátím se na ně sám."

„Jak myslíte," pravil muž. „Mám ještě jejich telefonní číslo, kdybyste je potřeboval."

Operační diktoval a Steven si je namačkal do paměti mobilu. „Myslíte opravdu na všechno," podotkl s úsměvem Dunbar. „Proč by se člověk ženil, když má za zády Sci-Med?"

„A ani mě nemusíte vodit do společnosti, co?" chechtal se operační.

Steven vyrazil už v šest ráno. Po krátké úvaze se rozhodl, že nepojede přímo k opatství. Ráno bude Littleův příběh ve všech novinách, a pokud se na onom místě opravdu skrývá Merton, jistě propadne panice. Usoudil, že nejlepší bude zajet někam poblíž a k firmě se připlížit pěšky.

Z toho důvodu se také vhodně oblékl. Zvolil maskáče a vyšlápnuté boty z telecí kůže. Sbalil si malý ruksak se vším, co by mohl eventuálně potřebovat. Kromě jiného přibral i dalekohled značky Carl Zeiss a fotoaparát Canon s teleobjektivem. Nezapomněl ani satelitní navigátor, s jehož pomocí případně určí svoji přesnou polohu. Ostatně díky této kouzelné krabičce ho z oblohy hlídají tři družice. Hluboko do noci vysedával nad podrobnou vojenskou mapou, takže nyní znal dopodrobna souřadnice hledaného místa. Do batohu navíc zastrčil láhev s vodou a několik energetických tyčinek,

jelikož netušil, jak dlouho se v terénu zdrží. Ještě se ujistil, zda má nabitý mobil, a vyrazil.

Z mapy věděl, že k Friars Gate Abbey vede pouze jediná silnice. Úzká vozovka se táhla asi šest a půl kilometru přes holé vřesoviště. Kdyby někde poblíž odstavil svůj vůz, okamžitě by upoutal pozornost. Bude jej muset nechat někde na cestě vyšší třídy a k odbočce dorazit pěšky. Nenesl nic těžkého, takže počítal přibližně s hodinovým zdržením.

Ujížděl na sever a znepokojeně sledoval oblohu. Občas se zdálo, že se každou chvíli spustí déšť. Avšak západní vítr vymetl nebe tak, že se nakonec rozjasnilo. Steven vyhledal odlehlou odbočku, kde zaparkoval auto. Schoval je za chumáč jedlí, rostoucích dobrých třicet metrů od silnice.

Nepanoval tu téměř žádný provoz. Cestou potkal pouze několik terénních vozidel jedoucích opačným směrem. Přesto upoutaly jeho pozornost. Nejednalo se o tradiční landrovery, jimž dávali přednost místní farmáři, ale o toyoty land cruisery. Nové mohutné teréňáky zářící neposkvrněným lakem a chrómem si oblíbili městští zbohatlíci, kteří se rádi předvádějí ve svých čtvrtích, nebo filmové štáby, jež s jejich pomocí převážejí početné vybavení. Ve Stevenovi vzklíčilo podezření, že Merton už začal se stěhováním.

Pomocí navigátoru zkontroloval svoji polohu a vyrazil k opatství. V této chvíli jej nepotřeboval – podmínky byly dobré, ale přál si, aby přístroj zaznamenal jeho pohyb. Kdyby se znenadání snesla mlha či se vracel potmě, snadno díky němu najde cestu zpátky.

Nekráčel po rovině, terén se divoce vlnil. Vzdouvaly se tu četné kopce, přerušované kamenitými stružkami a zrádnými dírami. Pochod byl namáhavý, přesto Stevena těšil. Alespoň si otestuje fyzičku. Do cíle mu zbýval zhruba kilometr a půl, když si dopřál krátkou přestávku. Napil se vody a vydýchal se.

Po levici se tyčil kopec, jehož výšku odhadoval na dobrých třicet metrů. Rozhodl se jej zdolat. Možná z jeho vrcholu uvidí na areál opatství. Rovněž spatří reliéf okolní krajiny a bude tak moci zvolit vhodný postup. Posledních deset metrů se plížil po břiše, aby ho náhodný pozorovatel nezahlédl na horizontu. Sice se nedomníval, že

by někdo z firmy držel hlídku, ale vojenský zvyk je železná košile. Pořád je lepší být strašlivě opatrný než ledabylý.

Opatství před ním leželo jako na dlani. Vytáhl dalekohled a zaostřil. Věž a hlavní budovy byly v dezolátním stavu, ale stavení napravo za pomoci stejného stavebního kamene někdo zrekonstruoval a očividně je využíval. Steven usoudil, že nejlépe by se k místu přiblížil zleva, kde se krajina vlnila početnými kopci a poskytovala tak více přirozených úkrytů než zprava, kde se asi čtyři sta metrů táhla naprostá rovina.

O dvacet minut později se octl na novém stanovišti. Ležel asi sto metrů od rozvalin, v malé strouze mezi keři krušinky. Díval se přímo na východní stranu používaného stavení. Ze zvoleného bodu měl ideální výhled na příjezdovou silnici, takže mohl nerušeně sledovat veškeré dění. Svítilo se pouze v jediné místnosti. Steven vytáhl dalekohled.

Uviděl jakousi kancelář a v ní dva muže. Měli očividně naspěch. Po několika minutách pochopil, že nejspíš balí nějaké věci a ukládají je do beden na podlaze. Stevena se zmocnilo vzrušení a zároveň pochyby. Třeba přišel příliš pozdě.

Chlapi zmizeli z vyšetřovatelova zorného pole. Ozvalo se prásknutí dvířek, nastartoval motor. Automobil nebylo vidět, dokud se nevyloupí zpoza budovy a neocitl se na vozovce táhnoucí se v plynulém oblouku mezi vřesovišti. Bílá dodávka značky Ford bez jakýchkoliv nápisů. Náhle řidič – asi dvacetiletý mladík – zastavil a někomu zamával z okénka. Komu, to Steven nevěděl, jelikož neznámého stínil stojící vůz. Jakmile se fordka znovu rozjela, Dunbar měl okamžitě jasno. Pro jistotu znovu zaostřil. John Merton.

„Vida, vida, vida," mumlal si vyšetřovatel pod vousy. Zalovil v ruksaku a vytáhl mobil. „A mám tě!"

Už už se chystal zmáčknout příslušné tlačítko, které ho spojí s yorkshirskou policií, jejíž číslo měl uložené v paměti, když tu si zklamaně uvědomil, že zde není signál. Doufal, že je to tím, že leží v prohlubni. Po břiše se proto přesunul na nejbližší vyvýšeninu. Zase žádný signál.

Vztekle zahromoval. S tímhle opravdu nepočítal. Přesto mu mělo dojít, že provozovatelé mobilních sítí nemají důvod vztyčovat antény

v pustině, kde nežijí žádní potenciální zákazníci. Aby aparát znovu ožil, určitě by musel ujet pár desítek kilometrů. Zastrčil mobil zpátky do batohu. V té chvíli mu blesklo hlavou, jak kdysi Sci-Med žádal, aby vybavil své lidi satelitními telefony, jež by nemusely spoléhat na rozmary pozemních zesilovačů. Marně. V rozpočtu chyběly peníze. Musel se rozhodnout. Má se vrátit zpátky co nejdřív uvědomit policii, nebo se má pokusit Mertona osobně zatknout?

Není důvod se obávat, že by Merton u sebe nosil zbraň, ale u psychopatů člověk nikdy neví.

Kromě toho netuší, zda je pachatel v budově sám, přestože se v posledních hodinách neukázal nikdo jiný. Steven dospěl k názoru, že dva land cruisery, které ráno potkal, stěhovaly z opatství majetek firmy.

Dunbar usoudil, že nemá zapotřebí hrát si na hrdinu. Přece jenom je otcem malé holčičky. Už kvůli ní nemůže nic riskovat. Kdykoliv se dohadoval sám se sebou, tento argument vždycky zvítězil. Vrátí se ke svému vozu po té úzké silnici, po níž si netroufal přijet. Bude to kratší než kličkování v členitém terénu a navíc bude moci sledovat případný provoz. Jakmile zaslechne vrčení motoru, seběhne z cesty. Díky maskáčům by měl snadno splynout s okolím. Poznamená si číslo auta a později je předá policii.

Chystal se vykročit z úkrytu, když zaslechl prásknutí dveří. Přiložil dalekohled k očím. Merton byl venku. V rukou svíral buben, z něhož odvíjel jakýsi kabel. Každou chvíli se zastavil a cosi s ním kutil, potom pokračoval dál. Nebylo nejmenších pochyb. Podobné počínání znamená jedinou věc. Merton chce vyhodit objekt clo povětří, aby před příchodem policie zahladil veškeré důkazy. V opatství se něco skrývá.

Dvacet dva

Steven si uvědomoval, že by se měl pokusit Mertona zastavit. Zapudil pomyšlení na návrat a horečně uvažoval, jak vzniklou situaci co nejlépe vyřešit. Pachatel může být ozbrojený. Z toho důvodu by měl využít momentu překvapení. Počkal, až mu Merton zmizí z

dohledu. V přehledném terénu by se neměl kde krýt. Muž se sklonil, aby propojil kabely, a poté zabočil za roh budovy, z níž vyšel.

Steven se přikrčil a vyrazil kupředu. Srdce mu burácelo až v krku, dokud nezapadl do stínu pobořené starobylé věže. Zvažoval další krok. Ozvalo se výmluvné prásknutí dveří. Merton se musel vrátit zpátky do domu. Ujistil se, že je vzduch čistý, a rozhodl se pro další tah. Tentokrát se ocitl u rohu používané budovy. S úlevou si všiml, že ve štítové zdi nejsou žádná okna, takže je opět na moment v bezpečí. Poblíž něho stál tmavomodrý land rover, plně naložený černými bednami s vybavením. Dunbar si poznamenal státní poznávací značku a pomalu se plížil na konec stavení. Plánoval, že dál se poplazí po břiše až ke vchodovým dveřím. Vtrhne dovnitř a překvapí Mertona.

Položil se na břicho, opřel o lokty a nakoukl za roh. Vtom před sebou spatřil pár bot. Mířily špičkami k němu, dělil je od něj přibližně metr. Steven pomalu zdvihl hlavu. Nad ním se tyčil John Merton a mířil na něho zbraní. Ukázal hlavní směrem k pobořené věži. Steven pohlédl tím směrem a uviděl bezpečnostní kameru. Shlížela přímo na něj. Sakra, proklel se v duchu. S něčím takovým měl přece počítat.

„Kdo k čertu jste?“ spustil Merton.

„Doktor Steven Dunbar z inspektorátu Sci-Med. Přišel jsem vás zatknout z důvodu maření vyšetřování a falešného obvinění Davida Littlea.“

„Jste jenom obyčejný ksindl,“ pravil klidně Merton. „To kvůli vám se Ronnie Lee podělal strachy. Děláte jenom potíže.“

„Odložte tu zbraň!“ poručil mu Steven.

„To nemyslíte vážně, že ne?“ posmíval se Merton. „Chovejte se jako dospělý. Vstaňte, obraťte se čelem ke zdi a opřete se o ni dlaněmi.“

Vyšetřovatel poslechl. Merton ho prošacoval.

„Mějte rozum, Mertone. Policie je už na cestě.“

„Prokrista Dunbare! Přestaňte s tou komedií. V příští replice mi řeknete, že mě stejně dostanou. Jdeme!“

Zavrtal Stevenovi hlaveň do zad a strkal ho před sebou. Merton vystupoval naprosto sebejistě. Zkoušet na něho další klišé nemělo cenu.

„Ještě že jste se tu objevil. Dámy si zaslouží společnost fešáka, jako jste vy," poznamenal Merton.

„Co to má znamenat?"

„Jenom malinkatý fórek z mé strany."

Došli ke kamennému schodišti vedoucímu do sklepa. Zastavili se u těžkých dveří. Merton chvíli hledal po kapsách klíč. Stevenovi bylo okamžitě jasné, že podzemní krypta se nestane pouze jeho vězením, ale také hrobem. Merton přece dům obložil výbušninami. Buď zahyne pod tunami suti, nebo uhoří zaživa.

Dunbar si připadal jako jehně jdoucí na porážku. V duchu se nabádal, že by neměl tak poslušně kráčet vstříc svému osudu. Musí přece vychovat Jenny. Jenže za daných okolností nemohl nic jiného dělat. Veškerý odpor byl zbytečný. Merton mu gestem naznačil, aby pokračoval do nitra sklepení. Poslechl. Jakmile sestoupili úplně dolů, Steven se na svého věznitele nečekaně vrhl. Příšeřím šlehl záblesk. Steven ztratil vědomí.

Probral ho řev motoru protáčejícího se ve vysokých otáčkách. Zprvu se domníval, že děsivá zvuková smršť bouří přímo uvnitř jeho lebky, tak příjemné bylo probuzení. Opatrně si ohmatal levou stranu hlavy. Lepila. Z vlhké rozcuchané kštice, někde nad levým obočím, vytékal pramínek krve a klikatil se prostředkem čela. Kulka z Mertonovy pistole neprošla lebkou, přesto Dunbara zle poznamenala. Stačilo několik milimetrů a z Jenny se stal sirotek.

Skutečnost, že psychopat zmizel ze scény poněkud překotně, Stevena vzpamatovala. Uvědomil si, kde je a co se chystá. Nad bolestí převládla panika. Promlouvala k němu jasným hlasem. Pokud se odtud bleskově nedostane, zemře. Cítil v krvi příval adrenalinu, přesto první pokus vyskočit na nohy ztroskotal. Zraněný ztratil rovnováhu a těžkopádně se zřítil zpátky na podlahu. Zůstal trčet na všech čtyřech, s funěním oddychoval, bojoval s nevolností. Opatrně zvedl hlavu. Ve stěně na ním zívalo malé okénko. Sice bez skla, zato zamřížované silnými pruty.

Plazil se po podlaze, obcházely ho mrákoty. Nakonec se přece jenom došoupal k bytelným dveřím, aby je mohl prozkoumat. Křídlo vypadalo alespoň patnáct centimetrů silné, masivní zámek se zdál být v perfektním stavu. Steven poklekl a přiložil oko k velké klíčové dírce. Viděl na druhou stranu, takže klíč v ní nezůstal.

Zmučeně přitiskl rozpálenou tvář k chladné desce. Věděl, že i kdyby zůstal nezraněný, tyhle dveře nevyrazí. Maximálně by si vykoledoval zlomenou klíční kost. Obrátil se a v matném světle pronikajícím mrňavým okénkem si prohlížel místnost, kde se ocitl. Netušil, k čemu tuto část podzemí využívali mniši, ale v nedávné době sloužila jako sklad zahradnického nářadí. Většinu z něj zřejmě roky nikdo nepoužíval. Nástroje pokrývala rez a pavučiny. Nápisy na několika pytlích – snad s hnojivy či přípravky na hubení plevele – dávno vybledly.

Na starobylé dřevěné lavici trůnil věkovitý petrolejový vařič společně se zbytky vyhozeného náčiní potřebného k přípravě čaje. Zůstala tu těžká zčernalá konvice, jež by se hodila do viktoriánské kuchyně, strupovitá plechová krabice na čaj, dvě skvrnité lžičky a poloprázdný sáček cukru. Kdysi zářil bělostí, nyní spíše připomínal zažloutlý pergamen.

Zvenku se ozvala přidušená exploze. Steven zadržel dech. Podvědomě očekával další výbuchy a rachot hroutícího se zdiva. Nic podobného se nestalo. Z vývoje událostí usoudil, že Merton dal před trhavinami přednost zápalným bombám. Jako odpověď na tyto úvahy pronikl titěrným otvorem do sklepení oslnivý záblesk, následovaný vlnou horka. Steven instinktivně přimhouřil oči. Jakmile se vzpamatoval, pokračoval v průzkumu. Zadíval se na strop nad sebou. Byl postaven z pevného kamene. Podlaha sestávala z kamenné dlažby. U stěny pod okénkem na sobě ležely tři volné kvádry. I kdyby se na ně vyškrábal, nebylo by mu to nic platné.

Vrátil se k němu starý známý strach, že v této kryptě zemře. Nedokázal se s tím smířit. Přesto se ironicky ušklíbl nad skutečností, že v jeho pohřební komoře nebude chybět čajová souprava. Ó jak britské. Kdyby se ovšem narodil jako Egypťan, obdržel by na cestu na onen svět bohatší výbavu. Další výbuch a zvuk praskajícího ohně Stevenovi připomněl, že jeho vlastní přechod na druhý břeh se blíží.

Ačkoliv se mu žaludek scvrkl děsem, vytáhl z kapsy zápisník, do nějž si předtím poznamenal číslo Mertonova vozu. Vytrhl z něho čistý list. Napíše dcerce dopis na rozloučenou. Zvenku k němu pronikala oranžová záře. Vzkaz adresoval slečně Jenny Dunbarové, připojil adresu Sue a Richarda. Vyznal se dceři ze své lásky k ní. Doufal, že mu jednoho dne odpustí. Vyjádřil jistotu, že z ní vyroste báječná mladá dáma, na niž by byli otec s matkou právem hrdí.

Z očí mu kanuly slzy a mísily se s krví a potem. Zapátral očima kolem sebe. Hledal ideální úkryt. Takový, jenž odolá blížícímu se požáru a který zároveň skýtá naději, že lístek jednoho dne někdo najde a doručí na místo určení. Spočinul zrakem na plechovce s čajem. Došoural se k ní, vysypal na podlahu přeschlé lístky, jež se dávno proměnily v prach, vsunul do piksly složený papír a zaklapl víčko. Vzápětí si uvědomil, že plech je příliš tenký. Třeskutému žáru jistě neodolá. Rukou se opíral o stěnu a zvolna se sunul kupředu. Zoufale pátral po něčem, kam by mohl ukrýt své poslední poselství. Zdálo se mu, že teplota každou vteřinou stoupá. Udělal další krok a podlaha pod jeho chodidly se zhoupla. Zavrávoral. Vzápětí si uvědomil, že nestojí na kamenné dlažbě, ale na holé zemi. Rozměrné dlaždice poskládané pod oknem nebyly navíc. Někdo je vytrhal z podlahy.

Na kratičký okamžik ho zaplavila naděje. Třeba by se dokázal prokopat ven. Vzápětí přestal snít a přenesl se zpátky do reality. Pravda, v rohu se opírá starý rýč, ale pokud by se měl odsud tímto způsobem dostat, musel by nejprve kutat minimálně dva metry směrem dolů, potom metr rovně a bůhví kolik metrů vzhůru. Což je beznadějné. Ale mohl by zakopat krabici od čaje. Poklekl a začal odhazovat prsť holýma rukama. Do vznikající jámy odkapával pot. Ke svému úžasu Steven zjistil, že půda je překvapivě měkká a poddajná. Dál bagroval dlaněmi jako stroj, až narazil na něco, co zprvu považoval za pružné potrubí. Popadl to a zatáhl. Trubka se vzdala poměrně snadno. Až na to, že se nejednalo o trubku. Bylo to měkké a na konci se třepotaly prsty.

Dunbara zaplavila hrůza. Uvědomil si, že vyhrabuje tělo z mělkého hrobu. Nevěřícně zvedl sinalou paži. Na prstech mu ulpělo rozkládající se maso. S vervou otíral dlaň o hrbolaté stěny ve snaze

zbavit se mazlavé tkáně. Přestože se ruka nalézala v pokročilém stupni rozkladu, dalo se rozpoznat, že patřila ženě. Kdysi půvabnou drobnou dlaň stále zdobily dva prsteny. Už chápal, co Merton myslel tím, že „dámy si zaslouží společnost fešáka, jako je on“. Zde musí ležet těla dívek zavražděných v průběhu brutálního natáčení.

Steven zastrčil obnaženou paži zpátky do díry. Vycítil, že z ní odpadává další tkáň. Dívčiny kosti jako by se vzpouzely spočinout zpátky v provizorním hrobě. Navrch položil plechovku a vše zasypal zemí. Udusal povrch koleny a pak se doplazil do vzdáleného rohu, kde se vyzvracel. Do otevřené rány na hlavě stékal pot a strašlivě štípal. Lebka mu nesnesitelně třeštila. Zvedal se mu žaludek. Jen tak tak zadržoval slzy vzteku, strachu a beznaděje.

Okénko osvítil další záblesk. Ozvala se mohutná exploze. Vzduch žárem zhoustl natolik, že se skoro nedal dýchat. Steven uhnul očima, aby se vyhnul oslepující záři. Zrak mu padl na staré pytle. Díky řádění ohně za oknem dokázal přečíst nápis na jednom z nich: chlorečnan sodný.

Myslí mu prolétly hned tři myšlenky najednou. Zaprvé – chlorečnan sodný účinně hubí plevel. Zadruhé – je to velice silný oxydant. Sytí plameny kyslíkem, takže účinně podporuje hoření. Zatřetí – ve směsi je silně třaskavý.

Vzápětí mu blesklo hlavou, že jako účinný komponent do výbušné směsi poslouží i obyčejný třtinový cukr. Na lavici ho trůní slušné množství. Stevenovo srdce jako by vynechalo jeden takt. Třeba si jenom něco namlouvá, ale s trochou štěstí by se mu možná podařilo vyrobit primitivní bombu.

Popadl sáček s cukrem. Zjistil, že obsah vlivem stáří a vlhkosti ztvrdl na kámen. Vztekle jím mrštil o dubovou lavici. Rozpadl se na několik menších kousků, které zuřivě drtil hranou dlaně, dokud opět nepřipomínaly sypký prášek. Bez ustání si utíral pot z očí. Snažil se, aby mu slané krůpěje nepadaly do díla. Jakmile si vytvořil slušnou kopičku, roztrhl pytlík s chemikálií. Vzápětí jej něco napadlo. Zarazil se. Vzpomněl si na důležité upozornění. Aby společnosti vyrábějící přípravky určené k hubení plevelů zabránily jejich zneužití, obohacují je prostředky zpomalujícími hoření. Pokud má co dočinění

s podobnou směsí, je jeho úsilí k ničemu. Jenže tenhle pytlík tu trouchniví už bůhví kolik let a lepší řešení stejně nemá.

Nyní potřeboval nějakou dutou trubku, do níž by nasypal třaskavou směs. Jinak by látka pouze vyhořela. V tom případě by si připadal jako Nero, jenž se přihrnul do planoucího Říma s krabičkou zápalek. Také se musí rozhodnout, co provede s vyrobenou bombou. Stěny a dveře jsou natolik silné, že by ho výbuch potřebný k jejich prolomení s velkou pravděpodobností zabil. Což je nakonec lepší, než uhořet zaživa, usoudil hned nato. Alespoň zemře v boji.

Jenže potřebný materiál ne a ne najít. Byl téměř s rozumem v koncích, když ho upoutaly rycí vidle. Otvory v dutých hrotech však vypadaly velmi úzké. Představoval si něco širšího. V tu chvíli ho osvítilo poznání. Alespoň snadno vsune jeden z nich do klíčové dírky.

Teplota v kryptě vystoupala do takové výše, že se stávala nesnesitelnou. Stevena ale poháněla touha po pomstě. Kroutil a ohýbal jeden z bodců vidlí tak dlouho, až povolil. Starým rýčem ho na jednom konci zploštil a ještě pro jistotu ohnul přes okraj lavice. Smíchal chlorečnan sodný s cukrem přibližně v poměru 2:1 a počal hrot plnit směsí. Každou vrstvičku upěchoval propisovací tužkou.

Uzavírání opačného konce musel provádět s větší opatrností. Nemohl do něj bušit jako v předešlém případě. Náhodně vykřesaná jiskra mohla způsobit katastrofu, při níž by s největší pravděpodobností přišel o ruce. Položil proto osten na kamennou dlaždici a opatrně na něj stoupl podpatkem. Zvolna tlačil na hranu, dokud se zející otvor nezavřel.

Ještě zbývalo vyřešit jistý detail. Do boku musel vyvrtat malý otvor, aby mohl rozbušku odpálit. Rozhlédl se kolem sebe, ale ruksak nenašel. Merton ho musel odnést. Naštěstí se nezdržoval s vyprázdněním Stevenových kapes, takže měl stále u sebe švýcarský nůž. Schovávalo se v něm malé šídlo, s jehož pomocí propíchl kovový plášť. Otvor umístil k okraji, aby na něj viděl i poté, co hrot zasune do zámku. Vycítil okamžik, kdy špice sídla procházela kovem. V ten moment postupoval obzvlášť opatrně.

Hotovo. Svíral v prstech jedinou šanci na přežití. Na únik z rozžhavené kobky. Jenže na dlouhé uvažování nebyl čas. Poklekl ke

dveřím a vsunul improvizovanou bombu do klíčové dírky tak, aby stále viděl na skulinu v plášti. Nyní potřeboval výbušninu něčím odpálit. Což se snáze řekne, než udělá, třebaže samotná budova tonula v ohnivém pekle. Stevenovi šlo o jednu jedinou jiskru, která by vzplanula přímo u propíchnutého otvoru. Neměl u sebe sirky. Stejně by mu nebyly moc platné. Kdyby je použil a nálož explodovala, přišel by minimálně o ruku. Kdyby. Samá kdyby.

Svlékl si košili a roztrhal ji na široké pruhy. Posypal je chlorečnanem sodným a pečlivě je zkroutil a svázal, takže vytvořily jakousi primitivní zápalnou šňůru. Opatrně ji vložil do klíčové dírky. Volný konec se dotýkal podlahy. Vzal sáček s prostředkem na hubení plevele a usypával jej opatrně na podlahu, aby zformoval pěšinku táhnoucí se ode dveří až do nejvzdálenějšího kouta. Potom poklekl a mlátil ostřím starého rýče do kamenných dlaždic tak dlouho, až opadala rez a objevil se lesklý kov. Pokaždé když železná hrana zaskřípěla o podlahu, objevil se vodopád jisker.

Po třetím pokusu Steven dospěl k závěru, že objevený chlorečnan sodný obsahuje látku zabraňující vznícení. Naděje pohasla. Zbůhdarma udeřil ještě jednou. Objevil se oslepující záblesk. Chemikálie vzplála a lačný oheň pospíchal přes kamennou podlahu, šplhal se divoce vzhůru ke klíčové dírce. Vzápětí se ozvala prudká rána, z níž Stevenovi zalehly uši. Tlaková vlna jím smýkla na hrbolatou stěnu. V kryptě se zešeřilo. Jakmile se dým rozplynul, Dunbar spatřil, jak se dveře pohupují v pantech. Byl volný. Škrábal se po schodech vzhůru. Rád by se rychle postavil a utíkal pryč, jenže to nešlo. Musel se spokojit s nemotorným klopýtáním a škobrtáním. Nakonec se přece jenom skulil na chladný trávník před rozpadající se věží. Vyhrabal se na nohy a pelášil tak daleko od ohně, aby si mohl připadat v bezpečí.

Ohlédl se. Z prostoru sklepení, tam, kde byl ještě před chvíli uvězněn, šlehaly vysoké plameny doprovázené sloupci kouře. To vzplály pytle s chlorečnanem sodným. Blesklo mu hlavou, jaký jej mohl potkat osud. Znenadání cosi upoutalo jeho pozornost. Odtrhl zrak od žhavého pekla. Východní kamenná zeď pobořené hlásky se pohnula. Jako ve zpomaleném filmu se nakláněla stále více doprava,

až se s rachotem sesypala na střechu sklepa. Středověká krypta zmizela pod tunami suti.

Z budovy, jež sloužila Cine Bruges, zbyly jen kamenné obvodové zdi, uvnitř kterých doutnaly kopice popela. Přesto se Mertonův báječný plán nezdařil. Steven přežil a ví, kde jsou pohřbena těla jeho obětí. Bude to chtít buldozer, možná dva. A také partu chlapů s lopatami. Akce potrvá několik dní, ale nakonec je najdou. Vědecký obor zvaný soudní lékařství se už postará, aby se muž, jenž ho tak drze zneužíval, konečně dočkal zasloužené odplaty.

Steven se s těžkým srdcem zahleděl na silnici vinoucí se před ním. Uvědomoval si, že ho čeká dobrých šest kilometrů, než se dočká něčí pomoci. Byl zraněný a vyčerpaný. Náročnějšímu úkolu v životě necelil. A navíc bude muset lézt po čtyřech. Kdykoliv se totiž postavil, pokoušely se o něho mdloby.

„Takže Stevene…," mumlal si pod vousy, když ukrajoval první metry zdánlivě nekonečného putování. „Jak pravil kdysi někdo moudrý…, i ta sebedelší cesta… začíná prvním krokem." Urazil sotva deset dalších, když začalo pršet.

Déšť mu zpočátku připadal osvěžující. Příjemně chladil rozhicované tělo, voda smývala z tváře směs krve, potu a špíny. Spalovala jej taková žízeň, že ji hasil v prohlubních vozovky, které se zvolna plnily vodou. Chutnala po blátě, ale na tom v té chvíli nezáleželo.

Avšak po patnácti minutách se Steven roztřásl zimou. Šest kilometrů mu počalo připadat jako pouť na konec světa. Cítil se hůř psychicky než fyzicky, jelikož na podobné strádání ho připravil náročný parašutistický výcvik ve velšských horách. Vzpomínal si, jak jej úspěšně zvládl a byl rád, že ho má konečně za sebou, když velící poddůstojník zlomyslně prohlásil: „Výborně, Dunbare. Co kdybychom si to střihli ještě jednou?"

Steven se podíval na hodinky. Zprvu nedokázal na ciferník zaostřit. Potom shledal, že je na cestě už hodinu a urazil sotva kilometr. Znovu unaveně klesl na všechny čtyři. Nepřítomnýma očima civěl do země, po nose a po bradě se mu koulely kapky deště. Přiznal si, že je v maléru. Výbava nutná pro přežití zůstala v ruksaku a bůhví co se s ní stalo. Má otřes mozku, je promočený do poslední

nitě a promrzlý. Snáší se noc a teplota pochopitelně klesá. On se blíží k bodu naprostého vyčerpání a stále má před sebou spoustu kilometrů. Stěží se upínal k jediné myšlence. Musí se pohybovat. Pokud se zastaví a ztratí vědomí, nemusí se už nikdy probrat. Sice neuhořel, ale jak to tak vypadá, zemře na podchlazení.

Čas se vlekl stejně jako Steven. Namáhavě se sunul kupředu. Kuráže si dodával tím, že z plných plic vyřvával oplzlé písničky. Nikdy si nedokázal zapamatovat celé texty, takže je neskutečně míchal dohromady. Hulákal do světa tu stěží srozumitelnou směs bez melodie, když tu zahlédl dvojici světel. Přibližovala se. Dunbar stál na všech čtyřech a mžoural na dvě zlaté bludičky skrze dešťovou clonu. Nebyl si jistý, zda se mu pouze nezdají. Jakmile zaslechl vrčení motoru, nemotorně se zvedl a opilecky se klátil uprostřed vozovky s pažemi nad hlavou. Nesrozumitelně přitom skučel, dokud policejní auto nezastavilo.

Později se dozvěděl, že pilot ultra lehkého letadla nahlásil požár uprostřed vřesovišť. Na místo byl vyslán hlídkový vůz. Převezl Stevena do nemocnice a tím mu pravděpodobně zachránil život. On zase na oplátku poskytl detektivům číslo Mertonova land roveru. Ten byl o necelé čtyři hodiny později zatčen v Doveru. Dva dny nato vyšetřovatele propustili z nemocnice. Okamžitě se vrátil do Londýna svým vozem, který mu policisté ochotně vyzvedli z úkrytu a přistavili na parkoviště. Z domova ihned zavolal Johnu Macmillanovi.

„Dunbare, Dunbare, víte, proč je naše zdravotnictví v neustálé krizi? Kvůli vám! Vždyť vy z nemocnice pomalu nevystrčíte nos. Tušíte vůbec, kolik to vaše kurýrování stojí? Kdo to má pořád platit?“

„Slibuju, že si dám příště větší pozor,“ kál se Steven. Měl rád šéfovy vtípky, ale podobné narážky mu byly příjemné asi jako srdeční záchvat.

„A teď vážně. Odvedl jste vynikající práci.“

„Díky.“

„Upozornil jsem slečnu Robertsovou, že si pravděpodobně vezmete několik dní volna, na což máte pochopitelně plné právo.“

„Přesněji řečeno dva týdny,“ doplnil Steven. „Rád bych si vzal čtrnáct dní dovolené.“

„Aha. No, když musíte,“ povzdechl si nadřízený.

Steven zavěsil. Potom zavolal švagrové do Dumfriesshiru a zeptal se jí, zda by nevadilo, kdyby se u nich nějakou dobu zdržel. „Potřebuji vypadnout.“

„Mise splněna?“ otázala se Sue.

„Do puntíku,“ odvětil.

„V tom případě upeču povidlové vdolky se šlehačkou a nakoupím spoustu zázvorového piva.“

„To si nechám líbit.“

„Vždyť víš, že u nás jsi vždycky vítán,“ ujistila ho Sue.

Náhle se sluchátka zmocnila Jenny. Steven jí oznámil, že brzy přijede. „Můžeme si zase jít zaplavat. Ještě tě zajímá mořská biologie?“

„Asi tě zklamu, ale rozmyslela jsem si to, taťko,“ přiznala dcerka. „Teda napřed si to rozmysleli Robin s Mary a já bych se v Rudém moři nerada potápěla sama.“

„Aha. To chápu,“ usmál se Steven. „Takže co máte v plánu teď?“

„No, Robin s Mary chtějí být jako ti staří otravní učitelé.“

„A co ty?“

„Já bych byla radši policistkou jako ty a chytala zlé lidi. Co si o tom myslíš?“

Steven ztěžka polkl. „Jenny, podle mého názoru jsi v životě neměla hloupější nápad.“

Dovětek

O deset dní později dělníci vyprostili z trosek Friars Gate Abbey těla tří dívek, jejichž krutý osud zachycovaly nalezené videopásky. Z jejich vraždy byli obžalováni Merton s Verdim. Další lidé byli usvědčeni z napomáhání v trestné činnosti. Merton dále čelil obvinění z úkladné vraždy Ronalda Leea.

Charlotte Grantová společně s dcerami navštívila Davida Littlea v edinburghské nemocnici. Po počátečních rozpacích se usmířili. Charlotte navštěvovala bývalého manžela ještě další tři měsíce. Vytrvala, dokud Little nezemřel na následky meningitidy, související s plně rozvinutým AIDS. Vědec stihl vznést žalobu proti policii z okrsku Lothian a Borders. Z jeho poslední vůle vyplynulo, že peníze za odškodnění mají připadnout bývalé ženě a dcerám. I z jeho smrti se bude zodpovídat John Merton.

Test provedený zesnulé Tracy Mansonové prokázal, že nebyla HIV-pozitivní.

Havraní oko
Ken McClure

Translation © Jana Vlčková, 2004
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.
Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu EYE OF THE RAVEN
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Alena Zatloukalová
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2004 shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r.o., Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7218-998-0